SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 75 / Mart 1988 / 3.-DM

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN Yoldaşın '88 Newroz'u Üzerine Değerlendirmesi:

NEWROZLARDA PKK İLE YAŞAM DAHA UMUTLU VE GÜZELDİR

Yoldaşlar!
Yiğit Kürdistan Halkı!

Partimiz, görülmemiş koşullar altında düşmana amansız bir savaş açarak varlığını günümüze kadar ulaştırmış ve bizi kendi öz tarihimizi bizzat kendi ellerimizle yazdıracak bir aşamaya getirmiştir. Ve her şeyden önce, gerçekten muhtaç olduğumuz insanlığımızı yeniden kazanmamızı sağlamış ve bunu özgül vatan gerçeğimizde, ona sıkı sıkıya bağlı, onun üzerinde bugün en soylu bir savaşımı gerçekleştirecek, bunun için gerekirse her şeyimizi ortaya koyarak başartacak bir cesarete ve fedakarlığa bizi ulaştırmıştır. Biz şimdiye kadar Partimizi, her türlü zor günleri adım adım başarıyla geride bırakarak, insanlık tarihinin tanıdığı en barbar ve aynı zamanda da en sinsi gücüne karşı sürekli geliştirerek ve koruyarak getirdik. Bugün halkımızın huzuruna, daha büyük başarıları sağlayabilecek bir önderliğe ulaştırarak çıkardık.

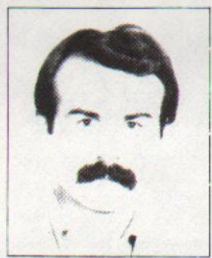
Biz, en fazla muhtaç olduğumuz bu silahı bugün ortaya çıkarmış, ve halkımızın eline vermiş olduğumuza inanıyoruz. Parti silahı büyük bir silahtır. Kolay kazanılmamıştır. Biz bu silahı tam onbeş yılı doldurarak ve onu çağımızda böylesine zalim bir düşmana karşı her türlü koşul altında savaşmada ve savaşta da başarıyı mümkün kılmada gerekli tüm özelliklere kavuşturarak halkımızın eline verdik. Geçmişte bırakalım böyle bir silaha sahip olmayı, silah adı altında çürük sopalar bile yoktu. Sözümüz, özümüz çok zayıf idi. Ve gerçeğimizi ifade etmekten çok uzaktık. Denilebilinir ki tüm dünya halklarının doğru ve ileri istikametine ters, kendini yitirmiş, iradesi felç olmuş, insanlık tarihi kadar vazgeçilmez vatan mefhumundan uzaklaşmış bir vaziyetteydik. Biz, vatanına ihanet etmenin bir bardak su içme kadar basite indirgendiği ve soysuzlaşmanın yaşandığı böylesi

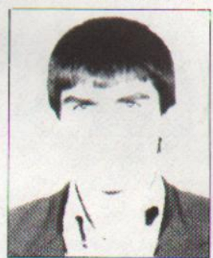
Devamı 18. sayfada

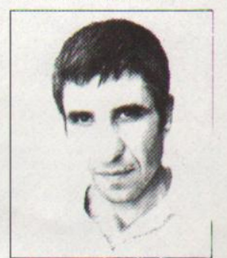
PKK Zindan Direnişinde 8. Yıl Dalgası ve M. Emin YAVUZ'un Anısına

Abdullah ÖCALAN
PKK Genel Sekreteri

Diyarbakır zindan direnişçileri, yeni bir dönemi daha görkemli bir direnişle açmış bulunuyorlar. Tutarlı, sorumlu devrimcilik, en zor koşullarda da yaşasa, zafer kazanmasını bilir. Bu, 8. yıl direnişinin güçlü karşılamak, ona kendi şanlı direnişçilerine yaraşır bir katkıda bulunmak için bilinçli ve planlı bir şekilde geliştirilmiş ve böylelikle en zor koşulların devrimciliğinin nelere kadir olabileceğini ortaya çı-

ispatladığı temel hakikatlardan birisidir. Cezaevlerindeki yoldaşlar, belki de tarihin kaydettiği en amansız koşullarda, en uzun süreli bir direnişi, önemli bir başarıyla dönülmez bir noktaya getirmişlerdir. Bu, kendiliğinden ortaya çıkmış veya bazı hapishane koşullarını düzeltmek için geliştirilen bir direniş değildir. Tam tersine, şanlı halk savaşımızın önümüzdeki dönemini karmışlardır. Bunu çok şanlı bir direniş olarak görmek gerekiyor. Çünkü bu direniş, koşullar ister lehte, isterse aleyhte olsun devrimci iradenin nasıl bir mücadele yürütmesi gerektiğini bir kez daha, hem de en görkemli bir biçimde ortaya koymuştur. Ayrıca bu direniş, devrimci olmanın bu temel kıstasının en güçlü karşılığını ver-

Devamı 8. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi:

PKK'DE STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİK SORUNU

"O halde, bu sahte tiplerin etkisizleştirilmesi, militanlığın yoğunca, yerinde ve zamanında kullanılmasına bağlıdır. Eğer bunu yaparsak, tüm kötülükleri en azından çevremizde kuruturuz; yapmazsak kendimiz onların aleti oluruz. Eğer biz bunlardan nefret ediyorsak, Parti taktiğini her koşul altında uygulayan adamlar haline gelmekten başka çaremiz yoktur; ister yöneten ister yönetilen, ister alt ister üst, ister bölge ister genel, ister sekreter ister üye, ister savaşçı ister komutan, yani hangi sıfat ve konumda olursak olalım, hepimizin Parti taktiğini böyle yürütme sorumluluğu vardır. Olumsuzlukları önleme ve olumluyu geliştirme görevi vardır."

YAZISI ORTA SAYFADA

'88 Newroz'u Direnen Halkımıza Kutlu Olsun

Yeni bir Newroz dönemine daha, büyüyen halk ordumuz, daha geniş kitleleri çatısı altında toplayan cephemiz ile girdik. '88 Newroz eylemliliği her alanda güçlü atılımlarla yaşanıyor. Bahara girişin müjdesi olan Newroz, halkımızın tarihinde bugün son derece önemli bir aşamayı da ifade ediyor. '88 yılı Newroz'u ulusal kurtuluş yolunda emin adımlarla ilerlediğimiz ve zafere biraz daha yakınlaştığımız bir dönemin adı oluyor.

Newroz halkımızın tarihinde olduğu kadar günümüzde de önemini koruyor ve devam ettiriyor. Bu yılki Newroz'un anlamı ise, daha farklı ve büyüktür. Böylesine büyük bir anlamla yüklü olan '88 yılı Newroz'una Kürdistan halkı PKK, ERNK ve ARGK önderliğinde daha gelişmiş bir savaş ile kavuştu. Bu nedenle, bu Newroz'un anlamı daha farklıdır.

'88 yılı Newroz'u halkımızın tarihinde bir dönüm noktası olmakla birlikte, aynı zamanda zafere daha sağlamlaşmış ve kararlı adımlarla yürüdüğümüz bir dönemi de ifade etmektedir. Bunun anlamı nedir? Faşist Türk sömürgeciliğinin büyük bir güçle hazırladığı, '88 yılı atılımını boğma çabalarının boşa çıktığı ve bir yılı daha halkımızın lehine kapattığımız anlamına gelmektedir.

Faşist Türk sömürgecileri ve efendileri gerek içte ve gerekse dışta '88 yılı atılımımızı boğmak için büyük bir güçle saldırıya geçmektedirler. Ordu gücünü yeniden düzenlemekle yetinmeyen sömürgeciler, siyasal-diplomatik alanlarda da birçok yeni manevraya girişmektedir. Siyasal-diplomatik faaliyetlerinin temeline oturttuğu ise, halkımızın mücadelesini başta Türkiye halkı olmak üzere, dünya kamuoyundan tecrit etmektir. Eğer bu amacına ulaşırsa, daha sonra [illegible] kamuoyundan tecrit [illegible] rilla savaşını askeri gücü ile ezmek isteyecektir. Kısa sürede [illegible]

Devamı 2. sayfada

Direniş Şehitlerimiz Gelişmenin Gerçek Sahibidir

Herşey bizi, şehitleri gerçek yaşayan değerler haline getirmeye zorluyor. Şehitlerimiz hakkında anlamlı bir değerlendirme olarak, onların kesinleştirdiği değerleri derin bir kavrayış kadar, onu keskin bir uygulama gücü haline getirmesini bildiğimizde, onlara ulaştığımızı, onları temsil ettiğimizi söyleyebiliriz. Bu, özgürlük şehitlerimizin özgün yaşamlarıyla hangi zaman ve zeminde gerçekleri ortaya çıkardıklarını tespit etmemize, onunla da yetinmeden, Onları olduğu gibi yaşamın kendisi haline nasıl getireceğimizi bilmemize yakından bağlıdır. Bu, aynı zamanda bütün Parti faaliyetlerimizin en soylu bir özetlenmesidir de.

PKK şehitlerinin herhangi bir hareketten farklı, hem de birçok yönden farklı bir anlam içerdiğini biliyoruz. Direniş şehitlerimiz, gelişmenin gerçek sahibidir.

İnsanlar çok çeşitli amaçlar doğrultusunda kızgın savaşlar içinde ölürler. Herkes bunlara değişik ölçülerde şehitlik mertebesi, yani yüceltme sıfatları yakıştırır. Bu hareketlerin sınıf ve ulus temeli, ideolojik-politik gerekçeleri ve hangi aşamada gerçekleştirildikleri gözönüne alınarak, böylesi yüceltme sıfatları belirlenir. Hepsinde temel bir özellik olarak karşımıza çıkan husus, bunların davanın ciddiyetinin sembolü olmalarıdır. Amaçlarının ciddi ve güçlülüğü, insanların en değerli varlıkları olan canlarını adayabilecek kadar bir öneme haiz olduklarının kanıtlıyor. Mertebeleri, o hareketin içinden geçtiği sürecin amansız zorlukları, iniş ve çıkış dönemlerini başarıyla aşmak için gösterilmesi gereken çabanın büyüklüğü ve bu çabanın sergilendiği merhalelerde gerçekleşmesi ile ortaya çıkıyor. Ve böylelikle mertebelenmeleri söz konusu oluyor.

Devamı 4. sayfada

Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın Kadın Sorunu üzerine değerlendirmesini, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla yayınlıyoruz.

KÜRDİSTAN'DA AİLE KURUMU, KADIN HAKLARI VE ÖZGÜRLÜĞÜ SORUNU

Hepinizi şu veya bu şekilde meşgul eden bir soruna değinmek istiyoruz. Aslında biz bu konuyu özel bir mesele olarak ele almayı düşünüyorduk. Ancak son gelişmeler karşısında konuya bir açıklık getirmek, aile ilişkileri, saflarımızdaki kadın faaliyetine veya kadın gerçeğine karşı Parti tavrımızı ortaya koymak ve özgürlük anlayışımızın ne olduğunu ve bu konuda nasıl davranılması gerektiğini izah etmek kaçınılmaz bir hale geldi.

Karşımıza çıkan bazı örneklerde de görüldüğü gibi, bazı militanlarımız bu konuda hatalar içerisine düştüler. Devrim döneminde bu ilişki sahasına nasıl yaklaşılması ve bu konuda ilişkilerin hangi biçimlerde geliştirilmesi gerektiğini bilemediler. Bu militanlarımız yeni ilişki biçimini bulamadıkları gibi, eski tarz yaklaşımı yürütmeleri de mümkün olmuyor. Böylesi bir ortamda bu olumsuzluklarla birlikte yaşamaları, bazen en tehlikeli oportünist, tasfiyeci çabalara malzeme oluşturabilecek kadar zararlı bir konuma gelebiliyorlar.

Bilindiği gibi Türk sömürgecileri, toplumu bu alanda da çözdürmek için insanların bu en zayıf yanını kullanmaya çalışıyor. Toplumun adeta üzerinde titrediği ve en önemli namus meselesi olarak kabul ettiği bu alanı, kapitalist zihniyet ile adeta zehirliyor. Kadını bir metaya dönüştürüyor; bunu ise toplumu düşkünleştirmekte alabildiğine kullanıyor. Bu tehlike giderek bizim mücadelemizi de tehdit ediyor. Elbette ki bu duruma karşı, devrimin de söyleyecekleri vardır. Nasıl ki biz, görülmemiş boyutlardaki bir sömürgeciliğe karşı, halkın ulusal kurtuluş hareketiyle, aynı zamanda cinsler arasındaki büyük eşitsizliğin de kaldırılması, bir cinsin diğer bir cins

Devamı 19. sayfada

'88 NEWROZ'U DİRENEN HALKIMIZA KUTLU OLSUN

Baştarafı 1. sayfada

masa bile, uzatmalı bir sorun olarak uğraşmak isteyecek. Esas olarak da ulusal kurtuluş savaşımızı kitle desteğinden koparmak istiyorlar. Sömürgeci Türk devleti '88 yılında bütün bu hedeflerine ulaşmak için yoğun çaba sarfediyor.

Türk sömürgecileri bu amaçlarına ulaşmada ne kadar başarılı olacak? 4 yıllık savaş pratiğimiz çok açık olarak gösterdi ki, sömürgeciler halkımızın ayağa kalkışını durduramazlar. Buna güçleri yetmeyeceği gibi, bu şahlanış karşısında yok olmaktan da kendilerini kurtaramazlar. Kürdistan halkı, bu Newroz dönemini daha bilinçli, örgütlü ve savaşkan olarak karşılıyor. Uluslararası kamuoyuna halkımız sesini bugün eskisinden çok daha fazla olarak duyuruyor, onlardan destek buluyor.

Geçmişte Kürdistan halkının içine sürüklendiği zifiri karanlık ortam parçalanmış; Kürdistan halkı ile dünya halkları arasında yıkılmaz köprüler inşa edilmiştir. Bunu yıkmaya hiçbir gerici, sömürgeci ve emperyalist devletin gücü yetmez. Halkımız '88 yılını da kazanmakda kararlıdır.

Bu anlamda, '88 yılı Newroz'u ve bütün bir yıl, halkımız ile faşist sömürgeciler arasında büyük bir mücadele ile geçecektir. Bu mücadelenin sonucu, savaşın kaderini de yakından etkileyecektir. Sömürgeciler de bu gerçeklerin bilincinde olacak ki, hazırlıklarını buna göre yürütüyorlar. '88 yılını kendi lehlerine çevirmek için büyük bir çaba harcıyorlar. Bu hazırlıkları zaman zaman sömürgeci basının sayfalarına da yansıyor. '88 yılının bir dönüm noktası olduğunu yazıyorlar. Devletin bu konuda zamanında tedbir almasını aksi taktirde, geç kalacaklarını belirtiyorlar. 23 Mart 1988 Tarihli Milliyet'de M. Ali Birand "Köşe"sinde şöyle yazdı: "İşte böylesine önemli ve bir bakıma 'dönüm noktası' diye nitelendirilebilenecek aylara giriyoruz... Güvenlik önlemleriyle birlikte, 'Kürt Sorununun' bütün boyutlarının da artık ele alınması, PKK'yi sadece basit bir terör örgütü diye niteleyerek, sorunun başka yönlerine bakılmaması, uzun vadede ülkemize çok daha zarar getirir." M. Ali Birand, Türk devletine ve Özel Yönetim Valisi Kozakçıoğlu'na kendisince akıl veriyor, tehlikenin ciddiyetine dikkat çekiyor. Sorunun ciddi boyutlarda olduğunu bilmeyen yok gibidir. Türk sömürgecileri, hangi yönteme başvurursa vursunlar, Kürdistan'dan çekilip gitmek zorunda kalacaklardır. Kürdistan'da başarıya gitmeleri mümkün değildir. Halkımız ulusal kurtuluş savaşını, bugün yıkılmaz ve dönülmez bir aşamaya getirmiştir. Sömürgecilerin bütün hazırlıkları ve kompioları boşa çıkmaya mahkumdur. '87 yılı içerisinde yaygın olarak yürütülen gerilla mücadelemizle silahlı savaşımız güçlü bir temele kavuşmuştur. Gerillanın Kürdistan'da tuttuğu ve daha da gelişebileceği kanıtlandı. Newroz'la birlikte halkımız, gerilla savaşını daha da ilerletecek ve kazanımlarını çoğaltacaktır.

Bu inanç ve zafere duyulan büyük güvenle Newroz '88 ülke içinde ve dışında yaygın eylemlilikle kutlandı. Bütün alanlarda, halkımız bir Newroz'a daha kavuşmanın sevincini yaşadı.

ARGK gerillaları bir eğitim esnasında...

Newroz isyan ateşi sönmedi

Geleneksel Newroz ateşi, Kürdistan'ın en yüksek tepelerinde, dağların doruklarında bir kez daha isyan çağrısı olarak yandı. 20-21'e bağlayan gece, Kürdistan'ın her alanında ateşler yakıldı. Dağların doruklarında yanan ateşin yükseltiği alevler, kurtuluş yolunun müjdecisi oldu.

Bunun dışında çeşitli alanlara Newroz vesilesi ile pankartlar asıldı, toplantılar yapıldı. Mardin-Nusaybin'de çok sayıda pankart asıldı, bir köy ilkokulu yakıldı. Ayrıca bazı devlet kurumlarında yangın çıkarıldı.

Sömürgeci Türk ordusunun aldığı bütün önlemlere rağmen, Newroz toplantı, gösteri, pankart açma, bildiri dağıtma, afiş yapma gibi eylemlerle kutlandı. Özel Yönetim Valisinin, yine sömürgeci basının "Newroz dolayısıyla yoğun önlem alındı" biçiminde duyurdukları bütün tedbirlerine rağmen, kutlamalara engel olunamadı.

Diyarbakır şehir merkezine "Yaşasın Newroz" ile "Yaşasın Kürt Ve Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganlarının yazıldığı pullamalar yapıldı. Büyük bir paniğe kapılan sömürgeci birlikler, hemen aynı gecenin gündüzünde polis ve askerle yoğun tedbir alıp, pulları duvarlardan söktüler. Sömürgecilerin bu telaş ve korkusuna tanık olan kitleler, düşman güçleri ile alay ettiler. Pullama eylemi kitleler üzerinde büyük bir etki bıraktı.

Diyarbakır'da Newroz dolayısıyla öğrenci-gençlik arasında yaygın toplantılar düzenlendi. Sömürgeciler bu gelişmelerden ürkerek öğrencileri tutuklamaya başladılar. 40 öğrenci gözaltına alınmış, daha sonra 3'ü tutuklanmıştır.

Newroz kutlama eylemleri İstanbul'da da yapıldı. İstanbul'un birçok semtinde ateşler yakıldı, bildiriler dağıtıldı. Ayrıca Taksim-Tarlabaşı'nda bir dozer yakıldı. İstabul-İncirli'de ise bir bankaya atılan molotof kokteyli sonucu, bankada yangın çıktı. Her iki eylemde de maddi zararın büyük olduğu bildirilmektedir.

28 Mart akşamı, Eruh'un Fındık bucağında gerçekleştirilen iki ayrı eylemde 9 köy korucusu cezalandırıldı. Yağızköy'de 5, Kartaltepe köyünde ise 4 köy korucusu ölümle cezalandırıldı. Bu eylemler hem Newroz'u karşılamakta ve hem de değerli komutanlarımızdan Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşın anısına gerçekleştirilmektedir. Eylemlerin, Agit yoldaşın büyük bir kahramanlık göstererek şehadete ulaştığı Eruh'ta gerçekleştirilmesi daha da anlamlıdır.

Midyat ve Gercüş'te gerçekleştirilen iki ayrı eylemde iki MİT elemanı öldürüldü. Köylere öğretmen kılığında sokulan MİT elemanları açığa çıkarılmış ve halkın onayı ile idam edilmişlerdir.

12 Mart tarihinde Gercüş'ün Aydınca köyü ilkokulu öğretmeni Hüseyin Aydemir, 25 Mart tarihinde ise Midyat Başgözü ilkokulu öğretmeni Muhammet Yıldız işledikleri suçların karşılığı olarak, ölümle cezalandırıldılar.

Yurtdışında Newroz geniş kitle toplantıları ile kutlanıyor

Yurtdışında bulunan Kürdistanlı emekçiler, birçok alanda düzenledikleri toplantı, gece ve gösterilerle Newroz kutlamalarını sürdürüyorlar. Newroz şenliklerine onbinlerce Kürdistanlı emekçi katıldı.

Kürdistan'ın diğer parçalarında, Ortadoğu'nun bazı ülkelerinde ve Avrupa'da Newroz bu yıl daha büyük bir coşku ile kutlanıyor. Almanya, Belçika ve Avusturya'da yapılan gecelere binlerce Kürdistanlı emekçi katıldı. Newroz'un anlamı ve bugünkü kutlanış biçimini izah eden siyasal konuşmaların yanısıra, kültürel gösterilerle de tamamlanan geceler, bağımsızlık ve özgürlük istemlerinin birkez daha dile geldiği bir zemini oluşturuyor.

Almanya'da Newroz kutlamalarına karşı, Alman polisinin yöneltiği saldırılara rağmen, kitleler büyük bir karşı koyuşla, bağımsızlık ve özgürlük istemlerinin dile geldiği Newroz gecelerine katılmaktalar. Şimdiye kadar yapılan, Berlin, Nürnberg, Saarbrücken, Köln, Frankfurt ve Duisburg gecelerine 10 bini aşkın yurtsever emekçi katıldı. Bu katılım bile, yurtsever Kürdistanlıların ulusal kurtuluş mücadelesine sahip çıkmadaki kararlılıklarını göstermektedir.

Alman polisi, gecelere katılımı engellemek için ev baskınlarından tutalım da, gece salonlarını iptal etmeye kadar birçok yönteme başvurdu. Bu amaçla, Nürnberg'de düzenlediği provokasyon tutmadı ve kitleler geceyi yapmada kararlı olduklarını açık bir şekilde ifade ederek, polisin çabalarının anlamsızlığını ortaya koydular. Mahkemeden çıkarttıkları bir kararla da polisin oyununu tümden bozdular.

Yurtsever Kürdistanlılar halen birçok kentte ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde Newroz kutlama toplantı ve gecelerini düzenlemeye devam ediyorlar. Nisan sonlarına kadar devam edecek olan, bütün bu kutlama şenliklerine binlerce yurtsever emekçinin katılması bekleniyor.

ALMAN DEVLETİNİN SALDIRILARINA KARŞI PROTESTO HAREKETİ GENİŞLİYOR

Alman Devletinin Şubat ayı başlarında, ulusal kurtuluş hareketinin sempatizanlarına karşı başlattığı saldırı ve tutuklamalara karşı protesto hareketi genişleyerek, devam ediyor. Kürdistanlı emekçilerin ve Alman ilerici-demokratlarının katıldığı protesto hareketi birçok şehirde ve Avrupa ülkesinde işgal, gösteri, açlık grevi ve yürüyüşler biçiminde devam etmektedir. Bütün bu hareketlerde Alman Devletinin tutumunu protesto edilmektedir.

Şimdiye kadar tutuklanan yurtseverlerin sayısı 13'e çıktı. Hiçbir gerekçe gösterilmeden ve asılsız bazı iddialara dayanılarak gözaltına alınan yurtsever politikacıların birçok yasal hakları da sınırlandırılmış durumda. Alman polisinin bu tutumunu daha birçok yurtsever üzerinde de sürdürmesi bekleniyor. Faşist Türk Devleti ile içerisine girdiği ilişkilerin de bir sonucu olarak, bu tutumunu devam ettiriyor. Nitekim, 27 Mart tarihinde Almanya'dan ayrılan Türk İçişleri Bakanı Kalemli "Almanya'nın bu tutumunu sürdüreceğine emin olduğumuzu ifade ettik" diyerek, aradaki işbirliğini çok açık bir şekilde ortaya koydu. İşbirliğinin bu şekilde sürdürüleceği konusunda ortak anlaşmaya vardıkları görülmektedir. Bu nedenle, TC'den aldığı bilgiler çerçevesinde Alman polisinin saldırılarını devam ettireceği görülmektedir.

Alman Devletinin bütün bu saldırılarına karşı Kürdistanlı yurtseverler daha geniş bir kampanya başlatarak karşı koymaktalar. Hiçbir şekilde yıldırılmayacaklarını ve kararlılıklarını ortaya koyuyorlar. Almanya'nın çeşitli kentlerinde düzenlenen işgal, gösteri ve toplantılar, yurtsever emekçilerin kararlılığını açık bir şekilde göstermektedir.

12.3.88 tarihinde İsviçre, Fransa, Hollanda ve Danimarka sınırlarından Alamanya'ya yürüyen Kürdistanlı emekçiler, Alman Devletinin tutumunu protesto ederek, saldırıların durdurulmasını istediler.

Bonn'da uzun bir süreden beri devam eden açlık grevi eylemi belli bir süreden bu yana süresiz açlık grevi ve ölüm orucu biçiminde devam etmektedir. Ayrıca Strasbourg vd. bazı alanlarda da, bu eylemle dayanışma amacı ile açlık grevi yapıldı.

19 Mart'ta Bonn'da düzenlenen protesto miting ve yürüyüşüne ise 5 bin dolayında yurtsever Kürdistanlı, Alman ilerici ve demokratı ile Türkiye ilerici güçleri katıldı. Yürüyüş eyleminde bir kez daha uygulamalar protesto edildi.

Polisin, yürüyüşe yönelik olarak gerçekleştirmek istediği bir provokasyon da boşa çıkarıldı. Baştan beri Kürdistanlı yurtseverlere yönelik olarak komplolara baş vuran Alman polisinin bu tutumunu yürüyüşte de açığa vurması karşısında, yürüyüş tertip komitesi yerinde bir tutumla oynanmak istenen oyunu boşa çıkardı.

Çeşitli eylemler biçiminde devam eden protesto hareketine Alman ilericilerinden, El Salvador, Şili, Türkiye vd. ülke ilerici-demokratlarından da giderek artan ve yoğunlaşan bir destek sunulmaktadır. Bu halkımızın kararlılığının ve haklılığının bir sonucu olarak gerçekleşmektedir.

Adana Cezaevinde Açlık Grevi

10 Mart 1988 tarihinden itibaren, Adana cezaevinde, cezaevi koşullarının düzeltilmesi ve işkence uygulamalarına son verilmesi için başlatılmış olan açlık grevi devam ediyor.

Başlangıçta 10 tutuklunun katıldığı açlık grevine katılanların sayısı 20'ye yükseldi. İsteklerin kabul edilmemesi halinde, açlık grevine katılacak sayının daha da artacağı bildirilmektedir.

PKK'li savaş esirlerinin önderliğinde başlatılan bu açlık grevi eylemini devrimciler, istekleri kabul edilene kadar sürdürmede kararlı olduklarını açıkladılar. Adana ve diğer cezaevlerinde yaygınlaşan eylemler cezaevlerinin direnişin güçlü bir kalesi olarak varlığını devam ettirdiğini çok açık bir şekilde göstermektedir.

Son olarak, Adana cezaevinin de eklendiği direniş dalgası her geçen gün büyümekte ve yeni zaferler kazanmaktadır. Zafer, direnen ve bunu sürekli kılanlarındır. Cezaevi direnişleri ise, bunun en somut bir kanıtıdır.

Ayrıca aldığımız bilgilere göre 29 Mart tarihinde Çanakkale cezaevinde de 17 devrimci tutuklu açlık grevine başlamıştır. Devrimciler üzerlerinde uygulanan işkence uygulamaları ile insan haklarını çiğneyen tutumları protesto ediyorlar.

Adana zindan direnişinin temellerini atan PKK'li savaş esirleri...

Sömürgeci Mahkemenin 76 Yıl Cezasına Sakine CANSIZ'ın Cevabı: "BENİ ANCAK PKK'NİN KURDUĞU MAHKEME YARGILAYABİLİR"

Geçtiğimiz günlerde sonuçlanan bir dava ile birlikte, toplam 76 yıl hapis cezasına çarptırılan Sakine Cansız, Elazığ-PKK grubu davasındaki yargılanmasına ilişkin olarak Askeri Yargıtaya 70 sahifelik bir savunma metni verdi.

Sakine Cansız verdiği savunma metninde 8 yıldır, cezaevinde uygulanan işkence ve katliamlara genişçe değinerek, bu direnişlerde şehit düşen Mazlum DOGAN; Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ ve diğer yoldaşlardan bahsetti. Milliyet gazetesinin 18 Mart 1988 tarihli nüshasında savunmanın yayınlanan bölümlerini olduğu gibi aktarıyoruz: ***"Yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran, 'kadınlara işkence yapmaktan zevk alıyorum', 'kadın çığlığı benim için en güzel müziktir' diyerek, kadın özelliğimizi yansıtan, saçlarımızı tıpkı erkek arkadaşlarımızınki gibi kestiriyor. Karşı çıkılınca da falakaya yatırıyordu. 14 yaşındaki bir kız çocuğu durumu mektupla ailesine bildirmeye yeltenince, aynı mektup Yüzbaşı Yıldıran tarafından bu kız çocuğuna yedirildi... Kadın oluşumuzdan dolayı, belli özellikler taşıyan ve hayati önemi olan çeşitli rahatsızlıklarımız sözkonusuydu. Soruşturma döneminden bugünlere kadar tecavüz, cop sokma, elektirik akımı vermek, copla cinsel organa vurma gibi vucüdumuzun diğer yerlerine inen darbeler sonucu aşırı kanamalar, mikrobik hastalıklar ve ruhi çöküntüler içinde manevi yalnızlığa terkedildik..."***

Sakine Cansız savunmasının en son bölümünde ise sömürgeci mahkemenin kendisini yargılayamayacağı ve yargılayabilecek tek gücün PKK olduğunu belirtiyor. Bu konuda Sakine Cansız şöyle diyor: ***"Beni ancak PKK'nin kurduğu mahkeme yargılayabilir."***

"Biz Suçlu Olduğumuzdan Değil, Düşüncelerimizden Dolayı İçerdeyiz"

Mektubunda yaşamımızdan bahsetmemizi istemişsin.

Bizler koğuşta şu anda yedi kişiyiz. Dört arkadaş bizim davadan, diğer üç kişi ise başka davalardan yargılanıyor. Abidin ve Hozatlı bir arkadaş Eskişehir cezaevine sevkedildiler. Pertekli bir arkadaş da az bir ceza aldığından Ergani kapalı cezaevine gitti. Bir ay kadar oldu gittiler. Bundan 15 gün kadar önce ben, Teslim, Ali, Celalettin ve benimle birlikte yakalanan kişi de sevk formu doldurduk. Şubat'ın sonlarına doğru bizi de götürebilirler. Büyük bir ihtimalle gideceğimiz yeni mekan Eskişehir olacak. Gideceğimiz yerde size yazarım. Öğrendiğimiz kadarıyla Eskişehir'de hala ziyaret yasağı devam ediyormuş. Ancak kitap, dergi gibi eşyalar alınıyormuş.

Elazığ'dan buraya ilk geldiğimizde bir süre 15 kişi 19. koğuşta kalmıştık. O zaman Aydın da bizimle birlikte aynı koğuşta kalıyordu. Sizin onu, onun da sizi tanıdığını bilmiyordum. Bir sohbet esnasında sizin köyden bahsederken sizi tanıdığını öğrendim. Şimdi başka bir koğuşta kalıyor, ama bazen kendisini görebiliyorum. Bundan üç-dört ay önce bizde kendi isteğimizle 13. koğuşa gittik.

Havalandırmaya sabah saat 9.30'da çıkıyor 11.50'de içeri giriyoruz. Öğlen tekrar 13.00'de çıkıp 16.00'da giriyoruz. Bu durum cumartesi ve pazar dışında, haftanın beş günü hep böyle devam ediyor. Soğuk havanın bastırması sonucu voleybol, futbol oynamaktan vaz geçtim. Tabii oynayanlar hala var. Havalandırmaya bizimle birlikte iki koğuş daha çıkıyor. Toplam sayımız 40 kişiyi aşıyor.

Ailelerimizin getirdiği ya da postayla gönderdiği kitap, dergi, elbise gibi eşyalar içeri alınıyor. Dışarda yasak olmayıp piyasada satılan tüm dergi ve kitapların girişi serbest. Daha dün postayla gelen Yeni Çözüm dergisini aldım. Beraberinde iki de kitap göndermişlerdi.

Ziyaret haftada bir kez ve 30 dakika yapılıyor. Bayramlarda ise ziyaretler açık yapılıyor. Yeni yıl vesilesiyle de açık görüş yaptık.

Çayımızı ancak termosla alabiliyoruz. Ve melamin bardaklarla içiyoruz. Gerçi bizim Hozat'ın çayı gibi değil ama, içiyoruz işte. Zaten şu radyasyon hikayesi çıktı çıkalı cezaevinin çok büyük bir kısmı çayı da bıraktı ya. Gel görki ben ve Teslim'in bunu bırakacağı da yok. Şu anda saat gecenin 23.00'ü, ve bardağımda çayım, bir elimde sigaram senin mektubunu yazıyorum. Arada sırada TV'ye kulak veriyor, gazetelere göz gezdiriyor, sohbetlere katılıyorum. Tabii yeniden mektubun başına geçip yazmaya devam ediyorum. Günümüzün büyük bir bölümünü okuduğumuz kitap, dergi ve günlük gazeteler alıyor.

Şiir demişsin de, ne yazık ki uğraşmıyorum ben. Tabii uğraşanlarımız da var. Sorduğuna göre meraklı olman gerek. Şiirle uğraşmak elbetteki güzel bir şey. Ancak, yazılan şiirler gerçekçi olabiliyorsa bir anlam ifade eder. Toplumsal gerçekliği yansıtmayan, toplumun duygu ve düşüncelerine seslenmeyen, çıkarlarına hizmet etmeyen, dahası bilinçlerini geliştirmeyen şiirlerin kıymet-i harbiyesi de yoktur. Toplumun dışında yaşayarak, onlardan soyutlanarak ahkam kesmek, sadece kendisini aldatmak olur. Bugün cezaevlerinde de çok şey yazıldı-çizildi. Ama kabul etmek gerek, her yazılan, gerçek yaşamı dile getiremiyor. Çoğu insan ya onurlu yaşamın dışında kalıp sözde yaşamı dile getirmiş, ya da yalan, yalnış, -subjektif düşüncelerini- ortaya koymuştur. Oysa cezaevlerindeki gerçek yaşam, ancak onurlu yaşam içinde yer alanların kalemiyle yazılmalıdır. Gerçekleri tersyüz etmeye kalkanlar ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, kendi kendilerini ancak tatmin edebilirler. En zor koşullarda arkasına dahi bakmadan ortadan toz olanlar, bugün sayfalar dolusu yazılar yazıp, hiçbir şey olmamış gibi utanmadan ahkam kesiyorlar. Nefeslerini yurt dışında alan bu baylarımız, şimdi "ülkeye demokrasi geldi" safsatalarıyla bavullarını toplayıp dönmek için mesaj beklemektedirler. Hatta bir süre önce ülkeye giriş yapanlar da oldu. Ama gördüler ki, meğer hiç de söylendiği gibi değilmiş. Oysa ne büyük hayallerle gelmişlerdi. Önde gelenlerin durumunun iç açıcı olmadığını gören gurbetteki göçmenler, gerisin geriye bavullarını boşaltmaya başladılar. Yeni bir umut ışığı bekleyeceklerdir. Dışarda nasıl bu gibi olumsuzluklar yaşanıyorsa, bulunduğumuz mekanlarda da yaşanacaktı. Yaşandı da...

İşte sevgili kardeşim! Dışarda nasıl ki, zor koşullarda annelerine bile "allahaısmarladık" demeden kayıplara karışanlar eksik olmuyorsa, içerde de bunun değişik biçimlerde gündeme gelmesini görüyoruz. Güç karşısında boyun eğen zavallılar olduğu gibi, insanlık onurundan en ufak bir taviz bile vermeyen, gelecek kuşaklara örnek davranışlarıyla isimlerinden söz ettirmesini bilen, gerektiğinde doğru bildiği düşünceler için hayatını kısa yaşamıyla noktalayan, onurunu ezdirmeyen, siyasal kimliklerini en zor dönemlerde dahi korumasını bilen, alnı açık, başı dik dostlarımız da var.

Çok şey yazıldı, ama ne yazıldı? Önemli olan neyin yazıldığı ve kimlerin yazdığıydı. Yukarda da bahsettiğim gibi, onurlu bir yaşam sürdürmeyip de onurlu yaşam üzerine çok şey yazanlar da oldu. Ama bu insanlar gerçekleri tam olarak aktarabilirler mi? Tabii ki hayır! Somut yaşam içinde bizzat yer almak

Devamı 26. sayfada

Diyarbakır Cezaevinde Sürgünler Başlatıldı

Türk sömürgeciliğinin büyük bir çıkmaz içerisine sürükleyen ve bu rejime Kürt gerçeğini resmi düzeyde itiraf ettiren, Diyarbakır direnişinin elde ettiği kazanımları engellemek için sürgün etme politikasını "cezaevlerini sivilleştirme" adı altında gündeme koydular.

Diyarbakır cezaevinden birçok savaş esirini diğer cezaevlerine, Urfa, Antep, Eskişehir gibi cezaevlerine sürgün ettiler. Sürgün edilenler arasında ağırlıklı bölümünü 35. koğuş direnişçileri oluşturuyor.

Böylece direniş hareketini zayıflatmaya ve güçten düşürmeye çalışıyorlar. Az sayıda çeşitli cezaevlerine dağıtılmış olan savaş esirlerin üzerinde yeni komplolar uygulamak istiyorlar.

Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da sömürgeciler boşa olta atacaklardır. Büyük bir abide gibi yükselen **Diyarbakır Direniş Geleneği**'ni zayıflatmak asla mı asla mümkün olamaz. Her saldırı, bu ateşi daha da harlaştıracak, bir parça olacaktır.

Faşist Saddam, Halepçe'de 5 Bin Kürdü Katletti

İran-Irak savaşının en yoğun bir şekilde devam ettiği bölgelerin başında, kuşkusuz Doğu ve Güney Kürdistan toprakları gelmektedir. Bu savaşta Kürdistan halkı büyük bir zarar görmektedir. İran ve Irak'ın yürüttüğü savaşta on binlerce Kürt yaşamını yitirdi.

Irak Saddam rejimi son günlerde Kürt halkına karşı yöneltti̇ği saldırılarına ağırlık vermeye başladı. Peşmerge kamplarına ve köylerine karşı yöneltti̇ği saldırıların boyutunu daha da genişletti. Havadan ve karadan yürüttüğü saldırı ile binlerce Kürdü öldürdü ve ya yaraladı. Kimyasal bomba, zehir vd. uluslararası kurallarla yasak edilmiş olan silahları kullanan Irak Saddam rejimi, Güney Kürdistan'da vahşi katliamlar gerçekleştirdi.

Geçtiğimiz günlerde, uçakla Şemdinli yakınlarında sınır üzerindeki bir kaç köyü bombaladı, bundan önce Merivan (Doğu Kürdistan) yakınlarındaki üç köyü de bombaladı. Bu bombaların kimyasal gazla dolu olduğu ve bu zehirli gazdan çok sayıda insanın öldüğü açıklandı.

Faşist Saddam rejimi en büyük vahşetini ve katliamını Halepçe ve Hermen kentlerinde yaptı. Bilindiği gibi, bu şehirleri İran birlikleri geçtiğimiz günlerde düzenlediği bir saldırı ile Irak birliklerinin elinden aldı. Güney Kürdistan'ın şehirleri olan Halepçe ve Harmen'e karşı Irak ordu birlikleri kimyasal bomba kullandılar. Siyanür ve sinir gazının kulanıldığı bombalamalarda 5 bin Kürt katledildi. 5 binin de ağır yaralandığı bildiriliyor. Ancak bazı kaynaklar ölü ve yaralı sayısının daha fazla olduğunu söylüyorlar.

Batılı gazetecilerin resimlediği ve görüntülediği bu katliam bütün dünyada büyük bir tepki uyandırdı. BM tarafından kullanımı yasaklanmış olan kimyasal gazların kullanılması, uluslararası savaş kurallarının faşist Irak rejimi tarafından açıkça çiğnenmesidir.

Faşist Saddam rejiminin halkımıza karşı geliştirdiği bu vahşiyane katliamı kınıyor ve bütün insanlığı bu vahşete karşı durmaya çağırıyoruz. Yine bu kimyasal bombaların yapımına teknik olanaklar sunan Alman Devletini de Kürt halkına karşı takındığı bu tutumdan dolayı kınıyor ve protesto ediyoruz.

DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZ GELİŞMENİN GERÇEK SAHİBİDİR

Baştarafı 1. sayfada

Tarihe baktığımızda, bütün soylu dinlerin, inançların, yine insana özgü önemli tüm çıkışların öncüleri kahramanca adlara layık olduğu gibi, ilk kendini feda edenleri de büyük şehitleridir. Ve zaten böylesi önemli bütün çıkışlar, kahramanca bir yürüyüş ve bunun da en önde yürüyenlerinin kanı pahası olmadan zafere erişemiyor. Önemli bütün yürüyüşler, çıkışlar, gerçekleştirdikleri amaca bağlı olarak kendi kişiliklerini öne çıkarırlar. Bunlar, ilk cesareti, ilk büyük fedakarlığı gösteren ve böylelikle de daha sonraki yığınların hareketini mümkün kılan kişiliklerdir. İşte anlamını burada tamamlar. Bütün gelişmeleri koşullandırma özelliğinde olan, ister şehitler, ister onları kişiliklerinde temsil edip kesintisiz ve giderek daha da yoğunca sürdürenler hep yad edilir, yüceleştirilir, anıları kutsallaştırılır. Tabii, anılara bağlı kalındıkça amacın tam gerçekleşmesi sağlanır. Amacın gerçekleştirildiği ortam, eğer son derece bencil çıkarlara bırakılmış ise, burada kesinlikle yüce amaçlardan kaçınılıyor demektir. Korku iliklerine kadar sinmiş ve öngörü denilen bir durum sözkonusu değilse, yine öyledir. Yine karanlık, umutsuz ortam yaratıcı çıkışa, büyük aydınlık hareketine, cesarete, fedakarlığa ihtiyaç gösteriliyorsa, işte böylesine koşullar ileri çıkışın ve bunun ilk öncülerinin şehitliğinin mertebesini belirlediği gibi, gerçekleşen devrimin de büyüklüğünü ortaya koyar. Çok çeşitli toplumlarda ve tarihi dönemlerde yaşanan böylesine gelişmelere devrimler adı verilir. İster toplumsal ve siyasal nitelikte olsun, isterse onların daha dar, küçük ölçeklerde bilimsel, teknik, kültürel devrimlerinde olsun, bu hep böyledir. Kısaca, insanlık tarihi, ancak böylesine öncüler eliyle yeri ve zamanı geldiğinde ilerleme imkanına kavuşur. Bu öyle bir durumdur ki, daha sonra yüceltiliyor, kutsallaştırılıyor. Aslında önemi ve rolü gereği, toplumların ilerlemesindeki büyük katkılarından ötürü bu böyle oluyor. Daha sonraki fetişleştirme, putlaştırma doğru olmamakla birlikte, sebepsiz de değildir. Kişinin rolünün sık sık bu durumlarda abartılması söz konusu olabilir. Çünkü, bu dönemler öyle dönemlerdir ki, ve öyle zor koşullar ortaya çıkmıştır ki, kişilerin belirleyici bir rol oynamaları söz konusudur. Ve neredeyse daha sonra tarih adeta bu tip kişilerin zincirleme bir yaşantısına indirgenir. Bilindiği gibi, bu tarih anlayışı diyalektik materyalist bir tarih anlayışı değildir. Fakat tarihin önemli düğüm noktalarının çözümlenişinde ve ileriye götürülüşünde bu tip yüceltilmiş kişilerin önemli rollerinden ötürü anlaşılır nedenleri vardır.

Demek ki, abartmak kadar, böylesi bir rolün yadsınması da doğru değildir. Böylesine zor durumda olan insan topluluklarında, onun toplumsal gelişim evrelerinde, böyle kişiliklerin bir ihtiyaç olarak belirmesi ve şartlar birleştiğinde ortaya çıkması anlaşılırdır, gereklidir. Böylesi öncüler en çok cesaret, en büyük fedakarlık ve yine öngörü kesinliği istendiğinde hep öne atılır. Bu öne atılmalarda bazıları erkenden şehit olur. İşte bu kişiler, o davanın amaçlarının büyüklüğü kadar büyüktürler ve tarihe de bu temelde damgasını vururlar, gerçek yaşayan değerler haline gelirler. Burada artık kişinin fiziksel varlığı veya yokluğu söz konusu değildir. Burada büyük amaçlar, bir topluluk açısından kesin yücelmek, kurtulmak ve özgürleşmek için ulaşılması kaçınılmaz hale geldiğinde, işte bu kişilerde sembolleşir. Ve bunlar, yaşamın sürükleyici gücü haline gelirler. Dolayısıyla da şehitlik burada gerçek bir özgür halk gerçeğinde, sınıf gerçeğinde, ulus gerçeğinde ifadesini bulur. Şehitler yüreği, halkın ahlakı ve temel amaçlarının sembolü olurlar ve bu da tabii ki, o kişinin tümüyle bir halkta yaşaması demektir. Tarih bu konuda sayısız örneklerle doludur.

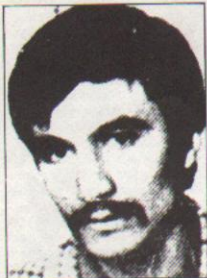
İşte bizim çıkış koşulla.ımız da, alabildiğine zifiri bir karanlığın hüküm sürdüğü, olumsuzluğun had safhada olduğu, öngörü yerine, geleceğe karşı tam bir kör gibi hareket edildiği, özellikle de güncel çıkara hem de beş metelik pahasına bakıldığı bir ortamdır. Yine herkesin kendi basit güdülerini yaşamak için yarış ettiği, burnunun ötesini göremeyecek kadar dar, kısır kaldığı bir dönemdir. İşte böylesine dönemlerin gerek çıkış amacının belirlenmesi ve gerekse bu belirlemeleri kişiliğinde temsil edip tüm gücüyle bu amaca ulaşmak için cesaret ve fedakarlığın en büyüğünün sergilenmesi ve yine küçük bir öncü topluluğunun buna girişmesi çok büyük anlama sahiptir. Bizim çıkış dönemimizde de durumun tamı tamına böyle olduğunu iyi bilmek gerekir. Hatta denilebilinir ki, çağdaş halk topluluklarının hiç birisinde görülmeyen uluslararası çağdaş gerçeklikten tecrit, çoktan tarihten kopuş, kendi gerçekliğine katmerli bir yabancılaşma, alabildiğine iddiasızlık, umudun kıyısında bile dolaşmama ve kendini hep düşkün gördükçe bir yoksulluk duygusuna, hatta iğrenmeye kadar giden bir duyguya kaptırma ve böylece bir toplumsal bunalımı, zayıflığı, düşkünlüğü iliklerine kadar yaşama, çağdaş halk-lar gerçekliğinin belki de en gerisinde seyretme sözkonusudur. Kürdistan gerçekliği bu anlamda en çok ihanete uğramış, çağ tarafından unutulmuş, kendi kendisine bile önemli oranda inkar ettirilmiş, üzerinde her türlü baskının, sömürünün, dalaverenin, soysuzluğun cirit attığı, burada yaşama ad vermekte bile güçlük çekildiği bir duruma düşülmüş olan bir gerçekliktir. İşte böylesine bir gerçeklikten yola çıkma, yaratılması gereken düşünce kıvılcımlarından tutalım, zulme, her türlü kendini inkara, inançsızlığa karşı olmaya kadar onu aşma gücünü gösterme, onu giderek zafere ulaşılabilinir adımların sahibi kılma çok büyük bir öneme haizdir. Temsilinin, cesaret kadar bilincin de çok güçlü olmasını isteyen ve de çok gerekli olan bir oluşumdur. Eğer bu dönemin özelliklerini tüm yönleriyle böyle kavramakta güçlük çekersek, ilk öncüleri olduğu kadar, şehitleri de anlayamayacağımız ortaya çıkar. Dolayısıyla, şehitliğin anlamına, sağlam bir kavrayış ve uygulama gücü kazandırmak istiyorsak, çıkış koşullarını iliklerimize kadar duymamız gerekiyor. Bu ortama müdahalenin her sözcüğünden tutalım, tüm eylemlerine kadar hepsini kavramak, rolleri yerli yerine oturtmak ve böylece derin gerçeklerle yüklü olarak kendimizi güçlendirmek, bunu anlamanın ve temsilin baş koşuludur. Bizim ilk şehitlerimizin bu anlamda çok büyük bir değeri olduğunu görüyoruz. Başarı şansına onun önderliğinde kurtarılacak, özgürleştirilecek halk tarafından bile zor inanılan, inanılmaktan da öteye kaçınılan, ama doğruluğu da gittikçe açıkça ortaya çıkan ve mutlaka belli bir grup tarafından temsil edilmesi gereken, karşısında yine her dönemde olduğu gibi çok vahşi, zalim bir gücün yok etme tehlikesini iliklerine kadar hisseden, ama buna rağmen yine yürümeyi şart kılan bir dönemin savaşçıları büyük savaşçılardır. Bunların şehitliği büyük şehitliklerdir. PKK'nin oluşumunda ve bu amaç uğrunda gerektiğinde insanın kendini verecek kadar bunların doğru ve yetkin olduğuna kitleleri inandırmamızda, bu şehitlerimiz en büyük kanıt oldular.

Şehitler, tam da bu noktada en değerli varlıklarını, en değerli yaşam kesitlerinde feda etmişler, gözlerini kırpmadan düşmanın vahşiliğini ve zalimliğini bilerek üzerine gidip başarıya ulaşmışlarsa, zaferin en temel koşullarından birisini elde etmiş sayılırlar. Şehitlerimizin rolü, işte böylesine bir roldür ve büyüktür. Bunların ilk şehitler olması, bu anlamı çok daha büyütüyor. İlk şehitler, alacakaranlıkla aydınlık bir gelecek arasında kurulan bir köprü olurlar. Bu köprü, biraz ilerlemek isteyenlerin mutlaka üzerinden geçmesi gereken bir köprüdür. Onlar, yüzyıllardan beri kitlelere sinmiş korkuyu kırmakla, bilinçsizliği aydınlığa çevirmekle ve gerekirse bu konuda nasıl kendisini feda edebileceğini göstermekle böylesine bir köprü rolünü yerine getiriyorlar. Daha sonrakiler aslında biraz açılmış olan bu yoldan ilerlemeye koyuluyorlar. Dikkat edilirse, insan daha az cesaret ve fedakarlıkla böyle aydınlanmış bir yolda yürüyebilir. Dolayısıyla, esas olarak, yolu düzleştirme ve kolaylaştırma sözkonusudur. Demek ki, şehitlerin gerçekleştirdiği büyük bir hizmet de budur. Bir dava, eğer çok kişinin tamamen çekindiği, ama mutlaka ilerlemek isteniliyorsa, kurbanlarının verilmesini emrettiği bir dönemde böyle mensuplarını ortaya çıkarmış ve Onlar da gerektiği gibi davranmışlarsa, o davanın yürüme şansı yüksektir. PKK davasının da başlangıçta böyle bir şansa kavuştuğu söylenebilir. Doğruluğu ve çıkış gerekçeleri bunu mümkün kılmıştır. Şehitlerimiz, bunun yoğunlaşmış ifadesi olmuştur.

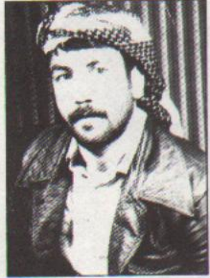
Böylesine tanımlayabileceğimiz şehitlik kurumu, daha sonraki gelişim sürecinde neleri ifade eder? Biz, başta Haki KARER olmak üzere, bir ideolojik inanç grubunu yaratmaya çalıştığımız ilk dönemde, inançlarımıza ve ideolojimize karşı bağlılığımızın ne kadar kesin ve dönülmez olduğunun bu şehidimizin örneğinde çok net olarak ortaya koyduk. Düşünceleri uğruna şehit olmak, inançları uğruna gözünü kırpmadan kendini feda etmek, bizim ideolojik gruplaşmamız döneminde gerçekleşmiştir. Daha o dönemde bile, bu oluşumun temelinde, gerekirse kanımızı akıtarak yürüyebileceğimizin güçlü ifadesi sözkonusudur. Elbette ki, karşı tarafın da, grubumuzu köklü inançlarımızdan, düşüncelerimizden, çabamızdan tamamen uzaklaştırmaya çalışması ve bunun için yok etmeyi gündeme sokması sözkonusudur. İşte bu, böylesine bir aşamadır ve bu aşamada ilerlemeye cesaret edilmiş, geri adım atılmamıştır. Grubumuz, ilk şehidinin anısına anında bağlı kalmıştır. Biz, anıya bağlılığın bir gereği olarak, daha ileri amaçlar çizer, hareketin amaçlarına daha bir derinlik kazandırır ve bunu daha ileri bir örgütlülüğe kavuştururken, aslında dava arkadaşlığına kesinlikle bağlı olma, anıya kesinlikle üstün değer biçme, onu mevcut koşullar içinde azami nereye kadar ve nasıl ilerletiliyorsa oraya götürmesini bilme görevini yerine getirdik. Ağlamak, sızlanmak, açıkça anıya ihanettir. Çünkü O, çok temel bir şey için öne atıldı; bunun zaferini ve başarısını istiyordu. Dolayısıyla, anıya bağlı kalmak isteyen, eğer tutarlı olmak istiyorsa, şehidin bıraktığı yerden davayı daha güçlü, daha örgütlü, bu anlamda daha kapsamlı bir amaca kavuşturarak yürümeyi bilmelidir. Bağlılığın bundan başka bir tanımı olamaz. İşte biz, tam da bu dönemde böyle yaptık. Amaçlarımızın Parti programına dönüştürülmesi ve gevşek örgütlenme yerine daha resmi, daha bağlayıcı olan örgütlenmeye geçilmesi gerektiğini söyledik. Bu, anıya bağlılıktır. Bu, cesaret ve öne atılmadır. Ve bildiğimiz gibi, kendimizi bir adım daha ilerletmemiz böyle sağlanmıştır. Biz, anılara bağlılığın bir gereği olarak her yıl daha güçlü bir eylemlilik ve örgütlülükle karşılık verelim derken, şehitlerimizin sayısı da arttı. Bu, şüphesiz daha sağlıklı olmanın, gerekirse bunun için daha çok fedakarlığın ve cesur davranmanın gereğidir. Ve yapılan da budur. Eğer Hareket 1978-79-80'lerde her bakımdan daha yoğun bir gelişmeyi yaşamışsa, bu özelliğimizle yakından bağlantılıdır. Her yıldönümünde yürütülen eylemler hem düşmanı biraz daha geriletmiş, hem de fedakarlık oranımızı arttırmıştır. Ve bunlar, hep yeniden bir başlangıç, yeniden bir doğuş anlamına da gelmiştir. Haki KARER'in anısı bizde Hilvan gerçeğine dönüşmüştür.

Haki KARER'in şehadetinin birinci yıldönümünde Halil ÇAVGUN, Hilvan gerçeği içinde ortaya çıkan bir şehidimizdir. Ve Hilvan gerçeği daha sonra kitleselleşen bir gerçek olmuştur. Burada feodalizmin en güçlü bir kalesinin sarsılması, iliklerine kadar bastırılması sözkonusudur. Halil ÇAVGUN'un anısına bağlılık, faşist gerici bir çetenin Hilvan kitlesi üzerindeki her türlü baskı ve sömürüsünün yerle bir edilmesi olmuştur. Ve bu, dalga dalga yöredeki güçlü feodal otoritenin önemli oranda parçalanmasına dönüşmüştür. Kürdistan'ın modern ulusal direnişinde dönemin en ileri çıkışına yol açmıştır. Bu, gerçekten büyük bir özgürlük atılımıdır. Hilvan direnişi, bugün gerilla düzeyine ulaşmış olan on yıllık pratik savaşımımızın kapsamlı ilk örneği, ilk modeli olmuştur. Halil ÇAVGUN yoldaşta cisimleşen Hilvan direniş gerçeği, ardından Siverek direnişine yol açmıştır.

Siverek direnişi, Partimizin resmi ilanı, eylemle ilanı ve kitleselleşmenin temel adımı olmuştur. Demek ki anıya bağlılık, onu halkımızın gerçeğine dönüştürmesinde ifadesini buluyor. Daha kararlı bağlılık, onun özgürlükçü atılımının gerçekleştirilmesinde bizi şiddetli, kararlı bir tavıra itmiştir. Bu direniş gerçeğinin altında, şehide kesin bağlılık vardır. Bu anlamda şehidin

zaferi söz konusudur. Partileşmenin bu döneminde görülüyor ki, şehitlerimiz sayıca artmıştır. Kitlesel bir temele kavuşturulmuşlardır. Ve bu dönemde düşman buna devlet çapında Maraş Katliamı ile cevap vererek, susturmak istemiştir. Biz, direnmeyle karşı koyacağımızı resmi Parti ilanıyla göstermişizdir ve bu da gelişmeye yol açmıştır. Bu gelişmeleri korumak için daha fazla çaba, daha fazla kararlılık ve daha fazla cesaret gösterme gereği ortaya çıkmıştır.

Böylece Partiyi yaşatmanın derin endişesi ve çabası içine girilmiştir. Bu bizi, Partiyi her halükarda yaşatmak için çareler bulmaya itmiştir. Halkımızın modern ulusal direnişini ilk defa yurt dışına uzanabilecek kadar çare aramaya, onu kesintiye uğratmamaya, sürekli kılmaya zorlamıştır. Demek ki, daha fazla direnme, daha fazla sorumluluk demektir. Daha fazla sorumluluk ise, daha fazla çaba harcamak demektir. Bu da bütün çareleri düşünüp en uygunlarını gücümüz oranında uygulamamız anlamına gelir. İşte biz Türkiye'de faşist-askeri rejim kurulduğunda, böylesine duygular, çabalar ve çıkış yolları içindeydik. Ve aslında küçümsenmeyecek adımlar da atıyorduk.

Siverek pratiği 1979-80'lerde büyük sorumluluk istiyordu. Feodal faşist güçle ve devletle bizi karşı karşıya getiriyor, daha fazla örgütlülük ve daha fazla silah istiyordu. Bu da bizi, ya altında kalıp ezilme, ya da daha fazla ilerleme zorunda bırakıyordu. Biz, bu anlamda direnmiş ve yığınca kan dökmüşüz. Onları yerde bırakmamak için 1979 daha geliştirip ilerletme ve 12 Eylül'ün buna sert tepkisi böyle bir ortamda gerçekleşmiştir. Kısaca, önemli bir imtihan dönemiydi bu dönem. 12 Eylül'ün gelişiyle birçok örgüt hemen boyun eğdi. Çok az direndiler; ya ezildiler, ya tasfiye oldular, ya da teslim oldular. İşte tam da bu dönemde eğer bir örgüt tarihi amaçlarıyla çelişmek istemiyorsa, ilerideki gelişmeyi sağlama almak, kendisiyle tutarlılığını kanıtlamak ve özellikle halk nezdinde çok önemli olan prestijini korumak istiyorsa, sözünün eri olduğunu kanıtlayacak, direnecek, gerekirse de şehit verecekti. Bu dönemde de şehitler verildi. Başta Delil DOĞAN olmak üzere, Şikestun ve benzeri direnişler vardır. Bunlar bu döneme denk gelen direnişçilerdir ve bu da ilk defa orduya karşı olmuştur. Arkadaşlarımız açık çatışmayı göze alarak mücadeleye yeni bir adım atmışlardır. Ve bu şehitlerimiz de, bu nedenle tarihi önemi büyük olan şehitlerimizdir. Türk egemenlerinin en çok güvendikleri ordu silahıyla karşı karşıya gelerek, sonuna kadar direnebileceklerini kanıtlayan, şehitlerimizdir. Dolayısıyla ileri bir merhalenin şehitleridir. Bunun anlamı da bu nedenle büyüktür. Bu, 12 Eylül faşizmine karşı direnebileceğimizin, boyun eğmeyeceğimizin ilanıdır. Ordu da olsa, sinmeyeceğimizin, kaçmayacağımızın, teslim olmayacağımızın kanıtıdır. Ve daha sonra direnişlerimiz yaygınlaşmıştır. Dolayısıyla, 12 Eylül'le karşılaşmamız kahramanca, PKK'nin direnişçi geleneğine uygun ve amaçlarımızla tutarlılık içinde alınan Parti üzerine görülmemiş baskı kurulmuştu. 1981-82 yıllarının çok büyük bir zulüm ve ona karşı da çok büyük bir direnme dönemi olduğunu biliyoruz. Bu dönem, Kürdistan'la ilgili düşünce ve davranışın her bir kelimesinin kanla, idamla yargılanmak istendiği ve tüm bunların da görülmemiş bir işkenceyle başarıya ulaştırılmak istendiği bir dönemdir. Burada, içeriye alınan Parti üzerinde tarihin ender sahip olduğu uygulama dayatılmıştır. Eğer burada Parti direnirse, eğer bu direnişi sonuna kadar götürürse, aslında daha sonraki büyük zaferlerin temelleri atılmış demektir. Ve gerçekten Partinin oradaki önderlerinden açık cevap bekleyen soru, Partinin nasıl temsil edileceğidir. Ve düşman da bunun farkındaydı. Partinin önde gelenleri ve önderleri, dayatılan çok şiddetli işkencelerle birlikte, içten de provokasyon körüklenerek düşürülmeye çalışıldı. Aslında geliştirilen sistemli işkence ve provokasyon, başta Mazlumlar olmak üzere, Parti düşüncesini öldürmek içindi. İhanet büyüktü; direniş de büyüktü, ve o noktada hayatını ortaya koymaktan başka hiçbir şey durumu kurtaramayacaktı.

Mazlum'un buradaki direnişinin anlamını iyi kavramak gerekiyor. 21 Mart - biz buna **Çağdaş Kawa** direnişçiliği dedik. Bunun nedeni ve anlamı büyüktür. Partiyi ilerletmek için kendini feda etme, başka çarenin kalmaması ve önder düzeyde bunun gerçekleştirilmesi gereği, zafer kazanmak isteyen bir halk için, bir Parti için bundan başka bir şeyin yapılamayacağı açıktır. peşe daha sonra büyük zindan direnişi başlamıştır. Bu, günümüze doğru geldiğimizde en anlamlı sonuçlarını vermiştir. Kemal ve Hayriler, "Aslında bu direnişi biz göstermeliydik" derken, bu tarihi gerçeği dile getiriyorlardı. Demek ki, öncülere layık bir tutum takınılmıştır. Yine bu şehitliğin hemen arkasında, Ferhat KURTAY ve üç arkadaşın, ancak Vietnam devriminde tanık olduğumuz büyük fedakarlık ve cesaret hareketi sözkonusudur. 18 Mayıs; yani Haki KARER ile Halil ÇAVGUN'ların şehitlik yıldönümlerine denk geliyor. O dayatılan durum, çok hunharca ve kesinlikle Mazlum direnişçiliğini geri adım atmaya dönüştürmek isteyen, onu daha da işkence ve karanlığa boğarak tasfiye etmek isteyen bir durumdur. Dolayısıyla da o zaman provokasyon alabildiğine başını uzatıyor, büyük direniş, ihanet içinde tamamen boğuntuya getirilmek isteniyor. Partinin büyük kitlesinde ise kafa karışıklığı, büyük endişe ve tasfiye tehlikesi beliriyor. Bu tehlikeye karşı bir arayış sözkonusu oluyor. Kemal ve Hayrilerin bunu durdurma çabaları var. Henüz nasıl bir uygulama içine gireceklerini tam kararlaştırmış değiller. İşte Ferhat KURTAYlar tam çareyi görüyorlar ve 18 Mayıs'ta çok kararlı bir direnişle, çok bilinçli, planlı bir eylemle büyük şehitlik mertebesine kendilerini ulaştırıyorlar. Gerçekten taşıdığı büyük siyasi amacı kadar, yine büyük bir direnme ve çok büyük bir cesaret istediği ve bir de en ileri boyutlu bir eylem biçimi seçildiği için, çok daha yüksek değerde bir şehitlik olayıdır bu. Yalnız yük değerlerin yaşamı pahasına sağlanmıştır. Orada kazanan aslında özgürlük, kaybeden ise bin yıllık işkence ve katliam tarihidir. İşte bu direniş şehitlerinin büyük anlamını bu çerçevede görmek gerekiyor. Kesinlikle Partiyi yaşatmak için, özgür halk gerçeğini yaşatmak için, bilimsel sosyalizmi, onuru hep yükseklerde tutmak için ve yine bu konuda Partimizin önderliğini kayıtsız şartsız ve neye mal olursa olsun savunmak için bunu gerçekleştirmişlerdir. Demek ki, zindan şehitlerimizin tarihe kazıdıkları büyük gerçek budur.

Bu dönemde, Ortadoğu'da Filistin halkının direnişi içinde de bir grup yoldaşımız şehit düşmüştü. Bu şehitlik, Partimizin, yurtdışında da direnen bir halkın yanında ve omuz omuza gerekirse hayatını verecek kadar dürüst ve içten davrandığını, bu temelde kendisine yer ve onur kazandırma şerefini nasıl elde ettiğini ortaya çıkarıyor. Kokuşmuş multecilik, şuna buna yamalanma, bir yaşam değildir. Savaşçı bir yaşam, engin bir enternasyonalizm ruhunun gelişmesi, şerefimizle kendimize yaşam alanı açmamız; görülüyor ki, bu şehitlerimizin hayatları bugün bizlerin böylesine güçlü bir gelişmeyi yaşamamıza yol açmıştır. Biz, Onların döktükleri kanı esas aldık, vazgeçmedik ve Onları sürekli yücelterek Parti için sağlam bir mevziye dönüştürdük. Bu mevzilerde savaşan Partimiz güçlendikçe güçlenmiş, Onların anılarına bağlılık bizi ülkemizin doruklarında savaşmaya itmiştir. Ülkeye büyük dönüş hareketi, kararlı ve azimli tutum böyle

Parti ilanında Salih KANDAL yoldaş şehit düşmüştü. Bu da, Hilvan direnişinin ikinci bir halkası olarak, Siverek direnişinin tam Parti ilanıyla denk getirildiği dönemin şehididir ve bizim için önemli bir şehittir. Peşpeşe Cuma TAK ve beş arkadaş ve bu arada bir yığın yurtsever köylü direnişçi ve bütün ülkeye yayılan bir mücadele ve şehitlerle Partimizin büyük bir politik gelişmeye öncülük etmesi, tabii ki, Türkiye'nin sistemini allak-bullak eden gerçekler olmuştur.

İşte Partimizin kalıcılığını ve sürekliliğini sağlaması, daha güvenli mevzilere çekilme orada güçlenmeyi sağlama, yani yurtdışına çıkış ve ülkede mücadeleyi biraz çinde olmuştur. Bu konuda bir yandan halka sağlam bir direnişçi gelenek mirası bırakırken, öte yandan da daha sonra mücadeleyi sürdürecek olanların nasıl davranmaları gerektiğine dair sağlam bir miras sağlamıştır. Bu yoldan geriye dönülmeyeceğini ortaya koymuşlardır. Dolayısıyla, 12 Eylül sonrası uygulamalara karşı doğru devrimci tutumun ne olması gerektiğini kanıtlamışlardır.

İşte bu, bize gerek yurtdışında direnişten vazgeçmemeyi ve özellikle de zindana alınan Partiye dayatılması gereken direnişçi yolun ne olduğunu açıkça gösteren ve onu şehitlikleriyle kanıtlayan yüce bir değerdir. Bilindiği gibi, zindana Bu bilindiği ve tam da onun merhalesine, onun gününe ulaşıldığı zaman, bilinçli tercih edilen, şehitlik olmuştur. Ve bu nedenle de anlamı gerçekten büyüktür. Partinin bu koşullarda da direnebileceğini, şehitlerini verebileceğini, geri adım atmayacağını kanıtlamış oluyor ki, içinde gerçekleştirildiği koşullar düşünülürse, PKK'nin direnişçiliğinde daha ileri bir hamle, dolayısıyla bu hamlenin daha da ileri bir şehitliğidir. 21 Mart Mazlum'un şehitlik konumu gerçekten daha sonraki direnişlerin başlatıcısı, özellikle zindan direnişinin başlatıcısı, sürdürücüsü, komutası olması anlamında dönülmez, geri adım atılmaz bir direnişçiliktir. Zaten peş- Kürdistan tarihinde değil, insanlık tarihinde de eşine ender rastlanan bir şehitlik olayıdır. Bunun üzerine Kemal PİR'ler, "Aslında biz yapmalıydık, bizim görevimizdi" derken, önderlere nelerin yakışması gerektiğini ortaya koyuyorlar ve gerekeni yapıyorlar. Daha sonra, bilindiği gibi, o büyük kararlılık hareketi ortaya çıkar, karanlıklar yaratan baskı hareketi parçalanır ve orada bir aydınlanma, daha sonraki zaferlerin küçümsenmeyecek bir temeli ortaya çıkar. En başta da büyük ihanet hareketi geri teper, ezici bir kitle Partiye sahip çıkar, işkence mahkum edilir, sömürgecilik mahkum edilir, Kürdistan gerçeği kabarır. Ve tabii ki bu, böylesine bü- gelişmiştir.

İşte bir yandan zindan direnişçiliği, öte yandan enternasyonalizm ve bunları kendi mücadelemizde birleştirmemiz, bunları doğru yorumlayışımız ve uygulayışımız, bizi tutarlı bir yurtseverliğe götürüyor. Burada kokuşmadan, fazla sorun haline gelmeden, daha tehlikeli konumlara düşmeden, kısaca yaratılan dostluğun değerini yurtseverlikle kaynaştırarak güçlendirme konumuna götürmüştür. Bunda da şehitlerimizin rolü kesindir. Onlara bağlılık ancak böyle gerçekleştirilebilinir. Ve Partimizin yeni ve büyük mücadele döneminin gelişmesi bu çerçevede olmuştur. Bu iki alandaki direniş olmasaydı, bizim

1983'lerden itibaren silahlı mücadelemizin yeni dönemini başlatmamız son derece zordu.

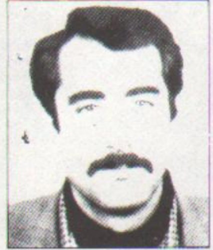
Evet! Partinin ideolojik-politik hattı yol gösteriyor, yine kapsamlı çabalar bu işi hazırlıyor, ama belirleyici öneme haiz çabalar direniştir; şehitlerin direnişidir. Emir-komuta Onlarındır. Biz, Onların anılarına bağlılığın gereklerini dürüstçe yaptığımızda, görevlere bu temelde layıkıyla sahip çıktığımızda büyük gelişmeler sağlanacaktır. Çünkü tutarlılığın en anlamlısı bu temeldedir. İşte bildiğiniz gibi daha ileri boyutlu bir direniş gerçekleştiriliyor. Yeni dönem direnişçiliğinin siyasi anlamı nedir, Kürdistan direniş tarihindeki yeri nedir, Partimizin gelişim tarihindeki yeri nedir? 12 Eylül faşizmi, ülke ve halk gerçekliğimizi bir daha dirilmemecesine mezara gömmek veya katbekat daha da betonlaştırarak nefes alamaz hale getirmek istemiştir. Bizim ise, varımızı yoğumuzu ortaya koyarak, onun tam da, "başarıya ulaştım, demokrasiye de geçiş yapıyorum" dediği, herkesin sindiği, umut diye bir şeyin kalmadığı, "bir daha dönemezler" denildiği, halkta bile inançsızlığın had safhada olduğu, teslimiyetin en yaygın yaşandığı, bunun yanında zulmün en dehşetli bir biçimde uygulandığı bir anda, bu ortama böylesine büyük bir karşılık vermemiz halkımızın yaşam tutkularını Partimiz önderliğinde böyle yükseltmemiz taktik anlamı çok büyük olan bir atılımdır. Ve bu dönemin de yaratıcı şehitleri söz konusudur. Daha bu döneme yürürken ortaya çıkan Hezil şehitleri, hatta daha önce hudutları geçerken de şehitlerimiz vardır. Bunların hepsi bu sürecin şehitleridir. 1984-85 yılları, madem bu kadar yükselen bir direnmenin çok yönlü sonuçları olacak bir direnmenin gerçekleşme dönemidir, o halde bu dönemin şehitleri bir yerde hem kaçınılmazdır, hem de kitleleri görülmez bir biçimde kendi öz savaşım yoluna çekme, yani onları artık halk savaşının içine çekmenin büyük adımlarını oluşturur. Daha önceki şehitlere biz, Partiyi korumanın, öncüyü keskinleştirmenin ve halkta inancı yaratmanın, umudu yaratmanın şehitleridir dedik. 1984-85 döneminin şehitlerine daha çok, kitleyi kendi öz savaşımına çekmenin şehitleri diyeceğiz; ki, bunun da çok ileri bir aşama olduğu açıktır. Eğer ayağa kalkacak, hem de savaşarak kalkacak olan bir halk gerçeği içine girmişsek ve bu konuda da geriye dönüş mümkün değilse, bütün çabalar bunun başarası içinse, o halde bu şehitlerin bu dönemdeki belirleyiciliği de bu denli kesindir. Biz bu nedenle tüm gücümüzle bu yıllara yüklendik. Halkta yeniden umudu ve büyük uyanışı yaratmak, onunla fazla uzak düşmeden ve ondan kopmadan içiçe yaşamayı sürekli kılmak, her türlü engellemelere, iç ve dış baskıya rağmen bunu kesinleştirmek için sergilenen büyük çabalarımızın, büyük atılımımızın anlamı daha iyi anlaşılıyor. 1984-85, böylesine şehitlerle kesinleştirilirken, düşmanın da nasıl yüklendiği çok iyi biliniyor. Düşmanın, tüm gücünü kullanması ve yine işbirlikçiliğin görülmemiş tarzda ayaklandırılması ile öyle bir noktaya gelindi ki, işte buna biz, yeniden bir atılım için daha büyük çabanın sergilenmesi gereken bir dönem diyeceğiz.

1985 yılı sonlarına geldiğimizde, dönemin gerektirdiği önemli gelişmelere yol açılmış, ama sonunu getirmek ve zaferin sürekliliğini sağlamak için daha fazla güç oluşturma, daha fazla onu sürekli kılma ve ardı arkası gelmeyen eylemliliği sürdürmenin çabası gerekli olmuştur. Bu konuda gerçekten aynen zindanlardaki gibi, yine yurtdışındaki gibi yeniden bir hamlenin koşulları büyük bir direnmeyle mümkündür. Sağ tasfiyecilik başını uzatmış, inançsızlık ve teslimiyet küçümsenmeyecek oranlarda gelişmiş, yurtdışı tam bir ihanet ve mültecilik alanı haline getirilmek istenmiştir. Dağ pratiği, provokasyon tarafından dayanılmaz, yaşanılmaz bir pratik olarak gösterilip, bir yandan artniyetlilik, diğer yandan sağ tasfiyecilik biçiminde büyük bir tehlikeyle yüzyüzeydi. İşte tam böylesine bir dönemi daha yüksek bir atılımla büyük gelişmelerin temeli haline getirmek için, bizim 1986 ve sonrasına yüklenmemiz sözkonusudur. Biz, Mahsum yoldaşın direnişini ve şehadetini bu çerçevede ele almalıyız. 1986'ya girişte kesinlikle gelişmiş bir koruculuk, yoğun operasyonlar ve özellikle de inançsızlığın dal budak salmak istediği böylesi bir ortamı sürekli engelledik. İlerlemek için daha güçlü eylemler koyarak, sömürgeci orduya ve koruculara daha fazla darbe vurarak 1986 Newroz'unu daha güçlü karşılamayı böylesine bir şehitlikle ödemiş oluyoruz. Düşman bile bu şehitlikle kendisi için bir şeyler ummak istedi. Kendil...ine göre haklı nedenleri de olabilir. Buna aynı zamanda sağ tasfiyeci öğelerin de özünde sahip olmadıkları inançlarını doğrularmış gibisine, "Biz, başarmadık, direnişçiler de başarmasın" biçiminde içten içe kendilerini tatmin etmeleri de eklidir. Ama bu şehitlik, ardıllarında daha fazla bir direnme duygusunu yaratarak, Partiyi, yeniden derinleştirilmiş çözümlemeler temelinde inşaya götürmüştür. Eğer biz Partiyi tam da bu dönemde daha kapsamlı çözümlemelere kavuşturduysak, şüphesiz böylesine bir şehitliğin anılarına bağlılığın gereği bunda belirleyici bir role sahiptir. Nasıl ki, daha önceki şehitlerimiz bizi kesin önemli gelişmelere götürme, onları ilerletme zorunda bırakmışlarsa, böyle görevlere yüklü kılmışlarsa, bu şehitlik de, Partiyi daha büyük başarıların çözümlemelerine kavuşturmuştur. Bir yandan içeride direnişi sürekli kılmamız, öte yandan ileriki dönem için daha güçlü çıkışları Partinin bünyesinde gerçekleştirme ve bildiğimiz III. Kongre çözümlemelerimizle yoğunlaştırılan hazırlıklar ve 1987'yi daha büyük eylemlilikle karşılamamız ve bunun şehitleri 1985-86'nın umutsuzluğunu boşa çıkarmıştır. Ve direnişin sürekliliğini kanıtlamıştır. Ama bu henüz zayıftır. Özellikle de ileri çözümlemelerin temelinde değil, Partinin eski çözümlemeleri temelinde bir süreklilikti. 1987 ise, yeni bir hamle gücüne kavuşmuş Partinin eylemliliğidir. Ve gerçekten bu yılın eylemliliği, kapsam itibarıyla, yaygınlık ve adet itibarıyla hiçbir dönemde görülmemiş bir biçimde ulusal kurtuluşun ivme kazanmasını ortaya çıkarmıştır. Uluslararası ortama kendisini dayatmış, Türkiye tarihinin en uzun sıkıyönetimini başarısızlığa uğratmış, 12 Eylül faşist rejiminin en büyük yenilgisini sağlamış, çelişkileri daha fazla açığa vurmuş ve yine ilk defa hem Kürdistan hem de Türkiye halkının uyanması doğrultusunda çok daha büyük umut ve cesareti yaratmıştır. Öyle bir direniş ki, ve öyle peşpeşe gelişiyor ki, devletin etkinliği ve otoritesi tuzla buz oluyor. Özal'ın, Genelkurmaylığın, Evren'in gelip alana hitap edişinden bir saat sonra ve çok yakın bir mesafede eylemlerin gelişmesi aslında devletin büyük darbe alması anlamına geliyor. Ve bunlar, daha çok bu yılda gerçekleşiyor. Bu anlamda '87 direnişçiliği en ileri hamledeki bir direnişçilik oluyor. Ayrıca '87 direnişçiliği bir de boydan boya bir direnişçiliktir. Ocak, şubat ve mart gibi kışın o elverişsizliğini de güçlü bir eylemliliğe kavuşturan, baharın ve Newroz'un da erkenden nasıl bir direnişle karşılanacağını gösteren, bu anlamda da lehimizde en güçlü siyasi sonuçlarını vermeye götüren bir özelliğe sahiptir.

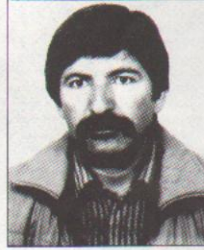
1987'de ilk şehitlerimizi mart ayında verdik. Bu şehitlerimiz 18 ve 21 Mart şehitleridir. Bu tarih, düşmanın da, güya önemli tarihleri kendisi açısından lehine döndermek istediği bir tarihtir. Ama direniş gerçekten büyük olmuştur; gerek Hakkari'deki direniş, gerekse Mardin'deki ve Dicle'deki aynı tarihte gerçekleşen direniş, tam da Newroz'un nasıl karşılanması gerektiğini, tam bir ulusal kurtuluşçu geleneğe kavuşturulması ve bir savaş olayı olarak karşılanması gerektiğini ortaya koymuştur. Bu, sonuna kadar Partinin militanca bir direnişidir. 18 Mart'ta Orhan yoldaşın önderliğindeki grubun direnişi, yine Mardin'deki Süleyman ve Selman yoldaşların direnişi, yine Dicle'deki iki Mehmetler ve diğer yoldaşların direnişi gerçekten bizim için ne kadar kayıp olursa olsun, başka türlü savaşçılığa prim verilemeyeceğini, savaşmak isteyen Partinin başka türlü yaşayamayacağını göstermiştir. Koşullar ne olursa olsun -ki bunlar acımasız kış koşullarında gerçekleşiyor- günlerce düşmanın ancak onbinlerce askerini dizi dizi mevzilendirerek yaklaşabildiği yoldaşların her türlü olumsuzluğu yenen direnişleri 24 saat sürüyor. Adeta büyük bir meydan muharebesi gibidir bu. Yoldaşlar, düşmana teslim olmayarak, en son bombalarını kendi şehitliklerinde kullanmışlardır. Bu direnişleri anlamak, bu direnişleri esas almak, 1987'nin aslında giderek ivme kazanmasının da nedenidir. dikkat edilirse, Partinin ülkeye daha ileri düzeyde mudahalesi çok süratli bir gelişme olmuştur. Böylelikle ülkedeki savaşın hızını ve yoğunluğunu belirlemiştir. Koşul tanımadan, dinlemeden sonuna kadar savaşılmasının gereği ve yine savaşın ivme kazanması, 1987 yılı boyunca süreklilik kazanması, bizi halk savaşımının en temel biçimi olan gerillanın içine kadar getirmiştir. Bizde gerilla denilen olay, 1987'nin bu eylemlerinde ifadesini bulmuştur. '87 eylemliliği, gerek kitleyi hazırlamada, gerekse Partiyi hazırlamada bu direnişlerle çok yakından bağlantılıdır. Ve etkileri halen gitmiş değildir. Bugün kitleler üzerinde geliştirilmek istenen işbirlikçiliği, ihaneti, koruculuğu yerle bir etti. Muazzam bir siyasi ilgiye ve desteğe yol açtı. Yine, Parti kadrolarında sonuna kadar bir savaşçılığa, çelikleşmiş bir savaşçılığa yol açtı. 1986'nın o zayıflığını ve hatta 1985'teki o inançsızlığı tümüyle bir umuda, direnişçiliğe ve sağlamlığa götürdü. Daha sonraki gruplarımızı netleştiren, keskinleştiren ve böylelikle de gerilla olmanın, gerilla savaşımını dosta da, düşmana da kabul ettirmenin en önemli koşullarını yaratan bir kesinliğe ulaştırdı. 1987, bu durumuyla bizi en önemli bir gelişme aşamasının içine getirmiştir. Dolayısıyla 1987 şehitleri, halk savaşımımızın en önemli ve çok zor bir evresini başlatmanın ve ondan geriye dönüşün imkansız olduğunu kanıtlamanın, yine hem Parti düzeyinde, hem de kitle düzeyinde sağlam olmanın şehitleridir. Ve bunlar anı olmaktan da öteye, günlük olarak yaşanan gerçeklerdir. Savaşımımız şüphesiz bu temelde her zamankinden daha fazla güç kazanmış oluyor. Ülke, bu direniş temelinde önemli oranda Partinin etkinliği altına giriyor. Cesaret önemli oranda hakim kılınıyor. Fedakarlık çok yaygın bir biçimde yaygınlaştırılıyor. Tabii tüm bunlar bir zafer için, bir halk savaşı için paha biçilmez değerlerdir. Tabii bu, ölçmesini-tartmasını bilenler için böyledir. Halk savaşının deneyimine, halk savaşının ruhuna, vazgeçilmezliğine sahip olanlar açısından böyledir.

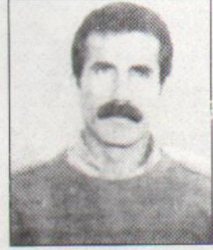
Bu yıllar, aynı zamanda köprü yıllarıdır. Dikkat edilirse peşpeşe zincirleme gelişen bu atılımlar hep şehitlerin anısına bağlı olmak temelinde geliştirilmiştir. Her anıya

bağlılık daha sonraki gelişmeyi koşullandırmıştır. Ve o gelişme daha ileri boyutlu olmuştur. Daha ileri boyutluluk daha fazla sorumluluğa; bu, daha yoğun çabaya; bu çaba tabii ki daha çok hazırlığa, araç gereç edinmeye, örgüt kurmaya, etkinlik sağlamaya götürmüştür. Bunlar, bir yandan Partiyi daha gerçek kimliğine kavuştururken, diğer yandan Partinin kitlesel temelini sağlama almıştır. Aynı zamanda bu yıllar, 12 Eylül faşizminin, bütün iç ve dış gerici dayanaklarını arkasına alarak ve mutlak anlamda tam başarıyı sağlamak için her şeyini ortaya koyarak saldırdığı ve bir de Partimizden başka çok az direnme öğesinin mevcut olduğu

bir dönemde gerçekleştirilmiştir. Çok iyi biliyoruz ki, Türkiye'de direnme adına çok az şey kalmıştır. Kürdistan'ın hemen her alanında PKK'den başka çok az şey vardır. Partimiz tek başına direniyor. Bu, çok büyük bir cesaret ve fedakarlık gerektiriyor, kendine güven gerektiriyor. İşte bu dönemin savaşçılığı çok zor olduğu gibi, elbetteki kazanımları da tarihi planda olacaktır. Gerçekleşen de budur.

Şımdı yeni bir dönemin içine giriyoruz. Şüphesiz çizdiğimiz plan ve yürüttüğümüz hazırlıklar daha şimdiden 1988 ve sonrası dönemin en ileri bir gelişme dönemi olacağını göstermektedir. Biz, bu dönemi, şüphesiz Partimizin bütün bu zincirleme gelişim dönemlerinin doğal bir sonucu olarak görüyor ve hazırlanıyoruz. Bu dönem, muazzam direniş birikimimizin mümkün kılacağı en üst düzeydeki gelişmelere kavuşturulmalıdır. Bu ne anlama gelir? Her şeyden önce, bu dönemin bütün şehitlerimizin anılarına bağlılığın bir gereği olarak ve yine Partimizin bütün atılım dönemlerinin bu anılara bağlılık temelinde nasıl geliştiğinin derin kavrayışı içinde olarak ve en başta onu örgütlenmeye dönüştürerek, bunun şahsında somutlaştığı militan kişiliği yakalayarak kazanılacağı anlamına gelir. Herhangi birşeyle değil, bu özelliklerle kazanılacaktır. Ve gerçekten biz, şimdiye kadarki bütün faaliyetlerimizi bu yeni dönemin bir hazırlık evresi olarak alırsak, bu evrenin de nasıl kazanılacağını çok iyi anlarız. Parti içi ideolojik, politik ve örgütsel yönden, kitle temeli açısından, düşmanın yıpranması açısından çok ileri bir gelişmenin içinde olduğumuz yadsınamaz. Düşmanın Kürdistan üzerindeki ideolojik, siyası, askeri etkinliği hiçbir dönemde görülmemiş bir biçimde aşındırılmıştır, zayıflatılmış ve büyük boşluk açılmıştır. İşte gerillayı bu döneme ve böyle bir ortama dayatmak istiyoruz. Gerillanın böyle bir ortamda büyük gelişme potansiyeli hazırdır. Neden? Çünkü ortama biraz bakarsak, düşman eskisi gibi bırakalım serbest dolaşmayı, önemli oranda dolaşamıyor, yaygın operasyonlar geliştiremiyor, hele hele geceleri hiç çıkmıyor. Dağlık alanlara giremiyor; daha da önemlisi kitleler üzerinde etkinliği önemli oranda kırılmıştır. Geliştirdiği operasyonlar özel savaşa özgü operasyonlardır. O da, ihbar temelindeki bilgiye dayanıyor ve nokta operasyonu biçiminde sonuç almaya çalışıyor. Bu da rahatlıkla boşa çıkarılabilecek bir operasyon türüdür. Yani eskisi gibi askeri ortaya salarak, alabildiğine her tarafa asker doldurarak operasyon geliştirme gücü yoktur, ve yine eskisi gibi istediği zaman köye, kente girerek arama yapma durumunda değildir. Son derece geri çekilmiştir. Kendini sıkı örgütlemiştir, ama önemli oranda alan kaybına, otorite kaybına uğramıştır. Önümüzdeki dönemde özel savaşa karşı devrimci savaşı sürdürmeyi düşünürken, burayı çok büyük dikkatle ele alacağız. Burası gerçekten bizim için çok geniş bir manevra anlamına gelirken, düşmanın da aslında son derece daraltılmış bir manevra gücüne sahip olduğunu ortaya çıkarmaktadır. Bunu direnişimiz sağlamıştır. Düşmanın bilgi kaynakları boşa çıkartılabilinir. Nokta operasyonu sıradan bir manevra ile boşa çıkartılabilinir. Bu, bizim için ne demektir? Geniş bir savaşçılığın gelişim şansını, olanağını elde etmek demektir. Bugün bu var mıdır? Vardır. Demek ki, eylemlerimiz düşmanın otoritesini yerle bir ederken, geniş arazi parçaları üzerindeki hareket serbestliğini önemli oranda ortadan kaldırırken, bizim için son derece geniş bir otoriteye ve hareket alanına yol açmıştır. Kitleler üzerindeki düşman korkusunun etkisi son derece daraltılmıştır. Bunlar, Partinin bu yıllardaki büyük direnişi, fedakarlığı, cesareti sayesinde ortaya çıkan, kök salmasına ve destek görmesine yol açan gelişmelerdir. Bugün kendine böylesi gelişmeleri artık temel almaktadır. Kitle temelimiz her zamankinden daha fazla gerillayı barındırmaya, beslemeye, güç vermeye uygun haldedir. bunlar sıradan bir kazanım mıdır? Hayır! Demek ki, bu yılların kitlelere kazandırdığı deneyim ve Partiye olan güven böylesi eşsiz bir savaşımın sonucudur. Kitle desteği iyi kullanılırsa, halk savaşımızın birçok savaşçısı, lojistik desteği, barınması, örgütlenmesi, cephesi gelişebilecektir. Ve bu da ne demektir? Hiçbir dönemde görülmemiş olan halk savaşı olanağına kavuşmamız demektir.

Parti, özellikle şimdiye kadarki direnişiyle kendini çelikleştirmiştir. En sıradan üyemiz bile gözünü kırpmadan her türlü savaşımın içine girebilecek kadar güçlendirilmiştir. İdeolojik, politik ve örgütsel olarak sağlamlaştırılmıştır. Öncü çekirdeğimizde hem sayısal olarak bir gelişme var, hem de güçlü bir niteliksel gelişme vardır. Çok güçlü bir tecrübeye sahiptir; tanımadık dağ-taş, köy-kent kalmamıştır. Bu, uluslararası alanda da böyledir. Bu, büyük bir tecrübe birikimidir. Bu tecrübe şimdiye kadar hiçbir zaman bu kadar güçlü değildi. Bu da önümüzdeki dönemin kazanılmasında en çok dayanabileceğimiz bir birikimi ifade ediyor. Bunlara dayanarak diyoruz ki: Şehitlerimizin kanları temelinde kızıl bir şerit gibi, bizi başlangıçtan günümüze kadar getiren bu savaşım yolunda, önümüzdeki dönem (şüphesiz mevcut tüm deneyimlerimize dayanarak, hazırlıklarımıza ve çizdiğimiz kapsamlı planlarımıza bakarak) bizi zaferin eşiğine kadar götürecek bir dönem olacaktır. İşte bu dönemin savaşçı kişiliği, şehitlerimizin koşullandırdığı kişiliktir. Bu dönemin militan özellikleri, defalarca ve birçok dönemde en zor koşullarda kazanılmış olan özelliklerdir. Bu kişiliğin gerisine düşülebilinir mi? Düşülürse şehitlerin anısına bağlılıktan bahsedilebilinir mi? Hayır! Yine bu kadar deneyimimiz var, bu kadar destek gücümüz oluşuyor, bunu hesaba katmayan, bunu esas almayan bir savaşçı ve bir eylemciliğe başarılı bir savaşçılık diyebilir miyiz? Diyemeyiz! Gerek dönemin militan kişiliği, gerekse militanın örgütleyeceği halk savaşçılığı, mevcut kazanımların, bırakalım gerisinde olmasını, onu mutlaka azami sonuçlarına götürebilecek bir gelişim seyrinde olmalıdır. Aşağısının kabul edilmemesi gerekiyor. İşte örgütün emri, işte şehitlerin anısı ve bu anıların yüksek sorumlulukla yerine getirilmesi böyledir. Böylesine bir dönemi başarılı kılmak için, görülüyor ki çok şeyimiz vardır. Eğer Parti tarihimizi giderek daha yetkince inceler ve sonuçlarını özümsersek, göreceğiz ki, çok büyük bir karşılık vermek ve dönemi başarılarla dolu kılmak işten bile değildir. Bu nedenle biz, şimdiye kadarki tüm çalışmalarımızı, kazanımlarımızı, şehitlerimizin anısına bağlılığın birleşik bir ifadesidir diye tanımlıyoruz. Anılara bağlılığın gereği, bu kadar gelişmedir diyoruz. Bu, Partimizin yetkinleşmesi ve en soylu karşılık verişidir. Baştan beri yapılan çok kapsamlı çözümlemeler bu temeldedir. Dikkat edilirse, çözümlemelerimiz, geleceğin zaferle kazanılması için ne gerekiyorsa onu veriyor. Zaferi kazanacak parti, zaferi kazanacak militan çalışma tarzı, vuruş tarzı neyse onları güçlü bir biçimde vermektedir. Ve bu, TC alternatifinin onu yıkma temelinde, onu gerçekten aşma temelinde sağlanmasıdır. PKK, günümüzdeki gerçekleriyle yeni insanı, yeni insan ilişkilerini özde yaratmıştır. Her ne kadar uygulama yaygınlık kazanmamışsa da, kitlelere taşırılmamışsa da, bu özde başarılmıştır. Bu, büyük bir kazanımdır ve halka bağlılığın gereğidir. Yüce inanç ve ideolojimize bağlılığın gerekleri böylesine sağlamca yerine getirilirken, şehitlerin anısını sürekli bir emir-komuta zinciri olarak başımızda görmenin gereği de budur. Eğer biz her yılı geçen yıldan, her ayı geçen aydan, her günü geçen günden daha yüklü, daha başarılı kılıyorsak, sağlam bir komuta altında savaştığımızdan ötürüdür. Ve bunu cesaretle bütün Partiye ve halka dayatıyorsak, bunun en yüce gerçek ve en bağlı kalınması gereken değer olmasından ötürüdür. Başka şey Partimize yaraşmaz. Yaraşmadığı gibi, esas alınamaz da. Bu anlamda, eğer şehitlerimiz en yüce değerlerimiz ise, yaşayanlarımızın bu değerlere sadık olmaları gerekiyor. Ve eğer dürüstçe anıya bağlı kalınmak isteniyorsa, yiğitçe bağlı olmak gerekir. Ve eğer bu bağlılık da böyleyse, verdiğimiz sözlerin bir değeri var ise, bu sözlerin gerekleri yerine getirilmek ve başta militan kişilik olmak üzere her militanın bütün faaliyetlerinde yansıtılmak durumundadır. Yoksa, mali kuvvetlere teslim olur gibi bir bağlılık, beş para etmez bir bağlılıktır. Bağlılık eylemde, bağlılık örgütlemede, bağlılık günlük olarak ilişkilerimizde kendisini hissettiren, kanıtlayan, gerçekleştiren bir bağlılık olmalıdır. Bunun dışındaki bağlılıkların beş para etmez değerde olduğunu sık sık tekrarlıyoruz ve bu nedensiz de değildir.

İşte değerlerimizin büyüklüğünü bilerek Partiyi yönetmeye çalışıyoruz. Bunlar kendilerine doğru sahip çıkılmasını vasiyetleriyle bize bildiriyorlar. Neden bize bildiriyorlar, kim buna karşı koyabilir, kim başka gerekçelerle başka tür yaşantının da mümkün olabileceğini söyleyebilir? Hayır! Kürdistan'da PKK önderliğinden ve böylesine gerçekleşen direniş ve direniş şehitlerinden başka yaşam aramak, başka ilişki, başka ahlak aramak tam saptırmadır, yüzsüzlüktür. Bu, kendisini yatırdığı gibi, yüce değerlerimizle de oynamadır. Bu temel değerlerimize biraz saygımız varsa, onları sağlam yaşıyorsak, o zaman hepsini kişiliğimizde birleştirmemiz gerekir. Yani şimdi biz, Onlara öldüler demekle, biraz gözyaşı, biraz vah vah demekle mi varlığımızı kanıtlayacağız? Yoksa son nefeslerine kadar ve gerçekten de ölüme asla inanmayarak ve böylece ölümsüzlüğü seçerek varlıklarını kanıtlayanların anılarına daha yoğun savaş ve cesaretle karşılık vererek mi anılarına bağlılığımızı kanıtlayacağız? Açık ki, ikincisi gibi kanıtlayacağız. Bu değerlere bağlılık, aslında bir ahlaka sahip olmaktır. Bu siyasettir, örgüttür, ülkedir, vatandır. Herkes kendisi için kuvvet kaynağı arıyor. Bilincimizi yoklayalım, yüreğimizi biraz duygulandıralım. Göreceğiz ki, okyanuslar kadar bir kaynağa sahibiz. Bunlar eskiden yoktu. Başlangıçta birkaç kişi, daha sonra her geçen yıl daha da artarak ve gittikçe önüne durulamaz bir sel gibi bizde bir gelişim halini almıştır. Anıya bağlı kalmak, buna katılmak ve coşmak demektir. Bunun bilinciyle, savaşın taktiklerinde üstün manevra kabiliyetiyle, dalga dalga kitleleri buna çekmekle nasıl bir coşkulu ortamda olduğumuz kanıtlanabilinir mi? Kanıtlanabilir. Önümüzdeki dönemde şehitleri yaşamak, onları kendimizde yaşatmak budur. Ve gerçek kararlılık da budur. Bu gerçeği giderek tüm topluma hakim kılmamız, siyasi olduğu kadar ahlaki bir görevdir de. Eğer militanlar bunca değeri kendi sorumlulukları altında halka tam yansıtamazlarsa, güçlerini ve yaşamlarını bu temelde en iyi bir biçimde değerlendiremezlerse, Onlara layıkıyla bağlı olmadıklarını göstermiş olacaklardır. O halde, bu durumlara düşmemek için kendi savaşım olanaklarımıza -bunlar yetkilerimizdir, görevlerimizdir, almış olduğumuz Parti değerleridir- en mükemmel değeri biçerek, buna tam bir militan önder rolü verdirerek ve böylelikle ulaşabildiğimiz her yöreye bu biçimde savaşı dayatarak görev ve sorumluluklarımızı eksiksiz yerine getirmeliyiz. Biz, küçümsenmeyecek başarılarımızı, kazanımlarımızı daha da yoğunlaştırmayı ve bunu nihai zaferin eşiğine kadar gelme dönemi dediğimiz önümüzdeki döneme yaymayı, böylece kazanmayı, fethetmeyi mümkün görüyoruz. Bu mümkünlükle gerçekten tam bir devrimci planda ifadesini bulan ve yine tüm gücümüzü son derece akıllı bir biçimde kullanan vuruş tarzını, çalışma tarzını, halk savaşımının inceliklerine göre, bunun bizdeki uygulanışının en yaratıcı biçimini bularak gerçekleştirdiğimizde, zaferin eşiğine kadar ulaşabileceğiz. Bu hayal değil, devrimci teorimizin daha başlangıçtan beri önümüze serdiği, ama bugüne kadarki faaliyetlerimizle adım adım hazırladığımız, ulaşabildiğimiz bir yüksek devrimci gelişme olasılığıdır.

Kapsamlı çözümlemelerle biz, bu dönemin kazanılması konusunda üzerimize düşeni yapmak istedik. Bunlar, Partimizin başarı olanaklarını katbekat arttırmak için yapılmıştır. Dolayısıyla değerlendirilmesini bu temelde yapan Parti çalışanları, bu çerçevede kendilerini güçlendirebilir ve üzerine düşeni başarıyla yerine getirebilir. Yine Parti Önderliği olarak biz, şehitlere güçlü bağlılığın gereklerini bu kapsamlı çalışmaları gerçekleştirmekle göstermiş oluyoruz. Bunlar aynı zamanda Onların Partimize kattıkları büyük değerlere bağlı olma ve bu temelde halka en değerli mücadeleci katkıyı yapmalarına duyulan bağlılık gereği yapılmıştır. Dolayısıyla kullanmak durumunda olan, uygulamak durumunda olanların da aynı sorumlulukla yaklaşmaları, kendilerini yetkinleştirmeleri şarttır diyoruz. O halde bütün Partililerin önümüzdeki döneme bu çerçevede yaklaşmaları hem nihai zafere daha kesin bir yakınlaşmamıza, hem de bunun nasıl kazanılacağına bizi götürecektir. Gerekeni yapmak hem gurur verici bir yaşamı yaşamak ve hem de vazgeçilmez bir görevimizi yerine getirmektir. Partimizin bütün şehitlerine, bu arada özgün bir yeri olan mart ayı direniş şehitlerine bağlılığımızı tekrar bu temelde dile getiriyor ve tüm Partilileri onu en güçlü bir değerlendirmeyle hayata geçirmeye çağırıyoruz. Yine bu temelde halkımızı, kendi tarihinin en yiğit öncüleri etrafında sımsıkı bağlanarak, o yüzyılların kördüğümlerini parçalamaya ve kendi özgürlüklerini bizzat bu dönemde kendi öz savaşımlarıyla kazanmaya çağırıyoruz!

— Direniş şehitlerimizin yüce komutası altında zafere doğru ileri!

PKK ZİNDAN DİRENİŞİNDE 8. YIL DALGASI VE M. EMİN YAVUZ'UN ANISINA

Baştarafı 1. sayfada

miştir ve aynı zamanda da bu dönemin bir tamamlayıcısı olmuştur.

Onlar, gerçekleştirdikleri bu kısa vadeli son direnişle ulusal kimliği resmi düzeyde düşmana itiraf ettirdiler. En üst düzeyde bizzat faşist askeri rejimin başı Evren ve Özal bile bunu kabul ettiler. Yine Milli Savunma Bakanlığının yaptığı açıklama ve muhalefet partilerinin de en azından bunları kabul etmeleri, bu direnişin görkemliliğini göstermektedir. Ortaya çıkan bu sonuç, yani siyasi rejimin bütün resmi temsilcilerinin adeta başka çarelerinin olmadığını bilerek, bu gerçeği kabul etmek zorunda kalmakla, ulusal direniş tarihinin önemli bir aşaması, onun bir sonucu ve yeni bir dönemin başlangıcıdır. Bundan öğrenilecek ve çıkarılacak epey ders var. Bu, özellikle insanlığın ulusal kurtuluş için ve her türlü köleliğe karşı direnmede, izlenmesi gereken yolu, bunda iddialı olanların nasıl yaşamaları ve neleri, nasıl yaratmaları gerektiğini ortaya koyuyor. Bu, elbette buna yol açan Partinin ideolojik-siyasal çizgisi kadar, onu doğru uygulamanın ne demek olduğunu da çok açık ortaya çıkarıyor.

Şüphesiz ki onlar, sekiz yılı aşkın bir süredir sürekli bir şekilde direnmeyi, salt kendi başlarına yürütmüyorlar. Her düzeyde faaliyetlerimizin birleşik etkisi de bunda önemli bir rol oynuyor. Ama her şeye rağmen yine de onlar, kendi mevzilerinden sökülmüyor, o mevzileri sürekli savunuyor ve bunu giderek önemli bir başarı noktasına kadar getirmiş bulunuyorlar.

Şüphesiz, bu direnişin tarihi uzundur. Onu burada aşama aşama değerlendirecek değiliz. Ama, düşmanın onlara dayattığı koşullar ve muazzam güç dengesizliği içinde, onların insanlık onuru ve düşüncelerini sadece ve sadece yüreklerine dayanarak savunma gibi bir durumları vardır ki, daha çok bunun anlamı üzerinde durmak istiyoruz. Onlar bu direnişleriyle, tarihin tanıdığı en barbar bir rejime karşı ve Partimizin önderlik ettiği mücadelenin bu aşamasının sağlam bir cephesi olarak adeta daha sonra sağlanacak birçok gelişmeyi daha şimdiden belirlemişlerdir. Düşmanın tavizler politikasının nasıl ortaya çıkarılabileceğini kanıtlamış, ve orada resmen bir taraf olarak kendilerini temsil etmişlerdir. Bunu, Partinin direnişçi sloganıyla dünyaya ilan etmişlerdir.

Biliyoruz ki, daha yakın bir süre önce sömürgecilik yirmi yoldaşa idam "cezası" verdiğinde, cezaevindeki yoldaşlarımızın adeta yerigöğü çınlatan sloganlarıyla, sömürgeciliği kahrettiler; Partiyi ve Parti Önderliğini yüceltmeyi başardılar. Bunlar, çok önemli direnme örnekleridir. Daha o sloganların yankısı bile kulaklardan silinmeden, hemen peşinden gelişen bu yeni direnme var. Bununla zindan direnişleri Türkiye ve dünyanın bir kez daha kendi gerçeklerine eğilmelerini sağladılar, doğru ve insani olanı, insan hakları ve demokrasinin gereklerine dikkat etmeyi dayattılar. Diyarbakır gibi sömürgeciliğin en çok yoğunlaştığı, özel sömürge valisinin karargahını kurduğu bir alanda, bütün dikkatlerin bir kez daha direniş üzerine çekilmesi ve geniş bir kamuoyunun yaratılması, Partimizin en önemli bir hamlesinin gerçekleştirildiğini ve düşmanın o muazzam provokasyonlarının boşa çıkarıldığını gösteriyor.

Bizzat yığınların direnişe Diyarbakır'da katılması, hemen hemen bütün kesimleri çekmesi ve hatta iktidarından muhalefetine kadar bütün düzen partilerinin bile buna ılımlı yaklaşma gereği duymaları, bu direnişin ne kadar bir etkiye sahip olduğunu ortaya çıkarıyor.

Tabii ki, yoldaşlarımızın amacı sadece böylesine basit kazanımlar sağlamak değil; gerilla mücadelemize bir katkı sunmak ve şanlı bir dönemin öncülüğünü yapmaktır. Diğer gelişmeler kesinlikle bunu gösteriyor. Partimizin gelişmeleri sıcağı sıcağına onlara ulaşıyor ve böylelikle onlar bir görevi yerine getiriyorlar. Demek ki, devrimciler koşullar ne kadar zor ve edinilen bilgiler ne ölçüde az olursa olsun ona gereken karşılığı verebiliyor, iradi gücü dayatabiliyor ve sonuç alabiliyorlar.

Başta Diyarbakır zindan direnişçiliği olmak üzere bu cephedeki direnişler Partimizi epey beslemiştir. Biz 1982 ve sonrasında ülkeye henüz fazla yönelmeden bile, onlar en büyük direnişi gerçekleştirdiler. Onların o dönemdeki direnişleri, öncülük düzeyinde bir direnme ve çağrıdır. Dolayısıyla bizim daha sonraki atılımımız bunu tamamlar niteliktedir. İkisi de özlü ve birbirini güçlendiren direnmelerdir. Tüm yönleriyle doğru kavranıp uygulanması gereken bu direniş hareketimizi tamamen doğru kavramak ve gereken devrimci sonuçları çıkarmasını iyi bilmek gerekiyor.

Çok iyi biliyoruz; onlara da dayatılan provokasyonlar vardı. Bu direnmelerin mirasını ters-yüz etmek için bir yandan düşman elinden gelen her şeyi yaptı, diğer yandan reformizm içerde de yönetimle her türlü işbirliğini geliştirerek onu çarpıtmaya, ulusal kurtuluşu özünden boşaltmaya ve böylelikle etkisini alabildiğine zayıflatmaya çaba gösterdi. Ama sorumlu Parti devrimciliği her şeye rağmen bunlara iyi karşı koydu. Bizler de benzeri gelişmeleri dışarda yaşadık. Unutmayalım ki, onların okuyacak bir kitapları, yazacak bir defteri, seyredecekleri bir televizyonu, dinleyecekleri bir radyoları yoktu. Ama, o koşullarda doğru tahlilleri ve doğru devrimci görevleri ortaya koyabildiler. Bunun sonuçları ve belgeler elimize ulaştı. Görüyoruz ki, Partinin yaşadığı gerçek ne ise, orada da aynı muhtevada geliştirilmiştir. Bu, PKK'nin tarihi çıkışına ve çizgisinin özelliklerine tutarlı bağlılığın bir sonucudur.

Daha sonraki 1984-85 atılımları vardır. Onların, bu atılımımızda destek oldukları, hem güç alıp hem de güç verdikleri biliniyor. Bu hamlemize arkadan dayatılan provokasyona, işbirlikçilerin oyunlarında, özden boşaltma çabalarına karşı, tutarlı karşı koymamıza, onlarda, birliklerini koruyarak leke getirmeyerek, en ufacık bir talepte bile bulunmadan başı dik olarak buna en onurlu karşılığı verdiler. Bu noktada onlardan öğreneceğimiz önemli dersler vardır. Bu derslerden en başta geleni ortaya koydukları tutarlı Partililiktir. Kesinlikle en ufacık bir talepleri olmadığı gibi, tam tersine "yapmak istediğimiz küçük bir katkıdır", "Partinin yürüttüğü mücadeleye biz de elimizden geldiğince böyle bir çabayla karşılık vermek istiyoruz" demeleri; işte bu gerçeğin somut bir örneğidir. İstedikleri tek şey, gelişmelerden daha fazla bilgilendirilmeleridir. Nitekim okuduğumuz raporları ve mektupları bu çerçevededir.

Son direniş, zindan savaşçılarının mücadelemize olan katkılarını daha da geliştirmiştir. Hatta, halk savaşımımızın yönlendirilmesi doğrultusunda bir adım olduğu için stratejik bir düzeye kadar kendisini yükseltmiştir. Nitekim direnişe geniş halk güçlerini de katan ulusal kimliği resmi düzeyde itiraf ettirmesi, Türkiye içinde demokrasi mücadelesine çok güçlü bir ivme kazandırması, liderin her türlü feryadına rağmen, SHP'yi doğru demokratik bir konuma zorlaması, adeta buna mecbur etmesi, hatta ANAP da dahil düzen partilerinin kendilerince daha "anlayışlı davranılması gereğini duyma" noktasına getirilmesidir. Bu, direnişin büyüklüğü ile Türkiye demokrasi mücadelesi üzerindeki etkilerini göstermektedir.

Direnişe katılanların sayısı ikibin olarak verildi. Yine altyüze yakın yoldaşın ölüm orucu gibi bir direnişi göze almaları sözkonusudur. Bu da, rejimi ürküttü. İsteklerinin yerine getirilmesi için altyüz kişinin ölüm orucuna devam etme kararlılığında olması, Çankaya merkezi de dahil olmak üzere, bütün rejimi sarstı ve onları çok erkenden böylesine beklenmedik biçimlerde tavizlere zorladı.

Altıyüz kişinin büyük bir kararlılık içinde ölüm orucunu sürdürmesini, TC kaldıramaz. TC açısından burada, dünya çapında büyük bir yenilgiye uğrama tehlikesi vardır. İşte onları geri adıma zorlayan da bu gerçektir. Yoksa ılımlı olduklarından ya da alicenaplıklarından kaynaklanmamaktadır. Kaldı ki, en azgın bir şoven olarak Evren'in son konuşması vardır. Kars'taki 1988-kış askeri tatbikatı günlerindeki konuşmasında "Sarıkamış"ı hatırlatarak, "cesedimizi çiğneyip geçmeden onlara bu vatanı böldürtmeyeceğiz" dedi. Bunun anlamı şudur: "Böyle bir kimliği kabul etmeyeceğiz!" Ama, o bu gerçeği bizzat itiraf etmek zorunda kalmıştır. Uzun barbarlık tarihine, şoven karakterine ve faşist rejim belli bir yetkinleşmeye ulaşmış olmasına rağmen, onun böyle bir itirafta bulunması direnişin büyüklüğünü göstermektedir. Burada, hayatlarını sonuna kadar ortaya koyarak devrimcilerin kararlılıklarını kanıtlamaları vardır. Bu itiraf, bunun üzerinde sağlanmıştır.

Ciddi bir dönem yaşanmaktadır. Kürdistan alabildiğine korkular çemberi içine alınmış, provokasyon yöntemleri alabildiğine uygulanmakta, tavizler, satın alma ve bilinen birçok yöntem devrededir. Böyle bir ortamda ve her türlü yozluğun, suistimalin, toplumdışılığın yaşandığı Diyarbakır gibi bir zeminde gerçekleştirilmiş olması, bu direnişin değerini daha da büyütmektedir. En zor dönemde, en hayati konularda, en çok cesaret ve fedakarlık isteyen bir eylemin gerçekleştirilmesi, her türlü değerlendirmenin üstündedir. Elbetteki, böyle bir direnişin etkileri de aynı biçimde büyük olacaktır.

Burada önemli bir sonuç çıkarmak mümkün. Bu sonuç, bu direnişin önemini de ortaya koymaktadır. Tutarlı devrimcilik direndi ve kazandı. Bu gelişmelerin, böylesi bir temelde ortaya çıkmasının altında, bu gerçek yatmaktadır. Bu daha ilk gün yükseltilen **"direnmek yaşamaktır"** sloganının somut ifadesidir de.

O halde, bizim de yoğun bir biçimde içerinde durduğumuz alanlar, koşullar ve zaman nasıl olursa olsun aleyhte ve lehte olabilir, her zaman gelişme kaydetmek mümkündür. Ulusal kurtuluş ve devrimci demokrasinin artık yaşamın zorunlu bir aşaması olduğu yerde, bunun gereği mutlaka yapılır, sorumlu devrimcilik bunda başarı kaydeder. Eksiklik ve olumsuzlukları mesele yapamaz. Bugün halen içte ve dışta Partiye dayatılan her türlü tasfiyeci-bozguncu, birlikten uzak çabaları hatırlayalım. Savaşa gönülsüz-ikircikli yaklaşma, hatta bunun üzerinde sayısız kişisel yaşam hesapları içinde olma bireyselliğinin bir eğilim haline getirilmesi, bu gelişmelerle tamamen çelişmektedir. Bunların kabul edilemeyeceği çok açıktır. Direnişçilerin neyi nasıl söyleyip, neyi nasıl yapacakları ortadayken, esas alınması gereken ölçüler başka ne olabilir. Öyle adamlar var ki, son derece elverişli alan ve koşullarda bile doğru dürüst bir Parti çalışmasını yürütmüyor. Kendilerine sevdalanarak rahat koşulların etkisi altında yozlaşıyorlar. Biz buna PKK faaliyeti ve yoldaşlık diyebilir miyiz? Bu örneklerin PKK'deki yoldaşlığın gereklerine son derece uzak oldukları, çok açıktır. Bunlar, direnişin gelişme özelliklerini ve amaçlarını bilerek, kendilerine buna göre bir çeki-düzen vermek zorundadırlar. Ve açık ki bu içine düşülen yetmez durumlar, teorik izahlarla bazı gerekçeler ileri sürülerek geçiştirilemez. Bütün bu gelişmeleri, gerçeklerin daha iyi görülmesi, kendilerini düzeltmek isteyenlere bir kez daha doğru yolun ne olduğunu hatırlatmak, iflah olmazların durumlarını ise daha da açığa çıkması için yapıyoruz. Böylece iflah olmazların şu veya bu şekilde kendilerini gizlemeleri mümkün olmayacaktır.

Bu direnişte şehit düştü haberini aldığımız M. Emin YAVUZ yoldaşı yakında tanıyorum. Bizim ilk grup faaliyetlerimize ilkokul düzeyindeki bir eğitime sahip olduğu halde, ama tam bir emekçi olarak en canlı biçimde katılan bir yoldaşımızdır. Hilvan'daki çalışmaların en önünde yer aldı. Taş ocaklarında ve diğer işlerde çalışıyordu. Fakat çok canlıydı. Toplantılarımıza gelirken hiçbir şey esirgemezdi. Çok fedakar ve cesurdu. Ağalığa karşı çok büyük bir kini vardı. Kesinlikle anti-feodal demokratik bir çıkışla mücadeleye gelmişti. Nefret ettiği ağalığa ve faşist güçlere karşı halk kişiliğini dayatmak ve halkın özgürlüğünü temsil etmek için çok azimli ve kararlıydı. Tüm toplantılara çok yüksek bir ilgiyle katılıyordu. Oysa geniş aile sorunları vardı, bakmakla mükellef olduğu çocukları vardı, yoksuldu. Sürekli feodal baskılarla yüzyüzeydi. Buna rağmen katılımını esirgemezdi. En az donanımla zindana girdiğinde uzun süre direnebildi. Bu direniş bugün ➡

Mutlu ve gururluyum
doğduğum
topraklar
ülkem Kürdistan
uğruna
direndim yıllar boyu
Diyarbakır zindanında.
Ölümsüzleştim
şehit düştüm
o kutsal gün yolunda
direniş bayrağını
yoldaşlarıma
devrederek.

dokuz yılı geride bırakıyor. M. Emin YAVUZ yoldaş, PKK'nin ilk kitleselleştiği dönemde başlayarak kavgalı-yumruklu direnişlerden silahlı gösterilere kadar ve her türlü zorluk altında bütün direnişlere katılmış, en son olarak da TC egemenliğine karşı böylesi bir direnişte sonuna kadar kararlılığını korumuştur. Bu bir gerçeği kanıtlamaktadır ki, o da şudur: Baştan itibaren PKK'nin direnişinde bu kişiliklerin imzası vardır. Bazıları bugün, PKK adına çok şey söyleyip kendilerini çok şeye sahip görebilirler, ama bunlar önemli yanılgılarla doludur. Özellikle bu dış zeminlerde bu tip yanılgıları yaşayanlar az değildir. Oysa, PKK'yi PKK yapan en baştan günümüze kadar bu tip çalışmalar ve bunların sahipleridirler. Büyük Parti yüreği, Partinin büyük direnişçi-tutkulu kişiliği bu kahramanların omuzunda yükseliyor. Belki çok laf yapmasını bilmemişlerdir, ama bütün önemli direnişlere imzalarını atmış veya bunlara katılmışlardır.

Biz her zaman yaşayan özü görmek gerektiğinden söz ettik. Esas alacağımız budur. Kendine sevdalı ve son derece demagojik bazı tipler ortaya çıkıyor. Belki bir-iki laf etmesini becerip küçük birkaç çalışma yürütüyor, ama hemen peşinden kariyerizmi dayatıyor, kendince talepler ileri sürüyor, adeta insanlar yanlarından bile geçemiyor. Tek kelimeyle bunlar terbiyesizlik yapıyorlar. Kendi gerçeği konusunda bu kadar habersiz, bu kadar gafil yaşayanlar için, en basitinden ancak bu söylenebilir. PKK'nin çıkış ve gelişiminin ana esaslarını kavramak ve bağlı olmak gerekir. Bu gerçek kulakardı edilip değişik ölçüler ve kendine sevdalı kişiliklerin ortaya konulması ve üstelik bir de bunun Partiyi aldatmaya kadar götürülmesi doğru değildir. Tekrar belirtiyoruz ki, bizim direnişçi değerlerimizi her yönüyle anlamak gerekir. Biz bu insanlara direneceğimize dair söz verdik; onlar da söz vermiş ve şereflice direnmişlerdir Birçoğunun çocukları vardı, ekmek bulamayacak kadar yoksullardı, donanımları çok zayıftı, çok vahşi koşullarda yaşıyorlardı; ama bu noktaya kadar gelebildiler. O zaman kim bunu temel almayıp da başka şeylerle gününü gün etmeye çalışacak ve Parti içinde de saygı bekleyecek? Bu, büyük bir ahlaksızlık, büyük bir bozulma ve oportünistleşmeye ortam hazırlamak anlamına gelir. Bizim buna onay vermemiz, onlara ters düşmemiz ve bu değerleri savunamayacak duruma girmemiz demektir.

Demek ki, Emin yoldaşın yaşamı, Partimizin şanlı doğuşuna ve direnişçi tarihine denk gelen bir yaşamdır; baştan sona kadar Partimizin ana atar damarlarından biridir. Onun yaşamı ve kişiliği, kendi önderlerinin şahsında bir halkın özgürlüğe nasıl kalkışacağının kanıtlanması; halk kişiliğinin nasıl yaşayıp, nasıl ortaya çıkarılmasının ortaya konulmasıdır. Aynı zamanda, bizimle sağlam yoldaşlık içinde kalmak isteyenlerin değerlere nasıl bağlı kalmaları gerektiğinin de ortaya konulmasıdır.

Gördükleri bütün eğitime rağmen kendilerini halen sağlıklı bir devrimci pratiğe veremeyenlerin durumlarını göstermek açısından bütün bunları yeniden, bir tekrar niteliğinden de olsa belirtiyoruz. Bu tipler en az bir bilgi donanımı ve en az teknik tecrubeyle direnişi yükseltenlerle kendi konumlarını karşılaştırmalıdırlar. Onlar, donanımsızdılar, ama Partiye bağlılıkları ve direnişte kararlılıkları kesindi. Mademki onlar bunu gerçekleştirmektedirler; o halde, bunca donanım ve en geniş özgür direnme olanaklarında kimse başka dayatmalarda bulunmamalıdır; hiçbir anlamı olmayan ve kişiyi adeta kötürümleştiren önderlik sevdalıları içine girmemelidir. Bazıları "Parti sözcüsü" oldum, nasıl olsa imkanlar geniştir diyerek Parti değerleri üzerinde oynamamalı, bu tip düşkünlükleri Partiye dayatılmamalıdır.

İster hapishaneden çıkmış, ister ülke dışında katılmış olsunlar, gerçek direniş hattını temsil etmeyenler, onu kavramak istemeyenler, başımıza neler getirmek istediler? Bunu birlikte yaşadık ve gördük. Zindan direnişçilerinin anılarıyla uyumlu yaşamak, her türlü soysuz yaşamı Parti yaşamının yerine koymak mıdır? Yine, her türlü mücadele ve gelişme imkanı olmasına rağmen, iki insanla doğru dürüst ilgilenmeme ve bir de en popüler önderlik sıfatlarını kişinin kendisine yakıştırması mıdır? PKK'nin militan kişiliğiyle, bu tür bir dayatma arasında hangi bağlardan bahsedilebilir? Bütün bu sorunlarımızın cevabı açıktır. 8 yıl direniş dalgası her zamankinden daha net olarak, bunlara cevap vermektedir. Kavramak ve anlamak isteyenler için gerçek çok açıktır.

O halde, Partimizin gerçek militan kişiliğini şahsında temsil eden M. Emin yoldaşın, bunu çok güçlü bir direniş içinde şehadete kadar ulaştırmasıyla Partimiz fiziksel olarak büyük bir evladını kaybetmekle birlikte tarihi bir halk kişiliğini -önderliğini- de kazanmış olmaktadır. Rus devriminde tüm dünya halklarının tanıdığı, bir Babuşki vardı. Bizde bu yoldaşı böyle değerlendirdik. O, kendisine verilen bir ad'a layık olduğunu ortaya koymuştur. Partimiz ve halkımız için böyle kişilikler vardır ve daha da çıkacaktır.

Partiye ve şehitlerin anısına kesin bağlılık, bugün yüzlerce ve binlercesini ortaya çıkarmıştır. Böyle yüzlerce şehit vardır. Adsız bir Parti emekçisi bir direniş kahramanı olarak, gösterişsiz ama derinden bir katılımla ilk günden son nefes anına kadar Parti ve halkın çıkarlarını esas alan M. Emin yoldaş en eski bir yoldaş olması itibariyla da bu gerçeği en güçlü bir anı olarak bize hatırlatırken boş yaşamadığını, önemli direnişlerde büyük etkisinin olabileceğini ortaya koydu. O'nun ve O'nun şahsında bütün direniş şehitlerimizi ve direniş kahramanlarını, bu temelde selamlıyor ve her zaman söylediğimiz sözün bir gereği olarak; bu direniş kahramanlarımızın anılarına bağlılığın da dayattığı gerçekler temelinde '88 yılı ve daha sonraki yıllardaki direnişimizi daha da güçlendireceğimizi belirtiyor ve bu şehitlerimizin yolunda bağımsız ve özgür Kürdistan'a yürümekte kararlılığımızı yineliyoruz!

Kürdistan Proletaryasının Büyük Komutanı Eyüphan YÜCE (Ferhat) Yoldaşın Anısı Yolumuza Işık Tutuyor

Eyüphan yoldaş, 1965 yılında Kulp ilçesinin Üçköy'ünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Birçok Kürdistanlı gibi O da daha küçük yaşlarda çalışmaya başladı. İlkokulu bitirdikten sonra, iş hayatı O'nun için artık süreklilik kazanır. Köyde çobanlık yapıyordu. 1977 yılında Silvan'a göç ettiler. Burada da çok çeşitli işlerde çalıştı. Kahve, lokanta gibi işyerlerinin yanısıra, sigara kağıdı satıcılığı, ayakkabı boyacılığı, amelelik ve tütün ekmede de çalıştı. O küçük yaşına rağmen, ailenin geçimi gibi ağır bir yük altına girmişti. Sömürgeci ve feodal düzenin ağır baskısı altında, günlük yaşamını sürdürmeye çalışan Eyüphan yoldaşta bu düzene karşı büyük bir kin gelişti. O kadar çok çalışmasına rağmen ekonomik durumunda en ufak bir değişiklik gerçekleşmemişti. Kurtuluşun bu düzen altında gerçekleşemeyeceğini kavramıştı.

PKK önderliğinde geliştirilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden derinden etkilenen Eyüphan yoldaş, 1979 yılında bu saflara katılır. Partiye verdiği raporunda bu süreci şöyle belirtir:

"Ben bir Kürt olduğumu anlamıştım. O dönemde Apocular olarak adlandırılan Partimizin adını duymuştum. Yine, Kürt halkının ezildiğini de kısmen anlamıştım. Apocuların Kürt halkının hakkını savunduğunu duymuştum ve ben de bunlarla ilişkiye geçmek istedim. İşçilerin haklarını savunuyorlardı, ki ben de işçiydim. Ağalara karşı mücadele veriyorlardı, ben buna da sevindim. Bütün bunlardan sonra kararımı verdim. En son çalıştığım tütün işini ve tütünü tarlada bırakarak, bir Kürt olarak vazifemi yerine getirmek için, ulusal kurtuluş saflarına tereddütsüz katıldım."

Ulusal kurtuluş saflarına böylesine soylu bir yurtsever duygu ile katılan Ferhat yoldaş, alanında verilen bütün görevleri büyük bir özveri ile yerine getirdi. 1980 askeri-faşist darbesi ardından bir müddet Parti ile ilişkileri koptu. Ama o devrimci-yurtsever duygulardan hiçbir zaman kopmadı.

15 Ağustos devrimci atılımının ardından Parti ile yeniden ilişki kurdu. 1985 yılında Güney Kürdistan'da siyasi ve askeri eğitim gördü. **Berxwedan Eğitim Devresi**'nin en başarılı öğrencileri arasında yer aldı. 1986 yılı atılımında HRK'nin aktif bir savaşçısı olarak, sömürgeci ordu güçlerine ve ceteciliğe karşı geliştirilen yoğun eylemlilik içerisinde yer aldı.

1987 yılı başlarında bir grup yoldaşı ile birlikte Partinin çağrısı üzerine yurtdışına çıktı. **Mahsum Korkmaz Akademisi**'nde, III. Kongre çizgisi temelinde siyasi ve askeri eğitimini tamamladı. 1987 yılı **özgürlük yürüyüşü** atılımına güçlü bir şekilde hazırlandı. Bu atılımda yer almak için büyük bir çaba ve istekle çalışmalarını geliştirdi. Bu dönemde Partiye sunduğu raporunda bu konuda şöyle der:

"Geçmişin son sözü olarak gördüğüm eğitimle Parti ideolojisini, politikasını, III. Kongre çizgisini büyük oranda kavramış bulunmaktayım. Partimizin tarihi atılımını gerçekleştirmek için pratiğin üzerine yürümek ve düşmandan gelen iç ve dış saldırıları boşa çıkarmak için yetkinleşmiş bulunmaktayım. Parti taktiğini hayata geçirmek, halkımıza öncülük edebilmek, eğitebilmek, şehitlerin yolunda yürümek ve Parti Önderliğinin emirlerini yerine getirmek için mücadelenin her alanında görev üstlenebilirim ve bu görevlerin üstesinden gelebilme ve yerine getirmede kendime güveniyorum." Yeni dönem ülke pratiğine yönelirken de, Eyüphan yoldaş yeni dönemin önsözü olarak şunları belirtir: *"III. Kongre çizgisinden, Parti ve Parti Önderliğinden aldığım güçle yeni dönemde mücadeleye kararlı bir şekilde gireceğime dair kendime güveniyorum. Partiye, Parti Önderliğine, devrime, devrim şehitlerine, zindan direnişçilerine, dağların ufuklarında düşmana karşı savaşan yoldaşlarıma ve halkıma sonuna kadar bağlı kalacağım. Geçmişte verdiğim söze bağlı olarak, sözümü yineliyorum. Kararlılığımı ve yeni dönemin gerektirdiği görevler üzerine kararlı, fedakar, azimli, yaratıcılıkla yürüyeceğimi belirtirken, mücadelenin tüm zorluklarına göğüs gererek en zor koşullarda ülkenin hangi alanında olursa olsun görevlerimi yerine getireceğime dair bu konuda kendime güveniyor, kararlılığımı belirtiyorum."*

Pratiğin öngününde böyle bir inanç ve kararlılık düzeyinde Partimizin '87 yılı özgürlük yürüyüşü atılımına katılan Ferhat yoldaş, bütün bu yıl boyunca yoldaşlarıyla birlikte Mardin, Botan, Garzan bölgelerinde sömürgeci-faşist özel savaşa karşı yüksek bir direniş ve saldırı ruhuyla geliştirdikleri eylemlilikle 1987 yılında Partimizin güçlü mevziler kazanmasında önemli görevleri yerine getirdiler. '87 yılı boyunca onlarca eylem içinde yer alarak kahramanca savaşan Ferhat yoldaş, en son 10 Şubat 1988 günü Kozluk-Baykan arasında Melefa yakınlarında sömürgeci-faşist ordu güçleriyle, Hasan yoldaşın komutasındaki yoldaşlarla birlikte yaklaşık 12 saat süren çatışmada düşmana ağır kayıplar verdirerek kanının son damlasına ve en son mermisine kadar direnerek şehadete kavuşmuştur.

Eyüphan yoldaş, mücadele yaşamı boyunca Kürdistan proletaryasının engin fedakarlık ve yurtseverliğini şahsında somutlaştıran ve bu özellikleriyle içinde yer aldığı her birlikte fedakarlığın, canlılığın, ataklığın ve yaratıcılığın seçkin örneği olmuştur. O devrimci yaşamda, düşman üzerine tereddütsüzce yürümede her zaman örnek bir yoldaş; duyarlılığın, yüksek sorumluluğun, atılganlık ve cesaretin timsaliydi. Bu özellikleriyle Ferhat yoldaş, Partimizin seçkin bir militanı, gerilla savaşımızın güçlü bir savaşçı ve komutanıydı.

Eyüphan yoldaş, uğruna savaştığın Bağımsız ve Özgür Kürdistan için verdiğin sözün gereklerini canla başla son nefesine kadar direnerek yerine getirdin ve şehitler kervanına katıldın. Mücadele yaşamın boyunca devrime ve Partiye, vatana, halkımıza ve yoldaşlarına karşı gösterdiğin bağlılık, inanç, fedakarlık, düşmana karşı gösterdiğin yüksek direniş ve saldırı ruhu her zaman biz silah arkadaşlarına ve halkımıza ışık tutacak. Uğruna şehadete kavuştuğun Bağımsız ve Özgür Kürdistan idealinin zaferi mutlaka yaratılacaktır.

Silah arkadaşları

ARGK'nin Yiğit Komutanlarından

HAMİT DAĞTEKİN (HASAN) YOLDAŞI SAYGIYLA ANIYORUZ

Saymadım zorluktan
açlığı susuzluğu.
Tırmandım dağları,
yalçın kayaları aştım.
Yorulmadım
yollar katettim
sarp ve engebelisinden.
Ölüm çemberlerinden geçtim,
yarıp zaferler kazandım.
Taşıdım isyan bayrağını
ömrünü ülkesine
adayanlar ordusunda.
Savaştım yoldaşlarımla
omuz omuza.
Toprağa düşenler oldu.
Yılmadım,
düşürmedim
taşıdım
şehitler bayrağını,
güç aldım
anılarından.
Yeni şafaklara,
zafere yürüdüm.
Toprağın bağrına
uzanarak
verdiğim şu son
nefese kadar.

Özgürlük atılımımız bir yılını doldururken, Kürdistan özgülünde devrim ve karşı-devrim cepheleri arasında sıcak savaş tüm şiddetiyle devam etmektedir. Silahlı şiddet temelinde geliştirilen özgürlük atılımımız, Partimiz ve halkımız tarihinde anlamlı gelişmeleri birlikte getirirken, öte yandan kazanılan her özgürlük mevzisinin bedeli olarak da değerli yoldaşlarımız toprağa düşmektedir. Ulusal kurtuluş savaşlarının tabiatı olan bu yasa, Kürdistan'da daha yakıcı tarzda kendisini dayatmaktadır. Son olarak 10 Şubat 1988 tarihinde düşman kuşatmasını yarmaya çalışırken faşist ordu birlikleri ile muazzam güç dengesizliğine rağmen çatışmaya giren ve 12 saat çatışan ARGK birliğinin komutanlarından Hamit DAĞTEKİN (Hasan), Eyüphan YÜCE (Ferhat), Ahmet TAYÇUR (Murat), Mustafa AHMET (Reşit) yoldaşlar soylu bir direniş örneği sergileyerek şehit düştüler.

ARGK'nin savaş komutanlarından Hasan (Hamit DAĞTEKİN) yoldaş, 1960 yılında Mardin'in Gercüş kazası Becirman köyünde doğdu. Yoksul ve yurtsever bir köylü ailesinden olan Hasan yoldaş, henüz çocuk yaştayken babası vefat etmiştir. Hasan yoldaş, daha doğuşta kendisini çileli bir yaşamın içinde bulmuştur. Ailenin geçimini sürdürecek maddi güçten yoksun olması, sıkıntılı bir yaşam sürdürmelerine yol açmış ve amcası onların da geçimini üzerine almak zorunda kalmıştır. Yine geçim sıkıntısı nedeniyle ailesi 1975 yılında Batman'a ve 1978'de de Beşiri'ye göç etmiştir. Hasan yoldaş, daha küçük yaştan itibaren yarıcılık, kahvecilik ve terzicilik gibi işlerde çalışarak ailenin geçimini sağlama mücadelesi vermiştir.

Hasan yoldaş, maddi olanaksızlıklar nedeniyle ilkokuldan sonra okuma imkanı bulamamıştır. Feodal-işbirlikçi toprak ağalarının yanında tütün ekimi işleriyle uğraşan Hasan yoldaş, feodal sömürü ve baskı ortamının acılarını bizzat yaşadı ve bunlara şahit oldu. Daha sonra belli bir süre abilerinin yanında kahvecilik ve terzcilik yaptı. Ardından da 4 yıllık bir süre zarfında tüm sosyal haklardan yoksun olarak TPAO'da boru döşeme işinde çalışarak yaşam kavgası verdi.

Hasan yoldaşın daha küçük yaşta geçim kavgasına atılması, O'na olgun ve yaşama karşı sorumlu bir kişilik kazandırmış, feodal-işbirlikçi güçlere ve sınıf sömürüsüne karşı kin ve öfkesinin gelişmesine yol açmıştır. Bu durum onda sömürü düzeninden erkenden kurtulma yolunu araştırmaya yönelme ve feodal toplumun kapalı aile ortamını aşabilmenin yolunu ve düzende nelerin olup bittiğini öğrenmenin arzusunu geliştirmiştir. Ancak mevcut düzene karşı mücadelede kendi başına sürdürdüğü kavga yetersiz kalmış, O, hep bir çıkış yolu bulmanın çabası ve beklentisi içinde olmuştur.

1977-80 dönemine tekabül eden Hasan yoldaştaki bu arayış, Partimizin de çalışmalarını programla sonuçlandırdığı ve politik mücadeleyi her alanda yoğun olarak geliştirmeye çalıştığı yıllara denk düşmekteydi. Feodal-işbirlikçi kesimlere, ajan yapı, kişi, kurum ve kuruluşlara karşı Partimizin geliştirdiği silahlı mücadele tüm Kürdistan emekçilerinin kurtuluş arzularını kamçıladığı gibi Hasan yoldaşın üzerinde de derin etkide bulunarak, O'nu 1978'de Partimizin aktif bir sempatizanı haline getirmiştir. Aynı zamanda içinde yaşayıp büyüdüğü yörede yurtseverliğin canlı olması Hasan yoldaşın Partiye daha güçlü katılım sağlamasını kolaylaştırmıştır. O, bu süreci kendi raporunda şöyle dile getirmektedir:

"Objektif olarak devrimci olmama neden olan bazı etkenler vardır. Her şeyden önce ailemin yurtsever bir konumu vardı. Babamın Kürt halkının tarihteki direnişlerine karşı büyük bir sempatisi vardı. Ayrıca aile olarak hızla bir yoksullaşmanın içine giriyorduk. Bu durum bende bir bunalım yaratıyordu. Öte yandan bende ailenin kapalı yaşamına karşı bir tepki vardı. Bundan kurtulmak istiyordum. Alanda var olan devrimcilerin kişilikleri bana çekici geliyordu. Ben de onlar gibi olmak istiyordum. Aile ortamında sömürgeci vahşi uygulamalara ilişkin anlatılanlar temelinde bende bir kin ve öfke gelişmişti. Bu durumun devrimci olmamda etkisinin büyük olduğunu söyleyebilirim. Abimin devrimci oluşu, benim de devrimci olmamın diğer bir önemli etkeniydi. İlk başta Parti çizgisi ve taktiği diye bir şeyden haberim yoktu. Bu yıllarda Partinin devrimci çalışmaları hızla gelişim göstermekteydi. Bu gelişmeler benim objektif durumumla çakışınca, devrimci olmamam için hiçbir neden yoktu."

1978 yıllarında gelişen devrimci hareketten etkilenen Hasan yoldaş, Partinin aktif bir sempatizanı olarak saflarda faaliyetlere katıldı. 1978-80 yılları boyunca birimler arasında kuryelik görevini üstlenerek Beşiri, Silvan ve Batman alanlarında faaliyet yürüttü. Yine yerel birimlerin propaganda faaliyetlerine katıldı. Kitlelerle kaynaşabilmede örnek bir çalışmayı sergileyerek, onları saflara katmada başarılı bir çalışma yürüttü. Aynı zamanda da bildiri dağıtma, afiş asma gibi pratik çalışmalara da katılarak görev ayrımı yapmayan, bir devrimcide olması gereken alçakgönüllülüğün soylu bir örneğini sergiledi.

1980, 12 Eylül'ünde faşist cunta işbaşına gelerek Kürdistan ve Türkiye halklarına, esas olarak da onların öncü örgütlerine karşı yoğun tutuklama, işkence, katletme, böylece yükselen devrimci ve ulusal kurtuluşçu halk muhalefetlerini ezme çabalarını doruğa çıkarmıştır. Partimiz ise tümden imhayı engellemek ve faşizm koşullarına denk düşen bir savaşımı daha örgütlü ve güçlü bir temelde geliştirmek amacıyla aktif geri çekilme kararı almış; önemli oranda güçlerini yurtdışı alanlarına çekerek yoğun bir hazırlığa girişmişti. İşte böylesine bir dönemde faşist ordu birliklerinin Kürdistan'ı yeniden işgal edercesine giriştikleri yoğun operasyonlar esnasında Hasan yoldaş ve abileri gözaltına alınırlar. Hasan yoldaş, gözaltında tutulduğu süreçte düşmanın barbar işkencelerine karşı, birçok "önder" geçinen "devrimcilerin" ve "örgütlerin" daha ilk darbede hemen teslimiyete yöneldiği bu dönemde soylu bir direniş örneği sergileyerek serbest bırakılması halinde daha güçlü bir tarzda devrimci savaşıma atılmada azmini daha da bileyerek bir devrimcinin savaşın zor anında neye yönelmesi gerektiğinin güçlü bir temsilini sunar. Nihayet, faşist cellatların tüm işkence ve dayatmalarına örnek bir direnişle karşılık veren Hasan yoldaş, hakkında delil bulunmadığından bir süre sonra serbest bırakılır. Birçoklarının "faşizm geldi, mücadeleyi sürdürmenin koşulları kalmadı" belirlemelerinin arkasına gizlenerek kaçmayı meşrulatırmaya çalıştığı böylesi bir ortamda Hasan yoldaş, dönemin gerektirdiği sorumlu devrimciliğin bir gereği olarak yeniden Partiyle ilişki kurar. Partinin verdiği Midyat ve Gercüş alanı birim sorumluluğu görevini '81 yılı sonlarına kadar başarıyla yürüterek geri çekilme kararının bir gereği olarak kadroların yurtdışına aktarılmasında aktif roller üstlenir. 1982 yılının başında Partinin çağrısı üzerine yurtdışına çekilen Hasan yoldaş, Partinin hazırlık çalışmalarına katıldı. Ancak yoğun pratik nedeniyle henüz eğitimini tamamlamamışken, Partinin başlattığı **kaynağa dönüş hareketine** katılarak öncü birim üyesi olarak Eruh ve Sason alanlarında görev almıştır. Yurtsever, dayanıklı, kitlelerle kaynaşabilen, fedakar ve coşkulu özellikleriyle kendisini tamamen Parti görevlerine vermiş, başarılı bir çalışma yürütmekten başka hiçbir kaygısı olmayan Hasan yoldaş, mücadeleye, Partiye sonuna kadar bağlı sade ve dürüst kişiliğiyle örnek bir pratik sergilemiştir. Hasan yoldaş, bu süreci kendi raporunda şöyle ifade etmektedir:

"Genel olarak faaliyet alanımızda ulaşmamız gereken hedeflere önemli oranda ulaştığımızı rahatlıkla söyleyebilirim. Bir bütün olarak keşif ve istihbarat faaliyetleri sonuçlanmış ve alanları tahkim edilmiş, bu alanlarda kısmi teknik hazırlık yapılmış, yine birçok köy ve aşiret tanınmış ve bunlarla önemli oranda ilişki sağlanabilmiştir. Diğer bölgelerle ilişki için yol güzergahları tespit edilmiş, bir bütün olarak alan önemli oranda tanınmıştır. Öyle ki çalışmayı engelleyici bir eksiğimiz olmamıştır. Ancak birimde yer alan arkadaşların aynı yöreden olmaları, ilişkilerde, uyum sağlamada bazı yetmezliklere yol açmış, fakat bu durum faaliyetimizi engelleyecek düzeyde ciddi bir eksiklik olmaktan uzaktır."

1984 yılı baharı, öncü birim faaliyetlerinin sonuçlandırılıp yeni planlama ve görevlendirmelerle mücadelenin daha üst bir evrede sürdürüldüğü dönemdir. Hasan yoldaş, bu dönemde bölge komitesi üyesi ve askeri birim sorumlusu olarak tekrar Sason alanında görev yürütür. Daha sonra **21 Mart Silahlı Propaganda Grubu**'nun komutan yardımcılığı görevini üstlenir. Askeri birim sorumlusu ve komutan olarak görev alan Hasan yoldaş, feodal-işbirlikçi güçlere, düşmanın ajan, milis ve resmi ordu güçlerine karşı gerçek bir halk komutanı edasıyla savaştı. Düşman güçlerine karşı sayısız pusu ve baskın eylemini gerçekleştirerek, onlarca düşman subay ve askerinin imha edildiği eylemlere komuta etti. Alanda ajan-muhbir yapıyı dağıtarak işlemez kıldı. Kitlelerin özgürlük tutkusunun önünü açarak onların ayağa kalkmasının temellerini attı. 1985 yılı sonlarına kadar faaliyet alanında görevlerini başarıyla yürüten Hasan yoldaş, 1986 yılı başında Partinin çağrısı üzerine III. Kongre çalışmalarına katılmak ve Kongre'de delege olarak yer almak için yurtdışına çıktı.

Hasan yoldaş, yurtdışında bulunduğu süreçte **Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi**'nde yönetim görevlisi olarak faaliyetlere katıldı. Bir taraftan kendi eğitimini tamamlarken, diğer yandan da arkadaşlarının eğitim çalışmalarını sürdürdü. Bu dönem akademi faaliyetlerine ve III. Kongre hazırlıklarına sade kişiliğiyle güçlü bir katılımı sağlayarak, Kongre çizgisi temelinde en erkenden kendisinde özdönüşümü gerçekleştirmiş, politik bilinç seviyesini güçlendirerek daha olgun ve yetkin bir komutan kişiliğine ulaşmıştır. En az kendi eğitimi kadar yoldaşlarının eğitimine de önem veren Hasan yoldaş, yoldaşlık ilişkilerine yüksek bir sorumluluk duygusuyla yaklaşmış, bu konuda örnek olmasını bilmiştir. Yoldaşlarına yaklaşımını, Partiye sunduğu raporunda en yalın biçimiyle şöyle dile getirmektedir:

"Arkadaşların eğitimine yaklaşımım olumludur. Dönemin sorunlarının ağırlığı ve ciddiyeti temelinde hareket ederek sürekli büyüme, gelişip olgunlaşmayı sağlama ve gelişip güçlenmeyi esas aldım. Bu doğrultuda arkadaşların önemli çabaları sözkonusudur. Tüm arkadaşlar oldukça istekli ve çaba sarfetmektedirler. Benim arkadaşlara yaklaşımım şudur: Arkadaşlar en değerli varlıklarımdır. Gerçekten de arkadaşlar en değerli varlıklardır. Biraz daha eğitilip güçlendirilmeleri halinde, devrimci mücadeleye objektif olarak katkıda bulunacak, militan ve komutanlar düzeyine ulaşacak arkadaşlardır. Öz itibarıyla sağlam, inançlı, Partiye ve halka bağlı yoldaşlardır. Tek sorunları eğitim sorunlarıdır. Bu bilinçle hareket ederek elimden gelen çabamı sonuna kadar harcadığımı belirtebilirim. Eğer yine istenilen oranda bir gelişme sağlanamamışsa, bunun benim yönetim ve çalışma tarzımın yetersizliğinden kaynaklandığını rahatlıkla belirtebilirim."

Hasan yoldaş, sadece pratik eğitmenlik yapmakla da kalmamış, aynı zamanda **"Komutan Kimdir?"** broşürünü de hazırlayarak örnek komutan kişiliğin teorik açılımını da gerçektirmiş. Parti faaliyetlerine bu yönüyle de katkı sağlama görevini başarıyla yerine getirmiştir.

1986 dönemi yurtdışı hazırlık çalışmalarını güçlü bir katılımla tamamlayan Hasan yoldaş, 1987 özgürlük atılımının öncüleri safında yer alarak yeniden ülke pratiğine yöneldi. Silahlı mücadelemizin özgürlük atılımı evresinde Partimizin sağladığı gelişmelere önemli katkılarda bulundu. O, sömürgeci faşizmin ve işbirlikçi hain güçlerin otoritelerinin önemli oranda sarsıntıya uğratılmasında ve ulusal kurtuluşçu otoritenin güçlendirilmesinde örnek bir komutan olarak rolünü oynadı. Hasan yoldaş, 1988 yılı atılımına '87 döneminde edinilen tecrübeler temelinde hazırlıklarını yürütürken, Sason'un Kozluk mıntıkasında sömürgeci-faşist ordunun binlerce çapulcuyla gerçekleştirdiği kuşatmaya karşı güç dengesizliğine ve çapulcu ordunun üstün teknik donanımına ve yoğun kar koşullarına rağmen, 12 saat gibi uzun bir süre başarıyla savaş yürüterek halk komutanlığının yaratıcı ve üstün savaş dehası olma örneğini sergilemiş, düşmana onlarca kayıp verdirerek, 10 Şubat 1988 günü dört yoldaşıyla birlikte, geride yoldaşlarının ilham kaynağı olacak onurlu bir direniş mirası bırakmış ve Partimizin şehitler kervanına katılarak ebedileşmiştir.

Hasan yoldaş, kısa mücadele yaşamı boyunca sayısız defa tehlikelerle yüzyüze gelmiş, onlarca düşman kuşatmasını başarıyla yarmasını bilmiş, ulusal kurtuluşçu soylu bir intikam duygusuyla düşmanın üzerine yürüyerek darbeler vurmuş, halkımızın tarihinin derinliklerinden günümüze ulaşmış olan halk direnişçiliğinin güçlü bir temsilini şahsında somutlaştıran Partimizin değerli bir militanı ve halk ordumuzun yiğit ve yılmaz bir komutanıydı.

Hasan yoldaş, sıcak savaş ortamında şekillenen komutan kişiliğiyle tüm yoldaşlarının ve halkımızın saygı ve sevgisini kazanmış güçlü komutan özellikleriyle sorumluluğundaki savaş birliğini ustaca yönetmesini bilerek, en zor koşullarda bile soğukkanlı, coşkulu ve yaratıcı kişiliğiyle yoldaşlarının ve halkımızın bir umut ve moral kaynağı, sömürgeci-faşist ordu birliklerinin ve ulusal hain güçlerin ise korkulu bir rüyası olmuştur.

Hasan yoldaş yurtsever, sade, alçakgönüllü, kararlı kişiliği ve temiz duygularıyla Parti kişiliğinin bir sembolü, haksızlığa, baskıya ve sömürüye karşı zaptedilmez kin, öfke ve devrimci intikamcılığın örnek bir temsili olmuştur.

Hasan, Ferhat, Murat ve Reşit yoldaşlar Kozluk direnişinde destanlaşmış, zafer dönemi olan '88 atılımının öngününde şehadete ulaşarak bedenen aramızdan ayrıldılar. Ancak dört öncü savaşçı yoldaş, zafer döneminin yolunu yaşamlarını ortaya koyarak açmasını bilmiş, akıttıkları kanlarıyla suladıkları vatan toprağında bağımsız ve özgür geleceğin, zaferle nasıl kazanılacağının örneğini sunarak bizlere güçlü direniş mirası yolunda zafer yaratan, fetheden bir yürüyüşü mutlaka gerçeklestirmemiz gerektiğini, soylu anılarıyla bir emir olarak dayatmıslardır.

Silah arkadaşları

Reşit Yoldaş Devrimci Atılganlıkta Yüce Bir Sembol, Yeni Yaşamın En Güçlü Haykırıcısıdır

Halklar, içine girilmek ve yaşanılmak istenmeyen durumlardan, dayanılmaz baskı ve sömürüden kurtulmak için çok zorlu ve çetin kurtuluş mücadeleleri vermişlerdir. Onları bu savaşlardan hiçbir kıyımın, idamların, acının vb.'nin engelleyemeyeceği açıktır. Birçok halk büyük acılar ve katliamlar pahasına da olsa arzuladıkları yeni yaşama kavuşmuşlardır. Diğer birçok halk da, amansız koşullarda ulusal kurtuluş savaşımları vermektedir. Bu halklar yeni yaşama, insanlığa kavuşmak istiyorlar, özgür halkların düzeyine gelmeye çalışıyorlar.

Halkımızın da, yeni devrimci bir yaşama, insanlığa ulaşmaya son derece ihtiyacı vardır. Çünkü, uzun süreden beri böyle bir yaşama yabancıdır. Sömürgecilerin halkımız üzerindeki ulusal-toplumsal baskısı,katliamları halkımızı böylesine geri bir yaşam içerisinde bırakmıştır. Ama Kürdistan halkı, sömürgecilerin bize layık gördüğü o lanetli, tecritli yaşamı asla kabul etmemiştir. Ve buna karşı günümüze kadar sürekli direnmiştir. Halkımızın içerisinden geçtiği her an, yeni yaşam yolunda mücadele ve savaşlarla doludur. Her ne kadar şimdiye dek istediği yaşam biçimine ulaşmadıysa da bu savaşımı, direnişi kutsaldır, değer verilmesi gerekir. Halk bu yolda savaştı, mücadele etti, kan döktü, acı çekti. Fakat yeni yaşama ulaşmanın gerçek yolu, yöntemi neydi? Bu yaşama nasıl ulaşılacaktı? Bu bilinmiyordu, cevapları karanlıktaydı. İşte kurtuluşun yöntemini bilmemesi halkımıza büyük acılara, pahalıya mal olmuştur. Fakat halkımızın direnişçi gelenekleri bu soruların, kurtuluş yolunun bulunabilmesini sağlayabilecek güçte idi. Ve halkımızın karartılan ufku, Parti Önderliği, Mazlumlar, Kemaller, Hayrilerin önderliğindeki **Partiya Karkerên Kurdistan**'ın doğuşuyla parçalandı. Ve bu karanlık, yerini aydınlığa, sahtelikler yerini gerçeklere bıraktı. Böylece, yeni yaşamaya yürümede ilk adımlar atılmış oldu. Bu adımlar halkımızın bağımsızlığa, özgürlüğe yürüyüşünün bir müjdecisi durumundaydı.

Halkımız için, böylesine önemli olan çıkışa yurtsever ve şerefli Kürdistan evlatları olumlu karşılık verdiler; ve katılmakta en ufak bir tereddüt bile göstermediler. Çıkışla birlikte bir **özgürlük yürüyüşü**'ne dönüşen bu adımlar öyle kolayca atılmadı. Büyük zorluklarla karşılaşıldı, üstün çaba ve fedakarlıklar sergilendi. Bu yolda insanlar kendilerini ve canlarını buna kattılar. Şehit olmaktan çekinmediler. Atılan her adımda, yüce şehitlerin kanı vardır. Bu ise tamamen halkımızın bağımsızlığı ve insanlık içindir. Şehit düşenler oldu bu yolda. Halkımızın, biricik kurtuluş yolunun, bu özgürlük yürüyüşüne katılmak olduğunu biliyorlardı.

Reşit yoldaş da, böylesine bir yola inananlardandı. Halkımızın kurtuluşu yolunda şehit düşenlerin takipçisiydi. PKK'nin bir neferiydi.

Reşit yoldaş da, halkımızın şerefli kurtuluş yolunda, kanının son damlasına kadar savaştı.

Reşit yoldaş, halkımızın uygar uluslara, insanlığa yetişmesinin mutlak gerekliliğine inanıyordu. Ve bu inançla PKK bayrağı altında elde silah savaştı. Bu inancını hiçbir zaman kaybetmedi ve tereddüte düşmedi. Her zaman şunu söylüyordu: *"Yaşamak isteyen savaşmalıdır. Aksini savunanlar ise, her zaman ölüme mahkumdurlar."* Bu slogan birçok anlam içermektedir ve azimliliği ifade etmektedir. Reşit yoldaş, bunu atılganlığıyla ve çalışkanlığıyla pratikte ispatladı..

Reşit yoldaşta çok yönlü yurtseverlik özellikleri vardı, sonuna kadar böyle soylu bir ruhla doluydu. O'nu öyle atılgan kılan da bu coşkulu yurtseverlik ruhuydu. Halkını ve insanları seviyordu. Reşit yoldaş, bu yurtsever özelliğini, çevresinden ve ailesinden almaktaydı. Çünkü, çevresi ve ailesinin güçlü yurtseverlik duyguları ve ruhu taşıyan bir yapıdaydı. Reşit yoldaş, emekçi bir aileden geliyordu. Tarım ve diğer çeşitli işlerle uğraşmaktaydı. O, böyle bir ortamda doğdu ve büyüdü. O, kazandığı yurtseverlik ruhunu pratikte ispatlamak istiyordu. Fakat bu doğrultuda çalışabilecek, mücadele edebilecek bir ortam yoktu. Diğer sahte milliyetçilerde bu amacını pratiğe aktaramayacağını biliyordu. Sahte milliyetçiliğe karşı tamamen güvensizdi. Fakat Partimizin alana müdahalesi ve Reşit yoldaşın bu hareketle tanışması ve düşüncelerini kavramasıyla, hemen Parti ile en yakın ilişkiye geçti. Reşit yoldaş, şimdiye kadar hep aradığı düşünceyi, hareketi Partimiz şahsında tanıdı. *"Kürdistan'ın kurtuluşu için sert, dinamik, atılgan bir parti lazımdı ve ben bu özellikleri PKK'de gördüm"* diyordu.

Reşit yoldaş, Parti düşüncelerini tanımak, O'nu kavramak için ilişkilerini sıklaştırdı. Kitle faaliyetlerinde propaganda yapmakta, düşünceleri kavratmakta son derece atikti ve sürekli nefes nefese bir çalışma temposuna sahipti. Yüksek yurtseverlik duygusu, tarihe karşı sorumluluk hissetmesiyle, şuuruyla, Parti hareketimize tamamıyla katıldı. Üniversite'de felsefe, toplum-bilim bölümünü okuyordu. İşte, tüm bu öğrenimini ve işini bırakarak 11.12.1985 tarihinde profesyonel faaliyete atıldı. *"Beni, tarih karşısındaki sorumluluk, mücadeleye sevketti. Halkımın bağımsızlığı ve özgürlüğü için işimi, öğrenimimi bırakarak saflara katıldım"* diyordu.

Reşit yoldaş, mücadele saflarına katıldıktan sonra, Ortadoğu alanında birçok eğitim devresinden geçti. Bu eğitimlerde büyük gelişme gösterdi. Partinin kendisine tanıdığı imkanları en iyi değerlendirmek ve böylece halkına daha yararlı olabilmek, Partinin kendisine vereceği görevlere hazırlanmak ve kişiliğini de bu temelde geliştirmek için, eğitime aktif katıldı. Ve bu konuda gerçekten de atılgan bir özelliğe sahipti. III. Kongre dönemi ve sonrası dönemde yetişti. Bu dönemden büyük dersler çıkardı. III. Kongre çizgisine cevap verebilecek, o görevleri yürütebilecek devrimci bir kişiliğe ulaşabilecek büyük bir çaba harcadı. Bunun için, büyük bir araştırma ve inceleme çalışması yürütüyordu. İyi bir öğrenciydi, aynı zamanda da çevresini de eğitme yeteneğindeydi. Bundan dolayı, yoldaşlık ilişkilerinde örnek alınabilecek birisi haline geldi.

Reşit yoldaşın en büyük isteği, Partinin '87 Bahar Atılımına katılmaktı. Partiden böyle bir isteği vardı. Bu isteğinde çok ısrarlıydı. *"En büyük isteğim ülke mücadelesine katılmak, böylece insanlıkta yeni bir adım atmaktır. Parti ve Parti Önderliğinden isteğim budur"* diyordu raporunda. O'nun bu ısrarlı istekleri Parti tarafından onay gördü ve Reşit yoldaş, Sason alanında görev yapacak birime alındı. Böylece Reşit yoldaş, III. Kongre çizgisi ışığında, alanda askeri ve örgütsel

faaliyetleri yürüttü. Çalışmalarında üstün bir çaba ve fedakarlık, kahramanlık sergiledi. Sömürgecilere, işbirlikçilere, çetelere karşı birçok eylemde yer aldı. Bu mücadelesini yürütürken, çıkan bir çatışma sonucu şehitler kervanına katılarak ölümsüzleşti. Reşit yoldaş, grupta bulunan 4 yoldaşıyla beraber sömürgeci-faşist ordu ile çatışarak şehit düştü. Bu yoldaşlar, temiz ve kutsal kanlarıyla Kürdistan toprağını suladılar. Bu direnişleriyle Sason alanındaki direniş geleneğini takip ettiler ve ilerlettiler. 1985 Sason ve Dodan Dağı direnişçilerinin, Ahmet İBİN, Ahmet Ergin, M. Şah GÜNDÜZ, Adife SAKAK ve diğer yoldaşların takipçisi oldular.

Reşit yoldaş, yüksek devrimci inancıyla Partiye bağlıydı. Devrimci atılganlığıyla bu inancını daha da derinleştirmek istiyordu. Çok hareketli, atılgan ve girişkendi. Yoldaşları arasında böyle tanınıyordu. Devrimci amaçları, inançları doğrultusunda da böyleydi. Devrimci pratik görevlere hazır hale gelmişti. Bu konuda Partinin emirlerini büyük devrimci bir ruhla beklemekteydi. Bu durumunu, istisnasız tüm raporlarında şöyle dile getirmekteydi:

"Ben hazırım, Partinin emirlerini bekliyorum."

"Hazırım, Parti Önderliğinin çağrılarını bekliyorum."

"Bi can, bi xwîn em bi te re ne ey serok."

Reşit yoldaş, bu istek ve sloganlarını tüm devrimci çalışmalarında ve kişiliğinde derinliğine somutlaştırdı. Bu değerler uğruna savaştı ve şehit düştü. *"Biz dinç ve sağlam olmalıyız, sağlam adımlarla ileri gitmeliyiz. Bizde her zaman savaş ve mücadele ruhu güçlü ve gelişkin olmalıdır. Günlük olarak atılgan, her adımda daha ilerleyebilmeyi ispatlayabilmeliyiz. Devrimi ilerletebilmek için, kendimizi sonuna kadar savaşa katmalıyız. Bu savaşımda, çaba sürekli olmalı ve engel tanımamalıyız"* diyordu.

Reşit yoldaş, yeni yaşamın bir haykırıcısıydı. Bu devrimci haykırışları tüm ufuklarda yankılanacaktır. Ve bu haykırış, şehitlerin yüce amaçlarının yerine getirilmesine kadar devam edecektir.

Reşit yoldaş, belki fiziksel olarak aramızdan ayrıldı. Fakat O, mücadelemizde her zaman bir meşale olacaktır. Ulusal kurtuluş yolunda verdiği temiz ruh, milyonların ruhu haline gelecek, halka mal olacaktır.

Reşit yoldaşın anısına ve mücadele ettiği amaçların üzerine söz veriyoruz ki, bunlar için savaşacağız.

— Yaşasın PKK!

— Devrim şehitleri çağdaş insanlık yolunda sönmez birer meşaledir!

Silah arkadaşları

Büyük Yurtsever Ahmet TAYÇUR Yoldaşı Bir Parça Özgür Vatan Toprağı Yaratma Mücadelemizde Yaşatıyoruz

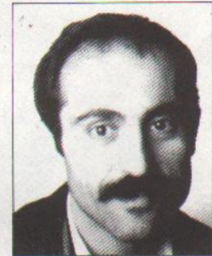
Ahmet TAYÇUR (Murat) yoldaş, Bingöl'ün Sancak nahiyesine bağlı Mezracık (Güngören) köyünde 10.1.1955 tarihinde doğdu.

Ahmet yoldaşın yaşamı yoksulluk içinde geçti. Küçük yaşta babasını kaybetmesi, O'nun yaşamını daha da yoksullaştıracaktır. İlkokulu bitirdikten sonra, sadece kendi köyünde çobanlık yapmakla yetinmeyecek, metropol kentlerine giderek, çeşitli işlerde çalışmaya başlayacaktır. Yaşı çok küçük olması nedeniyle başlangıçta iş bulamaz, yaz aylarında ise, yeniden memleketine döner ve burada çobanlık yapar. Böylece bir süre, sonbahar ve kışları İstanbul'da, bahar ve yaz aylarında ise memleketine döner, ve buralarda durmadan çalışır. Belli bir yaşa geldikten sonra İstanbul'daki kalış süresi uzar ve burada bulduğu daimi işlerde çalışır.

Sömürgeciliğin ve feodalizmin ağır baskılarını yaşayan Ahmet yoldaş, bu düzene karşı müthiş bir kinle doluydu. Ama, bu yaşamı nasıl düzeltmesi gerektiğinin yolunu bilmiyordu. Bilinci bu yolu bulup ortaya çıkarmasına yetmiyordu. İçinde hep bir şeyler vardı. O'nu adeta rahat bırakmıyordu. Metropol yaşamı O'na çok yabancıydı. Ülkeye olan özlemi her gün daha büyük bir alev gibi büyüyordu.

Bu dönemde askere alınır. Askerlik yaşamı ise, tam bir işkenceye dönüşür. Böylece mevcut düzene karşı olan kin ve öfkesi daha da artar. Sömürgeci düzenin acı, yoksulluk ve baskıdan başka bir şey vermeyen durumu, bu düzeni daha da çekilmez hale getirir. Ahmet yoldaş, bu koşullarda askerliğini bitirir. Ama çalışacak herhangi bir iş bulamaz. Bu kez yoksulluk yakasını bırakmaz. Sömürgeci düzen, insanlarımızı büyük bir baskı cenderesi altına almakla yetinmeyip, onları birer meta gibi Avrupa pazarlarına da gönderir. Bu gizli göçün sonucu olarak, Ahmet yoldaş da Almanya'ya iş bulma umuduyla gider.

Almany'da kalmak amacıyla iltica talebinde bulunur. Bir dönem çeşitli işlerde çalışır. Ama bunun da bir kurtuluş olmadığını görür. Aynı dönemde Kürdistan'da PKK önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelesi de büyük bir atılım gösterir. Hilvan-Siverek'te feodal eşkıya çetelerine karşı verilen mücadele, bütün yurtsever Kürdistanlılar gibi Ahmet TAYÇUR yoldaşı da derinden etkiler. İçinde yükselen yurtseverlik ateşi, O'nu kısa sürede Partimiz PKK ile ilişki içerisine girmek zorunda bırakır. Bonn alanında ulusal kurtuluş mücadelemizle ilişki kurar. Bu dönem, Ahmet yoldaşın yaşamında yeni bir dönemin başlamasıdır da. O, uzun süredir özlemini çektiği gerçek kurtuluş yoluna kavuşur. En ufak bir tereddüt bile göstermeden ulusal kurtuluş saflarında yer alır.

Bu dönemde çeşitli alanlarda faaliyet yürütür. Birçok eyleme aktif olarak katılır. Bonn, Aachen ve Münih alanında devrimci çalışmalara katılır. Bütün bu çalışmalarda aktif ve kararlı bir militan olduğunu kanıtladı. Kitlelere yaklaşmasını bilmesi, onları kısa bir sürede mücadeleye katması ve pratikte yaratıcı olması, O'nun en belirgin özellikleriydi.

Her şeyden önce Ahmet yoldaş, büyük bir yurtseverdi. Ülkesine ve halkına karşı büyük bir sevgi ile doluydu. Bağımsız ve özgür bir ülkeye kavuşmanın derin bilincine çoktan ulaşmıştı. Bu bilinçle o her fırsatta ülkeye gitmek istiyordu. Sürekli olarak hazır olduğunu ve bir an önce ülkede mücadeleye katılma talebini belirtiyordu. Almanya'da yaşamı için sunulan bütün imkanları elinin tersi ile bir kenara itti. O'nun için gerçek yaşama kavuşma, Kürdistan dağlarında verilecek olan bir mücadeleden geçiyordu. Partiye verdiği bir raporunda yurtseverliği şöyle tanımlıyordu: *"Kürdistan'da yurtsever olabilmek için başta sömürgeci-faşist Türk devletine karşı olmak, onun ülkemiz üzerinde var olan denetimine karşı savaşmak ve bağımsız bir ülke yaratmaktan geçer. Yurtsever olmayan ve ülkesi için savaşmayan bir kişinin demokrat olması da mümkün değildir."*

Ahmet yoldaş, 1986 yılının başlarında Partinin verdiği kararla ülkede daha aktif bir şekilde mücadeleye katılmak için Lübnan sahasına gider. Daha sonra siyasi ve askeri eğitimini tamamlar. Aynı süreçte başlatılan III. Kongre hazırlık çalışmalarına katılır ve Kongreye delege olarak katılır.

III. Kongre sonrasında yeni döneme hazırlık çalışmalarının içinde yer alır. Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yürütülen bölge planlama çalışmalarına katılır. Bir grup yoldaşı ile birlikte Bingöl-Diyarbakır alanı planlamasını hazırlar. Ahmet yoldaş, eğitim faaliyetlerine üstün bir başarı ile katılır. Proleter kişiliği ile bütün yoldaşlarına örnek bir kişilik temsil eder.

'87 yılı özgürlük yürüyüşüne, yine en önde katılan militan olur. Bir grup yoldaşı ile birlikte Garzan bölgesinde faaliyet yürütmekle görevlendirilir. '87 yılı bahar ve yaz eylemlilikleri içerisinde yer alır. Birçok kez düşmanla karşılaşır ve bu çatışmalarda büyük bir başarı gösterir. En son büyük bir düşman gücünün kuşatmasını yarmaya çalışırken Kozluk-Baykan arasındaki mıntıkada 4 yoldaşı ile birlikte şehit düştü.

Ahmet yoldaş, belki fiziki olarak aramızda değil, ama O her an yaşayan ve bize komuta eden, manevi bir değerimizdir. Ahmet yoldaş, bağımsızlık ve özgürlük ağacını kutsal kanı ile besleyerek, direnişimizin daha da büyümesine önemli katkılarda bulundu.

Ahmet yoldaşın anısı proletaryanın sınıf mücadelesinde sönmeyen bir meşale olarak yol göstermeye devam edecektir.

Silah Arkadaşları

DİRENMEK YAŞAMAKTIR!

Acılar ve zorluklardan damıttık gerçeğimizi
İşte ap ak, orta yerindeyiz kavganın
Bir daha
bir daha
"elele, gözgöze, dize dize"
bir daha yeşeriyoruz up uzun
uçsuz bucaksız
onurlu ve yiğitçe...

"Hiçbir Şeyi Halkım ve İnsanlar Kadar Sevmiyorum..."

Sevgili Kardeşim

Nereden başlayayım demiyorum, biliyorum.

Sana, geleneksellliğimizin dışına çıkmadan, benzerliğimizin ve onu sentezleyen, tekleştiren, boyutları ve içeriği itibarıyla temel yaşamsal kural ve ihtiyaçların dışına çıkmadan, her yönüyle dış alanla kopmaz bir bağ ve bütünlük oluşturan ve bu somut pratik zemin üstünde yaşamın cömertçe önümüze koyduğu, bizleri bir vantuz gibi içine çektiği, bizleri hiç soluksuz eylemden eyleme sıçratan sorunlar yumağına, giderek değil, ilk haliyle siyasal bir içerik taşıyan, özünde; dağıtıcı, pasifize edici, kimlik yitirici uygulama ve bu yönlü arayışlara değineceğim... Sıkıcı ve çekilmez olursa bağışla can...

Can; peşinen ve kararlılıkla derim ki: Hızlı ve değişken zaman akışının kaygan sırtından "çözümsüzlük" çukuruna akmak isteyen hiçbir sorun; bilincimizin ve eylemci kişiliğimizi etkin, çözümcü ve ayrıştırıcı değneğinin "sihir"inden kendini kurtaramadı, bilinmez, ilişilmez ve çözülmezliğin keyfini çıkaramadı. Siyasal bilinç ve duyarlılığımız, sorumluluk bilincimizi, örgütlü gücü, yaşamı sadeleştirdi; herkesçe bilinir, anlaşılır bir biçim verdi.

Demek şu ki:

Bilinçsiz, belli belirsiz, ihtiyaçların gerisinde kalan, her şeyi kendi haline bırakan, sorumluluk, zorluk ve kavgadan kaçan, daha çok ortamcı, ortalama insanlar değiliz. Yaşamı dolu dolu yaşıyor ve her olay, her olgu; nefes kesen, soluk aldırmayan etkin damgamızı taşıyor.

Yaşamı ve buna denk düşen mücadeleyi dar, daha çok ekonomik, az da sosyal olarak ele almıyoruz... Yaşam ve onur mücadelemize temellik eden somut gerçeklik bu değil, kesinlikle değil. Yaşam pratiğimiz de böyle olmadığını gösteriyor...

Kardeşim, öyle dolu, dolu doluyum ki...

Mektubumda, zorlanmadan birçok şeyi yanyana getirmek, daha kolay anlaşılır kılmak için satırbaşları oluşturmak o kadar zor ki... Bunları toplarlamak, kanatmadan, incitmeden sunabilmek o kadar güç ki... Hızlı çok hızlı bir süreç yaşadık, yaşıyoruz.

Bir yandan vahşet döneminden kalma ve sosyal kişiliğimizle bağdaşmayan baskıcı ve aşağılatıcı uygulamaların kalıntıları vardı kaldırılacak, bir yandan yaşamın yeni beklentileri...

Dilekçeler verdik. Dilekçeler, sorun ve taleplerimizi dillendiren dilekçeler... Boşlukta kaldı.. Sonra, 9 Şubat açlık grevi... M. Emin YAVUZ yoldaşımızın şehit oluşu... Sevk, sevkler... Sonra, alelacele kanun hükmünde kararnameler, cezalandırma ve sürgün, sürgünleri protesto için 3 günlük açlık grevi... Ve tekrar yoğun bir sürgün psikolojisi... Hakların farklı yol ve yöntemlerle gaspına dönük, "sivilleştirme" ile maskelenen cezalandırma, dağıtma uygulamaları...

Ama gene de, bir yandan onur, sevinç ve coşku.

Doğrulanmanın, doğru adım atmanın, yaşamı yaşanır kılmanın verdiği iç rahatlığı ve coşku.

Şu an, Can, en güzel, en anlamlı anlarımızdan birini yaşıyoruz.

Şu an 35'te olmanı, bu coşkuya, bu duygu itirafına, yoldaşlığın derince gücüne, bu gülücük tufanına, bu canlı sohbetlere, ışıldayan cıvıl cıvıl yüreklere tanık olmanı isterdim...

Acı, zorluk, ölüm ve işkenceyi iliklerine kadar yaşamış, teslimiyet ve ihaneti kabullenmemiş, bu çelimsiz, açlık kokan bedenler hiç yorgunluk bilmemiş gibi, canlı ve dipdiri... İnsanlarımızın, bu kavgada; yürekli yoldaşlarımın gücüne, azmine, yaşam ve bağlılık duygusuna hayranım ben. Yaşamı ve ölümü ezbere biliyor. Ne zulüm kâr etti ne bozguncu, sulanmış kariyer bozuntuları, ne soluksuz, sorgusuz binbir geceler...

Bugün ilk olarak koğuşlar arası misafirlik başlatıldı. Şu an koğuşlardan gelen misafirlerimiz var. Görsen atmosfer öyle sıcak, çekici ve duygulandırıcı ki... Bura bayram yeri sanki. Saat gece: 00.45. Yüksek sesle gülen, sohbet eden, geçmiş anıları yeniden yaşayan, yaşatan, radyo dinleyen, halen daktilonun tuşlarına acemi (benim gibi) parmaklarıyla sevinçle basan, öykü, roman ve şiirlerinin son düzeltmeleriyle uğraşan, yargılanma-savunmalarımızın belgesel dökümünü çıkartıp tarihimizi zenginleştirmek isteyen ve daha çok yarını düşünen yığınla arkadaşlar... Hiçbiri ama hiçbiri mahpusluğu kabullenmemiş, yüreği ve bilinciyle dava adamı olduğunu haykıran meslekten insanlar...

Hiçbir şeyi, ama hiçbir şeyi halkım ve insanlar kadar sevmiyorum....

İşte kardeşim; tüm bu güzellikleri; senin, sizin ve yazdıklarının, sendeki aşamayı müjdeleyen mektubunun seviyeli, ilkeli ve tutarlı özüyle, yiğitlik, atılgan özüyle birleşince toplumsal bir ahlak ve kişilik kazanıyor, daha da güçleniyor, güçleniyoruz...

Can, mektubunu tümümüz okuduk. Sakine, Cahide, Hamili,... O kadar yalın, eğitici ve tutarlıydı ki... Bağlılığın ve gerçekten de yaşama, bilinçli bir yönelişin ifadesi olarak gördük, kabullendik.

Canımız; bugün biz havalandırmadayken Murat'tan da bir mektup geldi. Bir de bizim Hüsnüye yazmıştı. Yüksek sesle yanımızda olduğunu belirtiyor, geleceğin getireceği güzellikleri müjdeliyordu. Tabii bu yönlü mesajlar bizi oldukça duygulandırıyor ve moralize ediyor. Sizler için mektuplarımızın yaşamınızdaki yeri neyse, bizler içinde mektuplarınızın yeri ve rolü odur. Yani, her yönüyle tamamlayıcı bir öge olma durumunda.

Biraz da son yaşadıklarımıza ve yaşamakta olduklarımıza değineyim. Satır başlarıyla vermek güç ama gene de değineyim.

Sorunlarımız vardır demiştim, çözülmeyen, yakınlık gösterilmeyen sorunlar... Açlık grevine başladık. Taleplerimiz; asgari yaşam koşulları, insan kişiliği ve onuruna yaraşır bir biçimde düzeltilmesi ve buna denk düşen haklarımızın verilmesi, tüm tutukevlerindeki baskı ve işkence uygulamalarına son verilmesi vb. gibi.

Cezaevi kitlesi olarak başlattığımız açlık grevi 11 gün sürdü ve taleplerimizin kabul edilmesiyle, 19 Şubat'ta eyleme son verdik. Ancak eylemin son gününde koğuşumuzda bulunan ve hastaneye kaldırılan Emin şehit düştü. Ölüm karşısındaki tutumu gerçekten de kararlı ve devrimciydi. Doktorların "eylemi bırak yoksa öleceksin" sözüne, "haklarımızı vermeden-verilmeden eylemi bırakmam" yanıtını veren Emin, fedakar ve yiğit tutumuyla kavgamızı onurlandırdı. Ona devrimci bir ruh ve kişilik kazandırdı. Emin mücalemizde yaşayacak.

Açlık grevi ve sonrasında birçok arkadaş hastaneye kaldırıldı ve tedavi altına alındı.

Sevgili...; bugün, 11 günlük gibi kısa erimli bir grevde bile ÖLÜM olması, Diyarbakır gerçeğini daha açık ve çarpıcı biçimde açığa çıkarıyor ve anlaşılır kılıyor. Geçmişin yarattığı tahribat gerçekten de öldürücü, fiziksel anlamda, tedavisi güç hatta imkansız sonuçlar yaratmış. Ancak, kararlılığımız, direngenliğimiz ve haklılığımız bizi güçlü kılan, ayakta tutan, başarıya götüren ana etken oldu. Ve taleplerimiz kabul edildi.

Neydi kabul edilen taleplerimiz?

1- Görüşmelerde isteyen istediği dille konuşabilecek, konuşmalara müdahale edilmeyecek. Görevli kabin dışında uygun bir mesafede bekleyecek.

2- Radyo, teyp, daktilo, saz vb. alınacak.

3- Avukatlarla yüzyüze görüşme yapılacak.

4- Görüşme yerinde polis bulundurulmayacak.

5- Hastane ve mahkemelere gidiş gelişlerde kelepçe önden vurulacak.

6- Aylık çekilen para 100 bin TL. olacak.

7- Tek tip elbise giyme zorunluluğu olmayacak.

8- Bayanların tecritine son verilecek, istediklerinde havalandırmaya çıkabilecekler.

9- Nöbet fişi yazılmayacak.

10- Bu eylemle ilgili dava açılmayacak.

11- Cumartesi-Pazar günleri de havalandırmaya çıkılacak.

12- Tutuklu temsilciliği kabul edilecek (Sinan Caynak'ı temsilci olarak bildirdik).

13- Açık görüş günboyu yapılacak, normal görüş süresi 1 saat olacak. 3. derece yakınlar görüştürülecek.

14- Dışardan ayda bir yiyecek alınacak.

15- Savunma araçları alınıpverilecek.

16- Kantin malları çeşitlendirilecek. Kantin kârı %10'u geçmeyecek.

17- Yıkamak için dışarıya elbise gönderilecek, ayakkabı alınacak.

18- Kitap ciltleri sökülmeyecek.

19- Jetonlu telefon yerleştirilip dışarıyla konuşulabilecek.

20- Koğuş kapıları havalandırmaya açılacak.

21- Mektupların üstü çizilmeyecek. Mektuplar geciktirilmeden verilecek ve yollanılacak.

22- Her türlü gazete, dergi vb. yazı yollanabilecek, sakıncalı görülenler savcılığa verilecek.

23- Koğuşlardaki sosyal-kültürel faaliyetlere müdahale edilmeyecek, ancak açık suç unsuru varsa savcılığa verilecek.

24- Koğuş değişimi serbest bırakılacak.

25- Resim malzemeleri içeri alınacak.

26- Cam bardak ve krom tabak alınacak.

Evet, sevgili ...!

Görüşmelerimiz bu kazanımlarla sonuçlandı. Ancak, daha uygulanmaya konmayan kazanımlarımızın gaspına veya bunlardan yararlandırılmamak için, yeni önlemler düşünüldü alelacele, sürgün... Gene alelacele çıkarılan kararname ile 40 arkadaşımız Urfa ve Antep'e sürgün edildi. Buna da sessiz kalınamazdı, bu kazanımlarımıza, insani kişiliğimize, kimliğimize ve savunma hakkımıza direkt bir saldırıydı çünkü... Ve 3 günlük açlık grevine gittik. Bugün de yeni sürgünler bekliyoruz... ve biz buna da kayıtsız kalamayacağımızı belirten dilekçeler yazarak ilgili makamlara verdik.

Gerçekten de hızlı ve yüklü bir süreç yaşıyoruz. Dağıtılmak, sevdiğimizden koparılmak, budanmak isteniyoruz... Bir yanımızdan soğuk sürgün psikolojisi, bir yanımızda canlarla yanyana, sımsıcak, onurlu bir yaşam... ve geçen gün, Can, bu sıcak onurlu günün hatırası olsun diye; (Sakinelerin de bulunduğu) arkadaşlarımızla yığınla resim çektik. Hele, 7 yıl gibi oldukça uzun bir süreden beri tecriti yaşayan bayan arkadaşlarımızın aramızda bulunması günü daha güzel ve anlamlı kılıyordu. Birlikteliğin, yanyanalığın dipsiz, tarifsiz sevincini yaşadık...

Kardeşim sana, yaşamımda, yaşamımızda oldukça onurlu, saygın ve unutulmaz bir geceden, KARASU'larımızı sürgüne yolladığımız bir geceden bahsetmek istiyorum: O gece Karasu konuğumuz olmuştu. Bir yiğidi, korkusuz bir yüreği, yaşama damgasını vuran bir devrimciyi yollayacaktık sabaha... Direniş ve yaşamla özdeşleşen kendimizi bulmada büyük emeği geçen, ölesiye sevdiğimiz, alıştığımız Karasu'yumuzdan ayrılacaktık. Bunu kabullenmek buna alışmak kolay değildi... O gece uyumadan sabahladık. O anı anlatamam... Duygular, yakınlıklar kınından çıkmış, ortama sıcaklık saygınlık daha bir içtenlikle egemen olmuştu. Herkes, sessiz-saygın yaşamda iz bırakacak bir olgunlukla konuşuyor, en özlü duygularını dile getiriyordu. Onu gözden kaçırmak, unutmak istemiyordum. Orta-uzun boylu, çökük omuzlu, kaşları erimiş, zayıf buğday tenli, açılmış alnı üstünde duran siyah düz seyrek saçları, çökük

➡

avurtlarında dik çıkan ince burnu, sırtında kendinden ağır uzun pardüsüsü, oynayan korkusuz gözleri, anlaşılır ses tonu... Her şeyi ama ama her şey ile karşımda, unutmak mümkün değil. Susmadı, yılgınlık nedir bilmedi. Onu sabah yolladığımız da, içimizden, yüreğimizden bir şeyler koptu sanki. Ancak Can, kendimizden, ülkülerimize olan bağlılığımızdan bir şey kaybetmedik. Daha bir yakınlaştık uzaklarla...

Doğru ile yanlış uyuşmaz, yanyana gelmez bir zıtlık vardır. Bunları uyuşturmak olguların doğasına terstir. Yaşamda, doğru ve yanlışlar yerli yerine oturtulmadıkça, dahası yanlışlar mahkum edilmedikçe, bünyeye sağlam sağlıklı bir kişilik kazandırılamaz. Yanlış doğru ile örtüşür, doğru gereksizleşir, basit yaşam ve mücadele pratiği bu açıdan oldukça öğreticidir.

"Birlik" kavramı, ne olursa olsun birlik anlayışı ile yozlaştırılamaz. Yaşam; yanlışlar, bozguncu, dağıtıcı anlayışlara karşı kararlı, sınıf bilinçli tutarlı ve ilkeli bir tutum ve karşı koyuşla boyut kazanır, güzelleşir. Bu nedenle, somut gerçekliğimizle örtüşmeyen "göz yumucu" bir uslanmışlıkla "işi tatlıya bağlamak" sözkonusu olamaz. Kaldı ki, kendini bir şey sanan özünde hiçbir şey olan, davranışlarıyla doğrulara yenilmiş, iç gerçeğiyle uyuşmayan bir sempati toplamış, gerçekte, duygularını okşayan popilitesiyle ayakta durabilen zayıf ve hastalıklı bir kişiliğe sahip olan Bay Celal, asla ve asla huzur ve gerçek, kılı kılına doğru birliğimizi bozamaz. Ortalama insan olduğunu kendi sesiyle yüksek perdeden haykırdı zaten. Demem şu ki Can, bu alanda hiçbir sorunumuz yok. Tasalanma sen.

Sevgili M...! Bizim H...'nin içerde olduğunu yazmış. İzliyor, okuyoruz. Senin deyiminle "Alman'ın o klasik Almanlığı tuttuğu'nu biliyorum; ama geleneksel inadımız ve dayanıklılığımız karşısında eritilmez buz, yontulmaz taş göremiyorum. Ama gene de ihtiyatlı ve ayakları yerde hareket etmek gerek. Sevgili kardeşim, bizim Can da sana yazacaktı. Aydın'dan tabii; çünkü o şimdi Aydın'da. Geçen, Sakine'ye mektup yazmış, "memleket hasreti şimdiden başladı" diyor. Oldukça da sıkıntılı bir yolculuk geçirmişler, aç, susuz...

35'e misafir olan arkadaşlar arasında Elazığ'dan birlikte geldiğimiz İhsan Gedik ile Ferhat Gumüş Boğa da vardı. Kendileri iyi. Tüm arkadaşlar buraya misafir oldukları için mutlu. Mazlum'a konuk olmak oldukça duygulandırıcı. Tabi ev sahipliğini esirgemiyoruz. Çaylarını ikram ediyor, karınlarını doyuruyoruz. Doyurucu birçok şeyin yanı sıra tabii...

Canım kardeşim, aslında daktilo ile mektup yazmak doğru değil biliyorum. (Tabii bu arada seni de eleştiriyorum.) Bence bu, mektubun yakınca sıcaklığını, samimiyetini, özelliğini ortadan kaldırıyor. Yazmasını beceremiyorum ama açlığımıza değen şu meretin zevkini çıkarayım dedim. Ama pek karıştırdım. Daktilo ile yazmanın tek nedeni buydu. Bir daha (ihtiyat payı bırakıyorum) zorunlu kalmadıkça yazmam.

Not:

Belirtmeyi unuttum. Açlık grevi içinde tahliye olan bir zat, basına açıklama yaparken, taleplerimiz arasında "sıkıyönetim mahkemelerinde görülen davaların iptal edilmesi, davaların yeniden görülmesi"ne ilişkin bir talebimiz olduğu biçiminde açıklama yaptı. Bizim böyle bir talebimiz yoktu, olamaz da, bilmeni isterdim. Tekrar selam.

Tümümüzden
tümünüze kalıcı başarılar

Kardeşin ....
13 Mart 1988

HÜCREDEN HÜCREYE YOLCULUK

Size bu mektubu peygamberler şehri Urfa'dan, bir zamanların kültür ve medeniyeti Harran'dan yazıyorum. Peygamberler şehri varsın peygamberlere kalsın, Harran bizim olsun.

Her olayın bir başlangıcı, bir sonu vardır. Olayı bilmem, ama bizim sonumuz öyle kolay kolay gelmez. Çünkü biz bereketli koç tohumu, toprağın oğlu Aneteus'uz. Köklerimiz çok çok derinliklerdedir. Ne tarlasız tohum, ne de denizsiz balık olur. Çünkü özgecanlar, öldükleri yerde, yeniden bir yaşama ilk adımlarını atarlar. Tıpkı Mar'ın dediği gibi, "Ölüm ölen için değil, geriye kalanlar için bir felakettir". Ölenin felaketi son bulur, ama yaşayanın felaketi devam eder.

3. Samprun'un "Büyük Yolculuk" diye bir kitabını okumuştum. Bizimkisine "büyük yolculuk" denmese bile, kendi çapında önemli bir yolculuktur. Buna, sloganlı kısa yolculuk da diyebiliriz. Ama buna en uygunu ve en güzeli, yakışanı olarak, "hücreden hücreye yolculuk" demek daha doğru olur. Buradaki hücremi anlatırsam, hücremizi daha iyi tanır ve durumumuzu anlarsınız.

Biz, sekiz yıldan beri hücredeyiz; çok kötü olanını da, iyi olanını da gördük, bunlara pek yabancı değiliz. Yapı itibarıyla Diyarbakır'ın aynısı. Ancak buranın yarı açığı ve alt bodrumları var. Dışarıdan üç kat gibi görünür. Kaldığımız bölümü Diyarbakır'a göre ayarlarsak, 36. koğuş diyebiliriz. Koğuşta 10 kişiyiz. Diğer bölümde 9 arkadaş kalıyor. Yalnız ayrı ayrı hücrelerde kalıyoruz. Beraber kaldığımız arkadaşlar A. Kadir Atım, Abuzer Dehşet, Cuma Kuyukan, İzzet Baykal, Feyzi Yetkin, Mikail Alkan, Ali Doğanay, Nihat Kaya, Bedri Karaoğlan'dır.

Size hücreyi anlatayım: Her yerde olduğu gibi, kapalı odalardan oluşuyor. Bazıları cemakanlı, bazıları kafes gibi dört duvarla çevrili... Bizimkisi ise tuvalet ile yatılan yer iç içe; arada duvar veya bir perde dahi yok. Hücrenin uzunluğu üç, genişliği üç metre civarında. İçinde demir bir ranza, ranzanın ortasına yerleştirilmiş birkaç tahtayla üzerinde yatılması sağlanıyor. Çeşmesi var; ya bozuk olur ya da su akmaz. Bakımsız olduğu için, pislik dolu. Nereye dokunursan siyahlıklar içinde kalıyorsun. Hücrenin önü 10-12 parmaklıktan oluşmuş. Ön kısmı, yani anahtarlığın bulunduğu bölge 1x1 metre saçla kaplı. Hücreye ilk geldiğimizde, hiç kimsenin olmadığını öğrendik. Sadece bizimle gelen 9 arkadaş karşı bölümdeki hücrelere verilmişlerdi. Bazen onların sesleri geliyordu. Cezaevinde başka çıt yoktu. Ne bir top ne de türkü sesi... Bu tür sessizlikler insanın canını sıkar. Tam bir mezarlıktı diyebilirim.

Bilinen şeyleri anlatmanın hüneri yok. Yine, aynı şeyleri tekrarlamak da sıkar beni. Hücrede düşündüm, öykümüzün, yani sürgünün başlamasıyla Urfa'ya gelinceye kadar başımızdan geçenleri anlatayım diyorum. Biz, 35. koğuştan 5 arkadaş sürgün ediliyorduk. Diğer koğuşlardan dörder, beşer arkadaş sırayla gelip bizlerle vedalaşıp gidiyorlardı. Bizler de diğer koğuşlara, veda turlarına çıkmıştık. Vedalaşma bittikten sonra, and içip tüm sürgün edilecek arkadaşlarla doktor kontrolünden geçmek için koridora gittik. Gideceklerden başka Mehmet Şener, Fuat Kav, Mahmut Tanrıkulu ve bayan arkadaşlardan Sakine Cansız, Emine Turgut, Cahide Şener ve Mevlüde Acar vardı. Kimi bir köşeye çömelmiş sohbet ediyor, kimi ayakta kahkahalarla gülüyor. Kimi gözü yaşlı, kimi hüzünlü... Bayan arkadaşlar kelebek gibi, çiçekten çiçeğe dolaşan arı gibi, dönüp dolaşıyorlar. Gözleri yaşlı ve ağlamaklı. Bir ağlayanlar onlardı. Erkeklere inat, kadınlarımız ağlıyorlardı. Bazen bir isyan, bazen bir zılgıt, bazen yakut tanesi hüngür hüngür gözyaşları... Erkekler ağlamaz, ağlarsa da dışa vurmazlar, vurmak istemezler. Gözyaşlarını yüreklerinin derinliklerine gömerler, yer altında birer volkan olurlar. Sürgünün son tahliye saatleri, bir yerde Filistinlilerin Lübnan topraklarını boşaltmasına benzeyebilirdi. Bu, ana vatandan, Diyarbakır'dan zorunlu bir ayrılıktı, ama yürekler burada bırakılıyordu. Hiçbir olay tıpa tıp aynı olmaz. Sadece biçimde benzeme vardır, fakat içerik apayrıydı muhakkak.

Görüş yerine giderken, sağa ve sola birer masa atılmış, iki doktor arkadaşları muayene ediyor. Muayenesi bitenin ilişkisi kesiliyor. Ardından son vedalaşma ve idare kısmında küçük bir mola... Burada künye kontrolü, bu da bitince eller zincirlenecek. Koldaşım Feyzi Yetkin'di. O sol elden, ben sağ elden zircirlendim. Valizimiz, yataklarımız alındı; arabaya doğru yürüdük. Kapıda bir sürü asker duruyordu. Solda bir cezaevi arabası (ring), sağda Silvan Belediyesi yazılı orta boy bir 302 mercedes otobüs duruyordu. Biz ringe konulduk. Bu araba, orta boy otobüsten biraz küçüktü ve içinde tahta kaplı banklar vardı. Tüm arkadaşlar ikişer ikişer arabaya alındılar. Otobüs Antep'e gidecek grup içinmiş. Hemen, ne şanslılar dedim içimden. Yolları uzun olduğudan olacak ki, arabaları daha rahat. Bizler arabalara bindirildikten sonra içeriden slogan sesleri geldi: "Kahrolsun zorbalık. Sürgünlere son." Üçer defa atıldı sloganlar. Bizler de aynısını tekrarladık. Saat 12.10'da hareket ettik. Koğuştakiler, bizleri sloganlarla uğurlamak için avazı çıktığı kadar bağırıyorlardı. Koğuşlardan el sallamaları hiç unutamam.

Arabada, küçük defterlerimizden kopardığımız kağıtlara, Siverek halkına, Hilvan halkına, Urfa halkına başlıklı, sürgünle ilgili ilanlar yazarak attık. Bazı ihtiyaçlarımızı karşılamak için Siverek'te duracağımızı tahmin ediyorduk, ama durmadılar. Bizler de her köy, kaza ve şehirden geçerken slogan attık. Hilvan'da diğer sloganlara ek olarak, "Eminler ölmez" sloganı atıldı. Siverek'i transit geçtik.

Unutmadan söyleyeyim. ABD üssünün önünden geçerken de onlara uygun sloganlar attık. Neyse... Siverek sonrası uğrak yerimiz Hilvan'dı. İçimizde Hilvanlı arkadaşlar da vardı. İlçe sınırlarına girince taş taş, köy köy anlatmaya başladılar. Tam Hilvan'dan transit geçiyorduk, arabamız durdu; sağa doğru çark etmeye başladı. Yavaş yavaş şehre doğru girmeye başladık. Burada mola vereceğimiz kesindi. Arabamız karakol bahçesine girerken, halk meraklı gözlerle bize bakıyordu. Gençlerin bir kısmı selam veriyor, biz de sevinçle karşılık veriyorduk. Bize, ihtiyaçlarımız soruldu. Kebap ve lahmacun istedik. Zaman yok dediler. Ardından bize Edirne peyniri, somun ekmeği, elma ve portakal verildi.

Bu esnada ilginç bir olay oldu, onu anlatmadan geçemeyeceğim. Çoğu arkadaş sıkışmıştı. Bizler de ihtiyacımızı karşılamak için aramızda, en çok sıkışan gitsin diye kararlaştırdık. Ben ve Feyzi Yetkin arkadaş beraber gittik. Feyzi çok sıkışmıştı. Birbirimize bağlı olduğumuz için beraber gittik. İhtiyacımızı karşıladıktan sonra, "Eminler ölmez" diye slogan attık. Oradaki yetkililer bizi ikaz ettiler. Biz aldırmadık. Sonra Abuzer Dehşet gitti, o da aynı sloganı tekrarlayınca, tuvalete gitmeyi yasakladılar. Bizler, bundan sonra atmayacağız dedikse de dinletemedik. Artık Hilvan'da işimiz bitmişti. Bizler de, yola çıkarken, kızgınlığın verdiği öfkeyle, başladık slogan atmaya. Böylece Hilvan'ı da geride bırakmıştık.

Hilvan'da gösterdiğimiz "taşkınlık" büyük tedirginik yaratmış ki, arabalar hızlandı ve zamanından daha erken Urfa'ya vardı. Urfa'ya girmemizle beraber, gözlerimiz dört dönmeye başladı. Yine slogan vardı. Hele adliyenin önünde dururken, sesimizi son sermayesine kadar tüketiyorduk. Halkın bir kısmı tedirgin ve şaşkındı. Bir kısmı sempatiyle bakıyordu. Ama o zaman Diyarbakır'ın durumunu, yurtseverliğini, milli duygularla dopdolu durumunu hatırladım. Daha sonra hücremde duygularımı şu dörtlükle ifade edecektim.

Diyarbakır! Diyarbakır!
Asla korkmaz, yüreği bakır
Halkımız korkuyu yendi
Bağırıyor bangır bangır

Yavaş yavaş şehri geçip, cezaevi avlusuna girdik. Akşam karanlığı basmak üzereydi. Bizimle birlikte Antep grubu da avluya girdi. Bir müddet bekledikten sonra, ikişer ikişer cezaevine götülüleceğimizi duyduk. İlk olarak iki arkadaş, Ali Kılıç ve M. Tanboğa indiler. Epey bekledikten sonra ne olduğunu merak etmeye başladık. Bir ara, "Kahrolsun işkence" sesleri geldi. Biz de aynı sloganı attık. Kendi aramızda karar aldık. Tek tek veya çift çift inmeyecektik. İdareye, inmeyeceğimizi bildirdik. Onlar da bizleri toplu olarak indirdiler. İner inmez hep bir ağızdan "Herne pêş"i söyledik. Bu, idare bölümüne girene kadar devam etti. Yetkililer müdahale etmediler. İşimiz bittikten sonra karşılıklı konuştuk. "Sizden birşey istemiyoruz. Tek tip elbise de giymeyin. Yeter ki rahat durun" dediler. Bizler de, "Yaptığımız şeyler, bizi sürgün eden bölge valisi Kozakçıoğlu'na karşıdır. Sizler bizlere karşı baskı ve işkence yaparsanız, tepkimiz büyük olur. Diyarbakır'da kazandığımız haklarımızın burada da uygulanmasını istiyoruz" dedik. Onlar da "Anlıyoruz" biçiminde bir karşılık verdiler. Konuşmamız bittikten sonra, bizleri çifter çifter arayıp, hücre bölümüne getirdiler. Önceleri girmek istemedik, ama daha evvel gerek müdür, gerekse yardımcısı namus sözü verdiği için girdik. Nasıl olsa yarın sabah çıkacaktık. Yetkililer, "Eğer slogan atmasaydınız yerinizi hazırlamıştık, koğuşa gidecektiniz. Ama şimdi, slogan attığınız için hücreye gideceksiniz bir gecelik. Yarın sabah savcı gelecek, sizleri çıkaracak" dediler. Bölüme girdiğimizde ilk işimiz kimlerin bizim bölüme, kimlerin karşı tarafa getirildiğini öğrenmek oldu. Daha evvel isimlerini yazdığımız arkadaşların aynı bölümde kaldığını öğrendik. Mustafa Karasu ve 9 arkadaşın da diğer bölüme götürüldüklerini tahmin ediyorduk. Çünkü Diyarbakır hücre tecrübelerinden edindiğimiz bilgilerden biliyorduk, bizleri ayrı ayrı tutacaklardı. Bizler de kendi aramızda aldığımız kararla (bizim bölümde), diğer arkadaşlarla hemen bir koğuşa verilmezsek yemek almayacağımızı belirttik.

Tabii, sabahleyin koğuşa götürmeyeceklerini öğrendikten sonra, zaman zaman gelip diğer arkadaşlarımızın yemek aldığını söylemelerine rağmen inanmıyorduk. Ayrıca yerimiz çok kötüydü. Yaşanacak biçimde değildi. İlk ve ikinci gün böyle geçti. Üçüncü gün Mustafa Karasu geldi. Savcılıkla konuştuğunu, hemen koğuşa alınacağımızı belirtti. Biz de eylemimize son verdik. Hep beraber hücrenin alt

Devamı 26. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi:

PKK'DE STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİK SORUNU

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Bunlar, "biz filan küçük yerlerin ağalığına soyunuyoruz" diye resmen de yazıyorlar. Bazıları eyalet ağası-beyi, bazıları genel ağa ve bey olacakmış. Şimdi çok tuhaftır; böyleleri bu ağalıktan ne zevk alıyorlar? Ağaları biliyoruz, düşkün insanlardır; bir günlük yaşam uğruna satarlar mı satarlar. Biz ağalığa şiddetle ve nefretle karşıyız, onların her türlü bireysel-ailesel yaşamından tutalım ulusal-toplumsal yaşamdaki bütün etkileriyle savaşım içinde olan bir örgütüz. Oysa bunlar, böylesi bir örgut içinde bunun en iğrenç taslaklarını temsil etmekten korkmuyorlar.

Şimdi, PKK'deki sosyalizm ve demokratizm çok yönüyle ele alınmalı ve öyle uygulanmalıdır. Bu tip şeyler ortaya çıktığında, sanırım gerçek Partili militanların yapacağı çok iş vardır. Çünkü böylelerinin, ağıza almayı bile çok ayıpladığımız düşkünce tutumları vardır. Kürdistan'da bir düşkün kadın için ağaların içine düştükleri alçakça tutumları, bunlar Parti saflarında yaşatma cesaretini gösterebildiler. Hem de önderlik, yetki ve sorumluluklarına dayanarak bunları yapıyorlar. İnsanı düşündüren şey, bunların ne kadar kara ruhlu, kötürüm düşünceli, felçli, çelimsiz oldukları ve PKK'nin kahramanca çıkışıyla, yiğitliğiyle, mertliğiyle, dürüstlüğüyle ne kadar çelişkili bulunduklarıdır. Tabii ki, daha da düşünmek ve anlamak, tanımak gerekiyor. Bunlar, acaba düşmanın direkt ajanlık faaliyeti midir? Yoksa gerçekten ağalık bunların ruhlarına kadar işlemiş midir? Eğer öyle ise, bizim için daha fazla denetim, daha yoğunca sınıf çizgisini özümsemek ve Parti bağrında bununla oynayanlar ortaya çıktığında, bu çizgiyi kararlılıkla uygulamak gerekiyor. Tabii, bunların bir diğer özelliği de kaçmaları, o sahte özlerine hemen dönüş yapmalarıdır. Bunun da tedbirlerini almak gerekiyor. Yalnız düşündürücü olan, bu tip tutumların bunca yıldır kendilerini PKK saflarında üstü örtülü sürdürebilmeleridir. Biz, geçmişte, "ağır toplumsal-ulusal baskı koşullarında bizde her türlü yaşam isteği-arzusu bastırılmıştır" belirlemesinde bulunduk. Yani, kişi herhangi bir saygı görmemiş, onure edilmemiş, hep alçaltılmıştır. Buna karşın, onun yükselttiği, "yükseliyorum, büyüyorum" dediği şey, aslında ya birlikte yaşadığı köy ağası, ya kasaba eşrafı, ya da polis temsilcisidir. Aslında onun yükselme mertebesi ve sosyal yaşam dediği şey, bugün kentlerde, köylerde faşizmin zincirlerinden boşalttığı güdülere teslim olmadır. Öyle bir hak olarak ileri sürülüyor ki, güdülerin alabildiğine her türlü değeri tahrip ederek yaşamasına özgürlük ve en büyük özgürlük deniyor. Dünyada bu denli gelişmiş olan özgürlük anlayışını halen bu derecede kavrayıp uygulamak hayli düşündürücüdür. Bunlar gerçekten kendini yüce insanlık kavgasında asla eğitmeyen, fırsat bulur bulmaz kendini hemen en ahlaksız tutumlara terkedebilecek kadar düşen zavallılardır. Devrimi de bunun için bir kuvvet, bir koz olarak kullanmak istiyorlar.

Bazen üst siyasette veya gelişmiş ulusal-sınıfsal siyasetlerde kendi sınıfını ilan etmeyip, devrimi bir koz olarak kullanmak isterler. Devrimci yetkiyi, görevi, otoriteyi ulusal sınıfsal,"ailesel çıkarları için kullanırlar. Peki bunlar ne için kullanıyor? Devrimin kozunu bastırılmış güdülerinin tatmini için kullanıyorlar. Bir günlük paşalık için büyük bir devrimci yetkiyi, görevi bir çırpıda bitirebilecek kadar alçalıyorlar. Öyle anlaşılıyor ki, mevcut toplumsal koşullarımızın da etkisiyle bizde bu tip insanlar daha da fazla çıkabilir. Ama, çıkabilir diye bunları meşru görmemiz şurada kalsın, dünyanın en çok da bunların başına yıkılması gerektiğini asla aklımızdan çıkarmıyoruz. Bunlara tarihimizin en büyük suç heykellerini mi dikelim? Ama bu suçlu hal leriyle bile kendilerine güzel bir devrim maskesi takıyor, devrim cilası vuruyor, kendilerini ve kitleleri de çok kötü aldatıyorlar. Yaptıkları şey; "sıra pratiğe, eyleme gelince kaç; ciddi bir devrimci örgütlenme gerekince boz; düşkünce yaşamasına geldi mi, her şeyi bunun hatırı içine yerle bir et" oluyor. Günümüzde bunu kabul etmek ve yanlışlık olarak görmek bir yana, bunu çok tehlikeli bir özellik olarak görmek ve Parti içinde bu tür şeylere karşı en büyük tahammülsüzlüğü yaratmak gerekiyor.

"Çünkü PKK'nin büyük çıkışı olmasaydı, proletaryanın PKK'deki somutlanışı olmasaydı, değil Kürdistan'da kadro eğitmek veya eylem yapmak, bunlar köyden çıkacak, köy ağasının kamçısından bile kendini kurtaracak durumda değillerdi. Bırakalım devlete kafa tutmayı ya da ordu karşısında dayanabilmeyi, köy ağasının hakaretinden bile kendilerini koruyamazlardı. Açık gerçek bu iken, bunu tersyüz edip, 'iktidarı elime geçireyim' diyecek adam ya bir küstah, ya da bir serseridir. PKK'nin iktidar savaşımı, PKK'de bilmem hangi sınıfın iktidarı aldığı biçiminde ifade edilemez."

Bunların diğer bir özelliği de şudur: Aslında yürürler, ama fırsat buldular mı bu olumsuzluklarını sergilerler. Şimdi adam çıkıyor, "ben önder oldum" diyor. Peki ne yapıyor? Bu adam, öyle işkembeden atar gibi tümceler sıralıyor, bir lümpen edebiyatı geliştirerek, "bütün Parti bunu tartışsın" diyor. Peki ortada bu kadar şehit var, bu kadar büyük emek sarfedilmiş, gözyaşı, acı her şey var; fakat burası onu ilgilendirmiyor. "Benim safsatalarımı, demagojilerimi, Parti mesele yapıp halletmeli" diyor. "Ben bütün Partiye kumanda olmak istiyorum, paşa olmak istiyorum, bu olmazsa pisliklerimi saçarım; benim yaşam konusunda bir anlayışım var, Parti bunu kabul etmezse isyan bayrağı açarım" diyor. Şimdi bunlar aslında Partileşmemiş kendini bile çözümleyememiş, kendi başına bela olmuş, Partiyle belli çıkarlar temelinde anlaşmış tiplerdir; ne idüğü belirsiz bazı karanlık fikirlerin, çözümsüz düşüncelerin, davranışların, duyguların ajanlarıdır. Bunlar devrim tercihini yaparken, öyle bilinçli, örgütlü ve büyük bir eğitim sınavından geçerek yapmamış, eskiye kızarak kendi yaşamıyla adeta kumar oynayarak gelmiş kişiliklerdir. Tabii devrimciler böyle olmazlar. Devrimcilerin bu biçimde saflara akmaları en kötü bir giriş ve kumar oynama olur. Başlangıçta böyle şeyler varsa bile, çok kısa bir sürede yoğun bir eğitimle kendini yenileştirerek devrimci olunur. Demek ki, bizdeki sınıf savaşımının Parti içine yansıyan biçimiyle, sömürgecilerin savaşımının Parti içine yansıyan biçimi öyle fazla gözardı edilmeyecek, özenle üzerinde durulacak cinstendir. Özellikle önderlik sahasında bunlar yaygınca ortaya çıkmaktadır.

Önceki deneyimlerden de belirttiğimiz gibi, bazılarını bir dereye susuz götürüp getirmek yani bir koyun gibi gütmek, hamal gibi çalıştırmak da mümkündür. Bu, hiç zor değildir. Fakat biz bunlara yüceleşmeyi, bir halk önderi olma görevlerini dayatıyoruz ve bununla en doğru, gereken yardımı yapacağız. Fakat bunlar meseleyi böyle ele almıyorlar. Gözleri yeni açıldığından, bazı yöntem ve yetkileri ele geçirdiklerinde eskiden beri bastırılmış bütün duygu ve düşüncelerini, "fırsat bu fırsattır" deyip uygulamak için ne lazımsa yapıyorlar. Bu çılgınca girişimlerini başarıya ulaştırmak için, baş vurulmaz araçlar da dahil olmak üzere her türlü yolu kullanarak sonuç almak istiyorlar. "Partiye daha önce aydınlar hakimdi" diyerek, kendilerince böyle ayrım da yapıyorlar. Halbuki aydın dediği de nedir? Bizde aydınların ne kadar yarım aydın olduğu; sınıf ayrışmasının bizde fazla gelişmemiş olduğu açıktır. Aydınlık sınırlıdır; gerçekte egemen olan yoksulluktur. Ancak proletarya ideolojisiyle aydınlanabileceğimiz ve sınıf çizgisi tutturabileceğimiz çok açıktır. Bunları tartışmaya bile gerek yoktur. Fakat bizdeki bu yeni icat sahipleri, bu tip ayrımlar yaparak, ardından, "aydınlar Partiye bela olduğu için, Kongre bunları tasfiye etti, şimdi sıra benim gibi köylü kurnazlarına geliyor" diyorlar ve şunu ekliyorlar, "gözüaçıklık yapıp, köylülük adına iktidarı ele geçirmeliyiz!" Geniş bir hayal de demeyeceğim, ama öyle ham hayalci ve öyle zavallı ki, o köy ağaları bile böyle iktidar anlayışına sahip değildirler. Onlar bile, bir mahalle ya da köy muhtarlığını ele geçirmek için çok daha gerçekçi düşünür ve plan yaparlar. Yalnız görünen o ki, bizimkiler kurnaz; çünkü Partinin itibarı gelişkindir, proletaryanın yüce çabaları sergilenmiştir, onun ideolojisi-politikası uğruna büyük çabalar sergileniyor, bunlar önemli değerler ortaya çıkarmış; işte böyle bir ortamda bunların hesabı, aslında kestirmeden iktidar olmakmış. Burada görülen şey, kurnazlıkla iktidara sıçrama çabasıdır.

Şimdi bizim özenle geliştirdiğimiz çizginin özellikleri bellidir ve bunu dünya-alem bilmektedir. Bırak köylü olmasını, sokakta yürümesini bile bilmiyor; bir kasabada jandarma karşısında başını kaldırmasını bilmiyor; biri gelip sağına vurdu mu, solunu gösteriyor, yat dedi mi yatıyor; o halde bu kadar zavallı bir köylü ve hatta ağa nasıl iktidar oluyor? Hangi ağa jandarma karşısında nefes alabilir? İşte bu baylara hep bunları soracağız. Belki diyecekler ki, "biz köylü devrimcileriyiz". Peki bu köylü devrimcileri ne zaman, nasıl ortaya çıktılar? Hangi ideolojinin sahipleridirler? Öyleyse PKK'yi çok iyi tanımak, ilk iki sözcükten günümüze kadarki gelişimini iyi bilmek lazımdır. Biz, sık sık kendi örneklerimizi belirtirken; bu tip tutumların anında teşhisi için yapıyoruz. Biz, Kürdistan sözcüğünden tutalım taktik önderliğin en zor problemlerine kadar, büyük çabalar içinde işleri bu noktaya getirirken, buların nasıl köylü devrimcileri olarak yükseldiklerini anlamak isteriz. Çok iyi biliniyor ki, bunların eline ideolojiyi veren, biraz eğiten, silahı, ekmeği, her şeyi veren biziz. O halde, gerçekten de böyle yapanlara sormak lazımdır, sen hangi düşünceyi yarattın, hangi silahı kendi imkanlarınla elde ettin? Eğer, "ben birkaç kadro eğittim", "bir-iki eylem vb. yaptım" derse bunlar da ciddiyetsiz ve gerçek dışıdır. Çünkü PKK'nin büyük çıkışı olmasaydı, proletaryanın PKK'deki somutlanışı olmasaydı, değil Kürdistan'da kadro eğitmek veya eylem yapmak, bunlar köyden çıkacak, köy ağasının kamçısından bile kendini kurtaracak durumda değillerdi. Bırakalım devlete kafa tutmayı ya da ordu karşısında dayanabilmeyi, köy ağasının hakaretinden bile kendilerini koruyamazlardı. Açık gerçek bu iken, bunu tersyüz edip, "iktidarı elime geçireyim" diyecek adam ya bir küstah, ya da bir serseridir. PKK'nin iktidar savaşımı, PKK'de bilmem hangi sınıfın iktidarı aldığı biçiminde ifade edilemez. Evet, geçmişte de bazı aydıncıklar dayattılar bu hileyi, hatta çok çeşitli ilişkilere dayanarak gerçeği ters gösterebileceklerini ve işi böyle götürebileceklerini sandılar. Ama ne oldu, bu tür düşkünlüklerin boş çabalar olduğu açığa çıkarak, onlar kaybettiler. Demek ki, PKK'de önderlik olayı bunların ele aldığı gibi öyle kolay değildir. Bu düzey, çok korkunç zorluklara yürüyen, en büyük zorluğun, sabrın, tahammülün gösterilmesi gereken bir alandır.

PKK önderliğinin nasıl geliştiğini zindanlarda ve dağlarda yaşanan bunca zorluklardan ve süprüp giden direnişlerden öğrenmek gerekir. PKK önderliği nasıl gelişiyor? Bu kadar kolaylıkla, rahatlıkla PKK önderliği düzeyine nasıl ulaşılabilir? Eğer böyle düşünülüyorsa, ya önderlik çok saf ve bunlar da çok kurnazdır, ya da önderlik öyle değildir ve bunlar ise böyle basit kişilerdir. Nitekim böyle basit oldukları ortaya çıkmıştır. Burada değinmek istediğimiz husus, bu yeni süreçte çıkanların, eskileri yenilmiş olarak görmesidir. "Eskilerin başaramadıklarını biz yeni esaslar üzerinde başarabiliriz" diyorlar ve güya eskilerin tecrübelerini esas alıyorlar. Bugün yükselen PKK önderliğinden yararlanmak için ülke sathında ağalar da yeni saflaşmalar içine giriyorlar. PKK'ye şöyle dostuz, böyle dostuz diyorlar. Hatta sömürgeciliğin bir numaralı uşakları bile Partiyle iyi geçinmeye çalışıyorlar. Bunlar, canlarını kurtarmak, biraz daha ömürlerini uzatmak için böyle yapıyorlar. Ama PKK'nin daha bunlara söyleyecek çok şeyi vardır. Savaşımız, halkın kurtuluşuna bağlıdır. Yani, büyük bir yurtseverlik ve özgürlük mücadelesidir. Buna teslim olurlarsa, bunun emrine girerlerse, belki yaşam şansı tanınacak; ama oyun oynamak isteyenlere söylenecek daha çok söz olacaktır. Bunların Parti saflarına yansıyan uzantılarına gelince, gerçekten böylelerinin iddiaları değişiktir. Açıkça şunu bile söyleyebiliyorlar: Saflarda birçok köylü ve aydın var, proletarya ise çok az; öyleyse en az önderlik şansı proletaryaya ait olabilir. Peki bu düşünce kimindir? Bu düşünce, geçmişte yarı-feodal, komprador çizginin sahiplerinindi. Diyorlar ki, proletarya fazla gelişmemiştir, ağalık güçlüdür, biraz kompradorlaşma vardır; öyleyse yapılması gereken, bu ağaların ve kompradorların önderliğinde bir ulusal mücadele vermektir. Biz biraz otonomiyi geliştirelim, belli bir kapitalistleşmeden sonra proletarya doğarsa onun adına da bir şeyler yapılabilir. Görülüyor ki, sözümona yeni düşünce, hatta PKK'de yeni bir önderlik geliştiriyoruz adı altında piyasaya sürülen bu düşünce, en eski ilkel milliyetçi düşünceden farklı değildir.

Kürdistan'da 40-50 yıldan beri böyle bir düşünce ile oluşan örgütün ne yaptığı bilinmektedir. Şimdi tam PKK bunları yerle bir etmiş ve ideolojik-politik alanda büyük başarılar sağlamışken ve bunları bir daha belini doğrultamaz bir biçimde önderlikten uzaklaştırmışken, kalkıpta onların uzantısının yansımasını yeni çizgi, yeni önderlik diye sunmak tam bir çarpıtma ve çaresizliktir. "Burada yaptığımız yarı-feodal, komprador değil, orta köylülük önderliğidir" diyenler olabilir. Öyleyse bu orta köylülüğe de soralım, bu orta köylülük denilen bizde neyin nesidir? Orta köylülük, bir kez sınıf olarak kendisini örgütlemek şurada kalsın, tanımlamak durumunda bile değildir. Ama baylarımız kendilerini şöyle formüle etmektedirler. "PKK'nin hemen hemen %90'ı orta köylü konumunda olan kesimdendir veya küçük-burjuva köylülüğündendir. Yani daha doğrusu çoğu köylüdür, köylülüğün kaba-sabalığı herkes üzerinde vardır. Öyle proleter inceliğe hepsi ulaşamaz; hepimiz köylü oğlu köylüyüz, işleri köylülerin istediği gibi yürütmeye alışkınız." İşte, bu da köylü önderliğinin -hem de ukalaca- savunulmasıdır. Evet, bizde köylü kökenliler çoktur; çoğunluğumuzun köylülükten geldiği bir gerçektir. Fakat hepimizin içinde yükseldiği ideoloji-politika kimindir? Partimiz kimin adına ortaya çıkarıldı ve ilk kalkışımız hangi ideolojik-politik önderlik altında yapıldı? Şehitlerimiz, son sloganlarıyla neyi savundular, hangi Partiyi, hangi çizgiyi savundular? Zindanlarda bu kadar işkence çekenler hangi savunmaları yaptılar? Bu savunmalar bugün elimizdedir. Bugün Partinin bütün gücü hangi temel çizgi uğruna savaşım yürütüyor? Partinin bütün belgeleri hangi gerçekleri haykırıyor, neyi dile getiriyor? Tabii, tüm bunlar böylelerin umrunda değildir, onların umrunda olan, bir sevdadır, hem de politik sevda da değil, alçakça bir sevdadır.

Bilindiği gibi sevda sevdadır, ve de gözü kara olaydır. Lenin'in deyişiyle, "bu tip adamlar en alçakça karasevdalardan, en düşkünce ihanetlere kadar bir yelpazede dönüp dolaşırlar". Bizde de olan budur. Proletaryanın veya bir halkın kurtuluş mücadelesi böyle sağlam bir önderlik altında yürütüldüğünde, bu tip şeyler çokça çıkar. Fakat tabii işin diğer bir yönü daha vardır ve bu da çok anlamlıdır. Partimizin dürüst olan elemanlarının durumu da bu açıdan pek iyi değildir. Gözlerinin önünde bu tip şeyler gelişirken, onların tavrı suskunluk olmak-

"Sanıyorum bu tür düşkünlükleri fark etmek zor değildir. Fakat yerinde ve zamanında tedbir almak gerekir. Şimdi kendi imkanlarım ölçüsünde biraz ben de tedbir alıyorum. Ama yalnız benim tedbirimle bunlar önlenebilir mi? Dikkat edilirse ben bunları biraz yönettim, devrim için kullanmaya çalıştım, ama buna rağmen fırsat buldular mı Parti Önderliğini işlevsiz kılmaya, kadroların ve halkın canına okumaya bayılıyorlar, fırsat düştükçe tam bir intikamcı yapıya da bürünüyorlar. Yani bu kıran kırana bir mücadele oluyor. Halen de devam ediyor ve edecektir de. Ama yapılan mücadele yine de yeterli değildir, çok şey olup bittikten sonra değil, anında, günlük pratik yaşamla bunları bertaraf etmek gerekir. Günlük pratik eğitim, pratik göreve bağlılık, pratik görevin gerçekleştirilişi, denetim, disiplin anlık olarak yoğunca uygulanmalı ki, bunlara yer ve yaşama olanağı kalmasın ve kökünden kurutmak mümkün olsun."

tadır. Bu tür şeylerin eğitim alanımızda da ortaya çıktığı bilinmektedir. Burada da bu tip önderlikler ortaya çıkmıştır. Bunlar zırnık kadar Parti gelişimi için kafa yormuyor, çaba harcamıyorlar, sürekli geliştirdikleri şey, bireysel tasarruf, dayatmacılık ve despotizmdir. Ardından örgütlü çalışmama ve bastırma, giderek bazılarını kendine hayran kılma, bazılarını ise ezme, dağıtma ve bunları normal kabul etme yöntemleri hep kullanılmıştır. Yurt dışında ve ülke içinde bu tip örnekçikler ortaya çıkmaktadır. Bunun savunulacak, kabul edilecek hiçbir yanının olmadığı açıkça ortada iken, niye biz böyle yönetilmeyi kabul edeceğiz? Yani adeta üzerimizde kumar oynayan bu tip örnekler ortaya çıktığında neden boyun eğiliyor. Halbuki bu tipler ortaya çıktığında -bir Parti emri, kuralı ve ilkesi olarak- bunları yerle bir etmek gerekir. Ama bu konuda görevler o kadar az yerine getiriliyor ki, buna şaşmamak mümkün değildir. Açık ki, çok ilginç bir özellik de yine burada ortaya çıkıyor. Uzun süreli sömürgeci egemenliğin yarattığı bir olgu olarak, biz biraz da sömürgecilerin ve ağaların istediği tarzda yönetilmeye alışmışız. Bundan dolayı da bunlara çok kolay boyun eğiyoruz. Özgürlük, bağımsızlık yanlarımız henüz tam yetkinleşmediği için, bunların boyun eğdirme hesaplarının basit kurbanları oluyoruz. Demek ki, mevcut toplumda geçerli olan yönetme-yönetilme anlayışı, aslında epeyce Parti saflarına taşırılmış ve yaşanmaya çalışılıyor. Biraz da rahata giden ucuz tarz bu oluyor.

Proletaryanın güçlü yönetme-yönetilme tarzı, onun demokratik-merkeziyetçiliği; zorlu yaklaşım, tartışma, karar, uygulama, denetim ve uyum ister. Açık ki, bu güç gösterilmediğinde, geriye, toplumda geçerli olan alternatif de değil, yönetim adına yönetimsizlik, yönetilme adına koyun sürüsü olma alternatifi kalır. Peki Parti saflarında biz bunları böyle yaşamayı niye kabul edeceğiz? Bu kadar emeği, çabayı bunun için mi harcıyoruz? Bu kadar cesareti, fedakarlığı bunun için mi gösteriyoruz? Açık ki, değil. Ama, görünen o ki, ektiğimiz, büyüttüğümüz ve meyve verir hale getirdiğimiz bir bitkinin meyvelerini tam derleyecek iken, ağacı taşlayanlar ve meyveleri yere dökenler ortaya çıkıyor. Demek ki, çok kaba benzetmeler de yapsak, çok ince teorik tespitler de yapsak Parti çekirdeğinin yönetme-yönetilme ve bir bütün olarak eğitim ve örgütlenme meseleleri, büyük bir titizlikle ele alınıp yürütülmüyor. Yürütülmediği için de zararını Parti, halk ve kendimiz ödedikçe ödüyoruz. Buna sebep olan, bu tip önderlik sevdasına kapılmış zavallılar, daha sonra karşımıza nasıl çıkıyorlar? İlk önce ağlıyorlar, sonra sızlanıyorlar, daha sonra da özeleştiri yapıp söz veriyorlar. Peki, madem ağlayacaksın, sızlayacaksın, niye böylesine büyük despotik yönteme başvuruyorsun? Madem bu kadar düşkün idin, niye fırsat bulur bulmaz böyle ortaya çıktın? Mertlik yoksa, yiğitlik yoksa nasıl bu kadar büyük iddiaların olabiliyor? Örneğin iktidarlardan bahsediyorsun; iktidar ölüm-kalım sorunudur. Bir iktidarı ele geçiren adam ancak ölümle orayı terkeder ve bir iktidarı ele geçirmek için savaş yürütülür. Peki, bunlara göre iktidar nasıl alınıyor? Şöyle diyorlar: "Parti Önderliği bize değer verdi, biz de önce güven verdik, sonra da yetkileri aldık." Bunların Parti Önderliğinden aldıkları yetkinin kaynağı nedir, ve Parti Önderliği bunu nereden alıyor? Halktan, örgütten, Partiden alıyor. Ama bayımız bunları hiç düşünmüyor. Halbuki değer halkındır, Partinindir; yetki denilen şey ise iş yapma, görevine sahip çıkma, onu her şeyden üstün tutma hususudur. Şimdi gerçek böyle olduğuna göre yetki başka türlü kullanılırsa o zaman yapılan şey, her türlü Parti değerlerine ters düşme, değerler konusunda bir hiç olma ve karşı tarafa hizmet etmedir. Peki, bu durumda, "savaşı göze alıyorlar mı" sorusuna kadar götürmeye var mıdırlar? Görülen o ki, sadece amaçlarını gerçekleştirene kadar vardırlar. Başaramazlarsa, son tahlilde ya ihanet ediyorlar ya da suçlu olduklarını söyleyip af istiyorlar. Peki neden suç işliyorlar? Madem böyle suç işleme cesaretini gösteriyorlar, o zaman niye aldanıyorlar. Halbuki daha önce bunlar çok açık olarak belirtilmiş, doğru olan gösterilmiştir. Herkes için yeniden belirtiyorum, bundan böyle tek biçim, Partinin tutumunun, ilkesinin, emrinin her şey pahasına yerine getirilmesidir, onun bir militanı olunduğunun kanıtlanmasıdır. İkircikli, kaygılı, tereddütlü, bulanık, bastırmacı, despotik, şu veya bu maske altında yine ucuz önderlik hesapları yapma gibi tutumların kesin olmamasıdır. Partide otorite olmak ayrı bir şeydir, Parti içinde yetkileri almak ayrı bir şeydir. Ama bir de Partiye karşı, onun taktiğine, çizgisine, bir bütün olarak varlığına karşı bunları alıp kullanmak varsa, o da ayrı bir şeydir.

Partinin verdiği yetkiler, bir mermiden tutalım, bir örgütü yaratmaya kadar, çok değerli, kapsamlı ve kutsaldır. Bütün görme ve duyma yeteneklerimizi, kısaca her şeyimizi kullanarak bunları koruyabilir, geliştirebilir ve savunabiliriz. Bu, Parti üslubudur. Bunun tersi olan tarz ise, çok iblisçe bunları kullanıp, "Partiyi nasıl boşa çıkartım" tasası içinde olmaktır. Bu boşa çıkartma, "stratejiyi boşa çıkarmak için taktiği nasıl boşa çıkarırım, taktiği boşa çıkarmak için esas olanı unutturup tali olanla nasıl uğraşırım, tali olanla uğraşmayı nasıl temeli yerle bir etmek için daha da ayrıntılara boğarım, ayrıntıları daha da geliştirdiğimde kendimi nasıl gizlerim, kendimi gizledikten sonra nasıl yeni fitne-fesat hareketimi örgütlerim, kaç tane figüranı etrafımda toplayıp, birer piyon gibi nasıl kullanırım, bunu nasıl bir çizgiye alıp takarım, daha sonra bunu nasıl bir beylik olarak ilan ederim, daha sonra bu paşalığı nasıl iğrenç bir sosyal yaşantı için kullanırım" biçimindedir ve alabildiğine ilginçtir. Şimdi bütün bunları, hakkını arayan, hakkını söke söke almasını bilen köylüler adına yapıyorlar. Böyle köylüler çoktur, ama gidip bir dilekçe bile yazamazlar. Bir polisten bile kendi hakkını isteyemezler. Fakat bunların PKK'de adeta hatırlatırcasına böyle yapmaları da öyle akıllı, dahiyane bir politikacılık da değildir; yani köylü politikacılığı da bu değildir. Çünkü, köylü politikacılığı veya köylülerin devrim için savaşması da, yine Partimiz içinde, Parti siyasetimizle ayrılmaz bir bütünlük oluşturarak gerçekleşiyor. Bugün birçok dürüst orta köylü, ağa, yoksul köylü vb. hepsi eğer bir adım ileri atmak istiyorlarsa, yüzdeyüz Parti çizgisine tabi olarak bunu yapıyorlar. Bunları daha da açabiliriz. Nerede Parti çizgisine karşı böyle kurnazlıklar içinde olan köylüler? Açık ki, bunlar tamamen bir kurnazlığın icadıdır. Bunlar Partinin ters bir yorumlanması ve ters uygulanmasıdır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, demek ki, bunlar bu tip işlere kendilerini önceden düşünüyorlar. Halbuki sonuçlarını akla getirmeleri gerekir. Bu Parti çizgisi nasıl oluştu. Bu Partinin imkan ve olanakları nasıl ve kimin kanıyla ortaya çıktı? Bunlar bir defa bunun hesabını dürüstçe yapmalıdırlar. Eğer samimi olarak bağlıysalar, tabi olmaları gerekir. Değilseler ayrı şeye karar vermişler, yeni çizgi ve yeni partiler yaratmaya çalışıyorlar demektir. Bilindiği gibi, provokasyon hareketi Avrupa'da buna girişti. Sözümona bizi çok katı ve geri buldu; şöyle böyle etmek istedi. O da bizi daha değişik değerlendirdi ve ince, yumuşak, ılımlı bir takım davranışlar altında, sosyal ilişkiler, yaşam ilişkileri adı altında yapımızı alıkoymaya çalıştı. Oysa yediği yemek bizimdi, kullandığı yetki bizimdi, başkalarıyla otururken bile bizim şeref, itibar ve onurumuzu kullanıyordu. Bunların kendileri aile ocaklarında bırakılsalar, bir düşkün uşak olmaktan öteye gidemeyecek kişilerdi. Ve sonuçta da gerçeğin böyle olduğu ortaya çıktı. Demek ki, mühim olan bunları ortaya çıkarmak, ve bunu engelleyecek militanlığı sergilemektir.

Şimdi, bir kişi eğer güdülerine teslim olursa, yani bir sofrayla ya da bir karşı cinsle satın alınırsa buna ne isim verebiliriz? Bu, bir önder değil, olsa olsa bir kabadayı ya da içki sofralarında taşıyıcı olabilir. Ama bunları halkların başına önder olarak dikmek, halka yapılabilecek en büyük kötülük olur. Belli ki, PKK'ye gelmeden önce büyük aşağılık, düşkünlük durumunu yaşıyorlar, geldiklerinde PKK'de büyük itibar buluyorlar ve kendi lümpenliklerini Parti saflarına taşımaya çalışıyorlar. Bunların toplumumuzda derin kökleri vardır. Aslında, yetkileri ele geçirip, o eski dünyalarını yeniden hortlatmak için kullanma, lümpenlerin hücumunun ta kendisidir. Bir de yiğitlikten söz ediliyor. Lümpenlerin yiğitliği nedir? Her gün sömürgeci basında okuyoruz, ya bir içki masasını ya da bir pavyonu kana buluyorlar. İşte bunların yiğitliği budur. Bunların Parti saflarındaki kabadayılıkları da bu kadardır. Yaptıkları ya başkalarını kaçırtmak, ya da dürüst Parti ortamını kana bulamaktır. Yani, arkadan hançerlemek, düşmana teslim olup komplo düzenlemektir. Önderlik dedikleri hikaye budur. Şimdi toplumumuzun bir anlamda yaygın bir lümpeliği yaşadığını biliyoruz. Yani, ağadan tutalım en yoksuluna kadar büyük çoğunluğunda biraz lümpenlik vardır. Biz buna kabadayılık, mahalle serseriliği deriz. İşte TC'nin, kendi yaratması olan bu yapıyı çoğunlukla bize karşı kullandığı bir gerçektir. Büyük bir işsizler ordusu biçiminde kullandığı da açıktır. Bu tip şeyler insanda ucuz kurtulmayı, ucuz önder olmayı, ucuz yaşamı sürekli tahrik eder, böylesi tiplerin bu özellikleri güçlüdür. Lümpenliğin tanımı yapılırsa, toplumun en tortusu diye tabir edilir. Lümpen kişi, ister kabadayıların başı olsun, isterse en bozguncu serserisi olsun, bunların hepsi döküntüdür, bunun yücelikle alakası yoktur. Ne egemen sınıf adına, ne de ezilen sınıf adına bunun politikası yoktur. Lümpenliğin politikası olamaz. Olmadığı da zaten bizde bir günlük hal ve hareketleriyle ortaya çıkıyor. Ağaların lümpeni bizde çoktur. Ama bunlar TC'nin politik sahnesinde bir figüran bile değillerdir. Yüzde yüz bir uşak ve oyuncaktırlar.

Saflarımızda tipik bir bozguncu, bir serseri, bir lümpen olanın kesinlikle tercih edilecek bir şey olmadığı kanısındayım. Yalnız genel doğrular böyle olmakla birlikte, bunlar öyle tükenmiş de değildir. Bizde her şey yarı-lümpencedir ve yarı-lümpenlik de en kötü sonuçlarını Parti direnişinde ortaya çıkarabilir. Çünkü bunların akılları bir günde bozulabilir, bir günde her şeyi tepe takla edebilirler. Eğer ihanet onların eski tutkularını canlandırıyorsa, bir günde oraya kaçabilirler, bir günlük düşkünlükleri için Partinin en yüce değerlerine hemen sırtlarını çevirebilirler. Bunlar çok tehlikeli ve Partiye bulaştırılan kötü şeylerdir. Bunlarla savaşımın şiddetli, planlı, yoğun ve bitirici yürütülmesi zorunluluğu da vardır. Bu nedenle biz bu eğilime karşı sürekli safları netleştirerek, devrimci militanlığı en yüce insan özellikleri haline getirerek böylesine doğru ve davranışların en azından PKK ortamında bir daha doğmaması için büyük bir kararlılıkla savaşmaya devam edeceğiz. Ve onu sonuçlandıracağız. Partiyi bu savaşım içinde sürekli yetkinleştireceğiz.

Yaşadığımız zengin deneyim, bunların taktiklerinin şu olduğunu ortaya çıkarıyor: Önce kendi önderliklerinin başarısını neye bağlıyorlar? Bakıyorlar ki kadroların hepsi Partiye bağlı, o zaman önce bunları düşürmek gerekir. Peki nasıl düşürülecek? "Hasta yapıncaya kadar üzerlerine gideceksin, ondan sonra zaten bir kurtarıcı bekleyecekler" diyor. Dikkat edelim; bu, günümüzde klasik bir politikadır; kamçı-şeker politikasıdır. Düşürülen, vurulan ülkelerde çok uygulanır. İşte buna benzer bir yönetim oluyor ve bunun küçük bir taklitini de yapıyor. Parti yetkilerini bireysel düşkünlükleri için kullandıklarından, insanları hasta düşürüyorlar. Hasta düşen insan da bunlara, "Parti adına bizi kurtar, çok suçluyuz, zaten öyle suçluyuz ki, ne yer ne de gök bizi kabul eder" diyerek el açıyor. Tam zamanının geldiğini gören bizim kralcıklar da, "tamam, ben seni affederim, ama bir şartla; bana tapmakla olur" diyorlar. İşte kendisine riayet etmeyeni böyle yerle bir ederek, sözümona etki ve otorite geliştirecekler. Tabii böyle bir ortamda bir Parti çizgisi yürütülmedi. Taktik vardı, ama başta o boşa çıkartıldı. Önderlik vardı, o da boşa çıkartıldı. Güya kendisine uygun bir çevre edinecekti. Fakat şimdi bunları tutan bir kişinin olup olmadığı açıktır. Ama bu, onların umurunda bile değildir. Çünkü Partiye bağlı kadrolar genelde hasta değil, lime lime olsalar da öyle Partiyi bırakmazlar. Ama Parti boşa çıkarılır, kendilerini de militan olmaktan çıkarırlar, bunu fazla göremiyorlar. Bunlar, böylece kadrolarda aradıklarını bulamayınca, bu kez, "bana yar olmayanı PKK'ye de yar etmem" deyip, kadroları kaçırtıyorlar. Sözümona birkaç gün yaşamaya çalışıyorlar; yani dediğimiz o lümpen kültürü kalıyor geriye. Bilindiği gibi pavyon türü kültür, köyde lümpenlerin yaptığı, ortada iş varsa biraz yapmak, para-pul edinmek, bir kadın bulup ondan sonra kaçırmaktır. İşte bu tiplerin yeni çizgisinin zaferi de budur. Bunu yurtdışında da biraz yaptılar ve başka alanlarda da bazen yapıyorlar.

Bilindiği gibi, geçmişte de kaşarlanmış bazı hainler (Nebil, Adil, Cuma vb.) de böyle yaptılar. Bunlar öyle büyük hain de değil, tarihte eşine biraz ender rastlanan aşağılık yaratıklardır. Fakat yüzlerce arkadaşla oynadılar, yetki gaspı yaptılar, Partiyi ve değerleri kötü kullandılar, tabii bu noktada dürüst olanlar da yetersiz kaldıkları için, işte bugün bunlar düşmanın kapısında sözümona bekçilik, koruculuk yapıyorlar. Ama bundan çok zarar görüldü. Burada daha fazla örnek verilerek mesele daha iyi açılmaz, ama daha çok, ihmal edilen devrimci görevler üzerine biraz durmak gerekir. Sanıyorum bu tür düşkünlükleri farketmek zor değildir. Fakat yerinde ve zamanında tedbir almak gerekir. Şimdi kendi imkanlarım ölçüsünde biraz ben de tedbir alıyorum. Ama yalnız benim tedbirimle bunlar önlenebilir mi? Dikkat edilirse ben bunları biraz yönettim, devrim için kullanmaya çalıştım, ama buna rağmen fırsat buldular mı Parti Önderliğini işlevsiz kılmaya, kadroların ve halkın canına okumaya bayılıyorlar, fırsat düştükçe tam bir intikamcı yapıya da bürünüyorlar. Yani bu kıran kırana bir mücadele oluyor. Halen de devam ediyor ve edecektir de. Ama yapılan mücadele yine de yeterli değildir, çok şey olup bittikten sonra değil, anında, günlük pratik yaşamla bunları bertaraf etmek gerekir. Günlük pratik eğitim, pratik göreve bağlılık, pratik görevin gerçekleştirilişi, denetim, disiplin anlık olarak yoğunca uygulanmalı ki, bunlara yer ve yaşama olanağı kalmasın ve kökünden kurutmak mümkün olsun. O halde, bu sahte tiplerin etkisizleştirilmesi, militanlığın yoğunca, yerinde ve zamanında kullanılmasına bağlıdır. Eğer bunu yaparsak, tüm kötülükleri en azından çevremizde kuruturuz; yapmazsak kendimiz onların aleti oluruz. Eğer biz bunlardan nefret ediyorsak, Parti taktiğini her koşul altında uygulayan adamlar haline gelmekten başka çaremiz yoktur; ister yöneten ister yönetilen, ister alt ister üst, ister bölge ister genel, ister sekreter ister üye, ister savaşçı ister komutan, yani hangi sıfat ve konumda olursak olalım, hepimizin Parti taktiğini böyle yürütme sorumluluğu vardır. Olumsuzlukları önleme ve olumluyu geliştirme görevi vardır.

Buraya kadar böylelikle, yüce Parti yetkilerini, görevlerini devralıp da bir arada uygulamaya yöneldiklerinde, doğru uygulama yerine tam tersine, bu taktiği boşa çıkarmak durumunda olanları izah etmeye, bunlarla mücadelemizin du-

rumunu anlatmaya çalıştık. Ve devrimci görevleri ortaya koyduk. Tabii bunlar eskiden bilinmeyen şeyler de değildi. III. Kongre çözümlemesi, tasfiyecilikle mücadelede, çok değişik biçimde uygulanan bu tip yaklaşımlara ve sınıf dışı anlayışlara karşı kesin savaş platformudur. İlkel milliyetçiliği yeni bir teori, yeni bir politika olarak dayatmaktan tutalım, lümpenlerin her tür bozguncu, yıkıcı çabalarına kadar hepsini ortaya koyduk, tartıştık ve mücadelenin ışığında seçkin Partililiği, görevlerde ve taktikte bunun gösterilmesini belirledik. O halde, geriye neyin tartışılması kalıyor? Biz olumlu görevleri tartışmayacağız. Bizde bunlar, öncünün örgütlenmesi, gerillanın geliştirilmesi, Cephenin geliştirilmesi görevleridir. Sağlam kitle bağları, uygun yoldaşlık ilişkileri, doğru denetim, disiplin dürüst olan her devrimcinin vazgeçilmez görevidir. Bunların hepsi de belgelere geçmiştir ve bunlar açık olan konulardır. Olumlu görevler nedir, bunların üzerine nasıl yürünür? Bunların tümü planlamaya dek ilerletilmiştir. Fakat biz, daha çok, tam da işler bu noktadayken ve bu planların altına imzalarını atanların dayattıkları tasfiyeci çabalardan bahsediyoruz. Bu konuda kendi yetmez durumlarımızdan, görevlere sahip çıkamayışımızdan bahsediyoruz ve sonuçların nasıl dehşetli olduğunu ortaya koyuyoruz. Akıllı adamlar, bu sonuçları yaşamaktansa dişini tırnağına takıp önlerler. Eski tasfiyecilere ve bunun yeni örneklerine de bu hatırlatmalar yeterlidir. Partiye bu biçimde girilir, Partinin bütün görev, yetki ve sorumlulukları bu biçimde kullanılır. Açıkça izah ettik ki, böyle yapmayanların sonradan yalvarmamaları, ağlamamaları ve bence bir de kaçmamaları gerekir. Böylelerinin bu sanatı terketmeleri, ne kadar küçük adamlar olduklarını bilmeleri, eğer iyi bir Parti görevlisi olmadıysalar, bir taraftar durumunda kendilerini görmeleri, iyi bir taraftarın da çok iş yapabileceğini bilerek, buna uygun davranmaları çok daha yararlıdır.

"Akıllı adamlar, bu sonuçları yaşamaktansa dişini tırnağına takıp önlerler. Eski tasfiyecilere ve bunun yeni örneklerine de bu hatırlatmalar yeterlidir. Partiye bu biçimde girilir, Partinin bütün görev, yetki ve sorumlulukları bu biçimde kullanılır."

İnsanlık uğruna yürütülen kavga çok önemlidir. Kimse bizim insanlık kavgasında yerimizin olamayacağını söyleyemez. Bizim de bu kavgada bir yerimizin olması gerektiği çok açıktır. Bu kavga yüce bir kavgadır. Ve her şeye rağmen sürdürülecektir. Tasfiyeciler bir de, "biz insan olamayız, bizim kaderimiz düşkünlüktür" diyorlar. İşte, "çingeneler vardır, bunlar sürekli çingene kalacaktır" misali, toplumun en geri ve tortu kesiminden olan bazı tipler halkımızın kendileri gibi gerilikler içinde kalmasını istemektedirler. Oysa, kanıtlanmış bir gerçek ki, zaten bu hükmü çiğnemiş, onu yerle bir etmiş olmamız, insanlık kavgasında rolümüzü oynayabileceğimizi iddia etmenin, onu kararlaştırmanın, yürütmenin adıdır. O halde böyleleri başka tezlere sığınmadan önce, kendi yaptıklarını görseler, durumu daha iyi kavrayacaklardır. Ama onu görmeye de yanaşmıyorlar, hep üsten atıyorlar, sözümona çok teori yapıyorlar. Halbuki her şeyin yaratıcısı olan emek nedir? Nasıl harcanmıştır? Peki bunu neden incelemiyorlar? Tabii kendilerini aldatıyor, hak sahipleri olarak da görüyorlar. Hakkın ve emeğin gerçek sahibi kimdir? Bunu nasıl sağlamışlardır? İşte bütün bunları bilmek şu demektir: Bütün Parti görev, yetki ve sorumluluklarını kendi şahsımızda iyi temsil ettiğimizde, bunları çiğnetmediğimizde böylelerini daha iyi anlatabiliriz. İşte arkadaşların bu konuda eksiklikleri var ve onlar da bundan çok kötü yararlanıyorlar.

Bütün bu yaşananlardan sonra çıkarılması gereken en temel ders, dürüst, samimi ve bundan sonra Partili sıfatıyla yaşamak isteyen arkadaşların en azından kendileri üzerinde oynanacak kişiler olmadıklarını, bu tip oyunlar oynandığında hemen gırtlağına sarılıp yeter diyebilecek durumda olduklarını göstermeleridir. Herkesin kendi izzeti, nefsi için bu şarttır. Garip olan, bu kadar açık ve net olmasına rağmen, yine benzer bir tipin ortaya çıkıp çoğunu oyuna getirebilmesidir. Demek ki, böyle bir garipliği yaşamamak için daha büyük çaba harcayacağız. Ama bence militan, önce bunun kararını vermiş olan, bunu tekrar tartışmayan, kendisinin alet olması şurda kalsın, yüzleri-binleri bunların etkisinden kurtaran adam demektir. Halkın, taraftarların bu konuda oyuna gelmeleri anlaşılırdır, ama militanların bu konuda yaygınca oyuna gelmeleri anlaşılmazdır. O halde yapılması gereken, militanın kendini tamamlamasıdır. Evet, tabii ki, şimdiye kadar bu konular daha iyi tartışıldı, her alanda böylelerinin maskeleri düşürüldü. Partimiz bu konuda güçlü bir biçimde silahlandırıldı.

Şu iyi bilinmeli ki, bin yılın döküntülüğünü yaşayan halkımızın mümkün olduğu ölçüde ve PKK somutunda bu tip şeylerden arındırılması büyük öneme sahiptir. Geriye olumlu işler kalıyor. Olumlu işler yürütülmeyecek işler değildir. Şimdi bütün arkadaşlar olumlu işler için elbette hazırdır. Hepimizin halka karşı bir borcumuz var, Partiye karşı sorumluluklarımız vardır. Onları yerine getirmek için yaşıyoruz. III. Kongre konuşmalarında, öncesinde ve sonrasında görevlerimizin çok genişçe açılımını yaptık. Bir gerillanın nasıl geliştirilmesi sorunu sanıyorum nettir. Bugün kararlılığımız gerillayı ülke koşullarında yaygınlaştırmak, onun sorunlarını kendi yerel koşullarımızda artık çözmektir. Benim bu konuda söyleyeceğim şudur ki, artık yurtdışında gerilla adaylarını yetiştirme değil, bunların hem de en gelişkinlerini ülke içinde yetiştireceğiz. Tarih açısından bu dönem aşılmıştır, yurtdışı rolünü oynamıştır.

Şimdi edinilen temel taktik ve teknik bilgileri ülke somutunda daha yetkin uygulamak gerekir. Yani sıra daha gelişkin bir düzeydeki uygulamadadır. Her şey "uygulamadır" diyoruz, çünkü arkadaşların en zayıf oldukları konu budur. Neden uygulama zayıflığı, niye pratiği gerçekleştirmede bu kadar darlık, ilkellik, olumsuzluklar? Elbette bunun bir nedeni olmalıdır? Biz bunu izah ettik ve giderme yollarını da gösterdik. Açık ki arkadaşlar kendilerini kilitliyorlar ve uygulamayı adeta böylelikle durduruyorlar, gerçekleştirilmesi gereken bütün görevleri geleceğe erteliyorlar. Adeta başka bir zamanda ve mekanda olabilir diye veya "kafamızda vardır" diye işleri adeta kendiliğindenciliğe, hatta çürümeye terkediyorlar. Peki kim kazançlı çıkıyor, kim kaybediyor? Uygulamadaki tutukluk çok ciddi bir konudur ve bunu mutlaka aştırmak gerekir. İsmi üzerinde, eylem adamı uygulayan adamdır. Taktik adam küçük bir birimden çok şey yaratabilir. Ben burada kendi etrafımda bu kadar ilişki ördüm, geliştirdim, dağıttım. Tüm faaliyet alanlarına kendi örneğimi sık sık vurgulamamın nedeni şudur: İlişkileri nasıl sıfırdan kuruyorum, geliştiriyorum, büyütüyorum ve her tarafa yayıyorum; bunları arkadaşlar da düşünmek ve yapmak zorundadır. Parti Önderliğine bağlılığın birincil ilkesi, birincil şartı budur. Bunu yerine getirmeden Parti Önderliğine, Partiye bağlılık, çizgiye ve taktiğe bağlılık sözleri gerçekten lafazanlık olur. Lafazanlığın da devrime hiçbir yararı yoktur. Bununla kişi çevresini aldatır ve zarar verir. Uygulama adı üstünde pratik yapmadır, yoksa laf değildir. Uygulama, somut ilişkidir, somut eğitimdir, somut eylemdir, somut tedbirdir, disiplindir, yürütmedir, dayatmadır, parça parça koparmadır. bütün niyetleri buna göre saptama, imkanları buna göre kullanmadır. Ve kan ter içinde tüm bu işleri çabayla sağlamadır. Bugün PKK'de devrimcilik, taktik önderlik gelip bu noktaya dayanmıştır. Büyüklük, mesafe alma, katkı sunma, çözümleyici olma, halkı ayağa kaldırma, düşmanı nihai yenilgi içine sokma ancak bununla mümkündür.

Hepimizin yapması gereken şey, bugün çok net olarak belirlenmiş olan Parti görevlerini günlük çalışma ile yerine getirme, uygulamadır. Yani usta taktikçiler, eylem adamları olarak hareket etmektir. Tüm bu hususlarda donanımımız aslında yüksektir. İster yurtdışında, ister ülke içinde, ister siyasi, isterse askeri olsun her göreve girdiğimizde, eğer kendimizi bir uygulama adamı, bir görev adamı olarak görürsek, yapacağımız çok şey vardır. Evet, ben halen taktiği de idare ederken, işte buraları yapıyorum. Ülkeyi ve tüm Partiyi yönetebiliyorum. Ama işi hep genel olarak benim durumumda olan birisine yüklemek doğru değildir; stratejik yönetimin gerekleri açısından doğru değildir.

O halde stratejik önderlik nedir? Stratejik önderlik, Partinin genel siyasetinin iç ve dış düşmana karşı savunma ve bu konuda yaşama, idare etme ve giderek daha da yetkinleştirmedir. Bu, kadrolara, taktik önderliğe ne sağlar? Açık ki sürekli güç sağlar, kanal açar, kanal geliştirir, imkan yaratır. Bizim ayakta kalışımız ve Partinin temel görevlerine nezaret edişimiz, temel dostlukları geliştirmemiz, yedekleri açığa çıkarıp işletmemiz hep taktiği besler. Yani stratejik yönetim taktiği, taktik önderliği besliyor. Fakat yalnız başına sürekli stratejik önderlik beslerse ve taktik önderlik de stratejik önderliği besleyemezse ne olur? Açık ki stratejik önderlik işlemez duruma gelir. Zaten demin bahsettiğim olumsuzlukların en büyük bir günahı da, taktik önderliği boşa çıkararak stratejik önderliği boşa çıkarmaktır. Bu en tehlikeli bir durumdur. Arkadaşlar eğer olumlu görevleri yerine getiremezlerse taktik önderliği boşa çıkarmış olurlar ve kendilerine sunduğumuz bu güçlü destek, onları geliştirme çabamız da boşa çıkar. O halde, küçük de gözükse, bir alan görevi de olsa, bütün Parti militanları, genel başarıyı mümkün kılmak ve gittikçe artan katkılarla beslemek istiyorlarsa bu meseleyi basit göremezler, çözümsüz bırakamazlar ve sıradan şeylerle de yetinemezler. Olumsuzlukların tedavi edilmesinden tutalım da olumlu görevlerin üzerine yürümeye kadar duyarlılığı ekeceklerdir. En ufak yetmezliklerin pahalı bir biçimde karşılık bulacağının ve kendisini bize ağır ödettireceğinin bilinciyle hareket edeceklerdir.

"O halde stratejik önderlik nedir? Stratejik önderlik Partinin genel siyasetini iç ve dış düşmana karşı savunma ve bu konuda yaşama,idare etme ve giderek daha da yetkinleştirmedir. Bu, kadrolara, taktik önderliğe ne sağlar? Açık ki sürekli güç sağlar, kanal açar, kanal geliştirir, imkan yaratır. Bizim ayakta kalışımız ve Partinin temel görevlerine nezaret edişimiz, temel dostlukları geliştirmemiz, yedekleri açığa çıkarıp işletmemiz hep taktiği besler. Yani stratejik yönetim taktiği, taktik önderliği besliyor. Fakat yalnız başına sürekli stratejik önderlik beslerse ve taktik önderlik de stratejik önderliği besleyemezse ne olur? Açık ki stratejik önderlik işlemez duruma gelir."

Sanırım bu konularda eksiklik ve yanılgılar vardır. Açık ki bu doğru değildir. Hiçbir militan, "kendimize göre işleri idare ederiz, gönüllü çalışırız, fazla planlamaya hükmetmeye gerek yok, eğitimi, örgütlenmeyi fazla geliştirmemize gerek yok" diyemez. Şimdiye kadar yurtdışında ve ülke içinde çoğunlukla biraz böyle yapıldı. Belli ki bunlar doğru şeyler değildir, böyle süreci başarıyla atlatamayız. Kendi tecrübelerimin sonucu olarak açıkça belirtiyorum ki, o tarzda biz sıradan bir yaşamı bile kurtaramazdık. Dağlarımız bütün güzelliğiyle, ihtişamıyla gerilla gerilla diye davetiye çıkarıyor ve halk da bugün en yiğitçe buna karşılık verecek durumdadır. Peki o zaman bunları bir çırpıda kenara itip görevlerine ihanetin, halka ihanetin, dağa ihanetin suçlusu kim olur? Peki bu durumda bir küçük grubu idare edemeyen, önderlik etmeyene ne denir? Çok ilginç, bazıları birkaç koyunu bile güdemez duruma geliyorlar, kaldı ki burada mesele düşmanın dayatmaları da değildir. En uygun koşullarda bile tersi yapılıyor. Demekki mesele özdedir, mesele taktiğe hakimiyettir, tam başarmadır. Eğer böyle yapılmazsa ne olur? Partimizin geniş olduğunu ve buna da tahammül edeceğini sananlara belirtelim ki, bundan sonra PKK tamamen yenilse de bu tip düşkünlüklere prim vermeyecektir. Görev adamı görevini yaptı mı bravo diyecek, yapmadı mı nerede olursa olsun atıp geçecektir. Çünkü biz, çocukluk hastalıklarını her zaman sürdürecek ve buna tahammül edecek durumda değiliz. Bugün düşman tedbirlerini sonsuzca geliştirmeye çalışıyor, yarın dostlar da daha ciddi olarak bizi destekleyebilirler. O halde, böyle bir düşmana karşı ve dostlar da bizi desteklediğinde yetmezliklerimiz savaşı geliştirme önünde en büyük engeldir. Doğru dürüst mevcut kendi imkanları bile kullanamayana geniş imkan vermezler. Bu durumda olanları başka değerlerle güçlendirmezler. O halde, demekki sorun yine gelip bize dayanmaktadır.

Mevcut durumda bir köye girişi bile görüyoruz ki, bu acayip bir giriştir. Bazılarınca adeta halkı kaçırtmak için ne lazımsa o yapılıyor. Birim içinde başkalarını küçük düşürmek için ne lazımsa onu yapıyorlar. Peki buna tasfiyecilikten, adeta düşmanın uygulamalarını hatırlatan davranışlar olmaktan başka ne denilir? Belli ki bunları da biraz işlememiz gerekiyor. Yurtseverlik, yoldaşlık bağları büyük olaylardır. Devrimcilerin eğitimi ciddi bir meseledir. Eylem büyük bir olaydır. Peki, bütün bunları en basit ve en karikatür biçimlere boğmak ne anlama geliyor? Bazen gizli yöntemlerle bunu yapıyorlar, bu durum adeta arkadaşları bağlı tutuyor. Birkaç militan, herhangi bir bölgeye indiğinde, "yaşadığımız müddetçe imkanları şöyle devraldık, faaliyeti şöyle planladık ve genişlettik, şöyle yaydık" demeleri gerekirken, adeta "ben şöyle düştüm, bunaldım" demek ve basitliklerin teorisini yapmak kural haline getiriliyor. Açık ki bu doğru değildir. Cezaevlerinde en olumsuz, en acımasız koşulları yaşayan militanlarımız, soruna "elimizdeki imkanlar şuydu, dürüst ve samimi davrandım, ağzımı parçaladım, ayaklarımı parçaladım, fakat bu kadarını başarabildim" tarzında yaklaşarak PKK'nin alçakgönüllü militanları olduklarını ispatlamışlardır. Bizden sadece kendilerine ve direnişlerine sahip çıkmamızı istiyorlar, başka bir istemleri yoktur. Partiden gerçekten hiçbir eleştirileri ve istekleri yoktur, sadece "bizim de büyük direnişlerimiz var, buna iyi sahip çıkmalı" diyorlar. Bu gerçekler karşısında, dışarda bu kadar imkana sahip olanlar Partiden bozgunculuklarına onay isteyemezler, imkanların azlığından bahsedemezler. Demekki burada kötü olanı kırmak, bir ayak bağı gibi bir türlü peşimizi bırakmayan bu düşkünlükleri yaşamamak gerekir.

Bundan sonra elbette ki hepimiz önemli görevler içine girebiliriz. Küçük imkanları büyütmenin şansına kavuşabiliriz. Kendim de böyle yapıyorum. Hepimiz bu işleri tarihe karşı yapıyoruz; inancımız, mutlaka başarmak istediğimiz güçlü amaçlarımız için yapıyoruz. O zaman ciddi olalım. Bu konularla oynamayalım. Bir defa şunları iyi bilelim ki yoldaşlar arasında kavgacı olunmaz, kitleler uzaklaştırılmaz, düşmanın basit oyunlarına gelinmez, tersine olgun ve dirayetli olunur. Devrimin işleri nasıl geliştirilir? Burada aklımızı kullanmalıyız. Bu kadar gelişmeyi gördük, yaşadık, bütün bunlardan sonra doğru dürüst bir planlamayı, bir konuşmayı bile yapamazsak bu büyük bir hakaret olur.

Bazıları bunlara kötü örneklik etmiş, bu örneklerin durumlarını ortaya koydum. Amaçları tehlikeli, sinsi ve alçakçadır. Bizim görevimiz bunlara alet olmak değildir. Tam tersine PKK'de zengin olan yüceliktir. Yapılması gereken bu yücelikleri, yani şehitleri örnek almaktır. Gerçekten de bu kadar büyük direniş örnekleri var, niye bunları esas almıyoruz. "İlle de arada sıkışıp biteceğiz" demeyi kabul etmiyoruz. Bundan sonrası için uyarı şudur: Böylelerin kendileri kaybederler, ama biz pişmanlık duymayız, halk da bir şey demez, yani olan kendilerine olur. Fakat biz kazanmak istiyoruz, bu kadar emekle getirdiğimiz bir hareketi daha büyük zaferlere ulaştırmak istiyoruz. İlişki ve yaşamın en yücesi ve güzeli burada gizlidir. Hatta maddi yaşam da, sağlıklı yaşam da buna bağlıdır. Bunları tartışmamız bile belki lüzumsuzdur, ama olumsuz örnekler çıktığı için, görev alan-

larında çok safça ya da kurnazca davranıldığı için, dar pratikçilik, uygulama zayıflığı olduğu için değinmek zorunda kalıyoruz. Belli ki böyle bir devrimciliği hiç kimse kurtaramaz; planı ve tedbiri hesaba katmayan, denetim ve disiplinden yoksun bir yaşama kimse yaşam hakkı vermez. Bunu ne biz veririz, ne de düşman veriyor.

Gerillanın teknik yaşamı, üslenmesi, savaşı vb. konularını arkadaşlar benden daha iyi biliyorlar. Benim görevim daha çok temel ilkeleri hayata geçirmek iken, militanın temel özelliği ve genel görevi her koşul altında bu konuların gereğini temsil etmektir. Ondan sonra teknik uygulanır. Gerillanın üslenmesi, büyütülmesi görevleri yapılır. Hemen söyleyelim ki, bunlar yerine getirilmediğinde karşı kuvvetler, yani düşman kuvvetleri çalışır ve başarı kazanırlar. Karşı kuvvetler nasıl çalışır? Onlar gerillanın boğulmasını hedef alır; yani batağı kurutmaya çalışır; bunun için önce ilişkileri daraltır, kitleyi daraltır, üssü daraltır ve en son nokta operasyonuyla boğar. İşte düşman kuvvetleri böyle çalışmaktadır. Bizim kuuvetlerimiz ise tam tersine bunu boşa çıkartmaya çalışır. Yani arada durma olmaz. İşler kendi kendine ne gelişir, ne durdurulur, ne de geriletilir. Mutlaka bazı kuvvetler ya ilerletir, ya da geriletir. Zaten bizde hakim olan diğer bir ortayolcu anlayış da budur. Adeta "ne düşman fazla üzerime gelsin ne de ben üzerine varayım, ne ben bitirici çalışma yapayım ne de düşman yapsın" denilmektedir. Açık ki bu bir kendini aldatmadır; belki günlük, anlık olarak böyle durumlar ortaya çıkabilir, ama son tahlilde bir taraf mutlaka kendini toparlayarak öldürücü darbeyi vurur. Ve eğer bunu biz yapmazsak, açık ki düşman yapar. Bizim için böyle rahat durma anları yoktur. Açıkça görülüyor ki, bugün Partide herkesten daha fazla etkili, yetkili ve otoriter olmama rağmen, hiç kimseden daha fazla ruh ve düşünce rahatlığına ulaşmış olmaktan çok uzağım. Neden? Çünkü, PKK'nin ilerletilmesi isteniliyorsa böyle bir temsil benim için şart da ondan. Ama durum tüm arkadaşlar için şarttır. Mademki PKK'nin gelişimini bu tutum belirliyor, o halde bunu başka bir tutumla değiştirmemiz mümkün değildir. Bu, her arkadaşın her yerde göstermesi gereken davranıştır. Çünkü eskiden böyle yapılmadı; yapılmadığı için de işte hepimizin bildiği durumlar gündeme geldi. O zaman böylesi duruma düşmemek için diyoruz ki, bir göreve gidildiğinde bunları tam bir yetkinlikle uygulayalım. Eğer uygulamayı üstüne alan adam zaten orada benden bile daha başarıyla görevi yürütürse, o zaman benim de bu kadar değerlendirmeyi bir daha yapmama gerek kalmaz, işi sonuca götürmek için her şeyini ortaya koyan adam için yeni talimatlara, yeni telefonlara, mektuplara hiç gerek yoktur. Beş yıl bile orada kalsa bu işleri yürütmesini bilir. Burada ölümün erken gelmesi de o kadar önemli değildir, çünkü bizde böyle tehlikeler her zaman vardır. Fakat dikkat edilirse büyüme süreklidir. Bir kişinin durdurulmasıyla PKK durdurulamayacaktır. Bu nokta çoktan aşılmıştır.

"Her müdahale, her yeni eğitim, ülkeye her yeni giriş, mücadeleyi bir kat daha ileri götürdüğünde, ona bir yenilik kattığında biz rahat olabiliriz. 'Bu atılımımız da bizi şu noktaya getirdi' diyebiliriz. Onun için daha yeni şeyler verebiliriz. Yani arkadaşlar bundan sonraki eylem sürecinin en ileri bir noktasını tutup rolünü oynayabilecektir. İşte bu böyle ele alınıp gerekleri yerine getirildiğinde sanıyorum bütün bu çalışmalar bir anlam ifade etmiş olur. Biz geri adımların değil, ileri adımların sahipleri olabilmek için her şeyimizi ortaya koymalıyız. Ben de buraya gelişimin daha ileri bir adım olması için tüm gücümü kullanıyorum. Bu değerlendirmelerde mutlaka yeni geliştirici şeyler olmasa bir kelimeye bile gerek duymam."

Buraya kadar taktiğe yaklaşımın bazı esaslarını koydum. Nasıl yaklaşılmaz ve nasıl yaklaşılır, temel tutum nedir sorularına biraz açıklık getirmeye çalıştım. Bu konuda özellikle örgütlenme, yönetim ve yönetilme anlayışlarının düzeltilmesinin büyük önemini, pratiksiz kalmanın tehlikeli olduğunu, yani düşmanın öldürücü darbe vurmasına imkan hazırladığını ortaya koyduk. Kenarda seyretmenin benzer sonucu getireceğini koyuyoruz. O halde, tüm bunlardan sonra Partiye dürüst bağlılık, doğru yaklaşım nasıl olmalı? Açık ki bunun için atılımcı olmak, atılgan olmak, birkaç hatadan korkmamak, sözümüz ve eylemimiz eğer olumluyu yaratmaya yönelik ise çekinmemek gerekir. Fakat arkadaşlara bakıyorum, Kürdistan'ın halen ezilen o insanını temsil etmekten öteye bir şey vaadetmiyor. Ben bile o kadar zor koşullardan geldiğim halde, ihtiyatlı, dikkatli ve duyarlıyım ama, atılganlığım çok daha fazladır. Yani bu kadar genel görevler yanında ve bu kadar açık ve kapalı tehlikeler etrafında bile arkadaşlardan daha atılgan, daha konuşkan ve daha pratik davranıyorum. Halbuki arkadaşların olanakları daha fazladır, eyleme yönelindiğinde silahı susturmanın, dili susturmanın, her türlü pratiği önlemenin hiçbir gereği yoktur. Neden sakınılıyor? Hadi diyelim ben milyonların temsilini, sorumluluğunu, seyrini esas aldığım için birçok olguya endişeli, tedirgin, dikkatli, duyarlı yaklaşırım. Elbette arkadaşlar da dikkatli ve tedbirlidirler, ama daha çok pratiğin adamı, taktiğin uygulayıcıları oldukları için bir hareket komutanı gibi harekat ederler. Peki harekat komutanı nedir? Harekat komutanı, işte gördüğümüz gibi atılgan, karşı tarafı parçalayıp örgütsüz bırakan, maiyetini coşturan adamdır. Hemen söyleyeyim, bazıları dağıtıyorlar, küstürüyor, yaşamı zehir ediyorlar. Hayır, komutan dediğin birliğini moralle donatır, onları da birer komutan haline getirmeyi esas alır. Yani bizde bir komutan her zaman komutan yetiştirir. İşte atılganlık bunun içindir. Düşmana karşı eylemden başka yapılacak bir iş yoktur. Eylem alanında hiçbir zaman durulamaz; orada durmak, zaten ölmek, imha olmak demektir. Ama bu atılımcı üslup, intiharvari giriş de değildir. Tam tersine, en sağlam savunma anlayışı içerir. Bilindiği gibi aktif savunma, stratejik savunmanın üslubudur. Bizde bu da atılımcı karakterde gelişir. Sanıyorum arkadaşlar bütün bunları düşünüyor ve inceliyordur. Zaten onların bütün rolü bunu pratikte uygulamadır. Yeni çizgi arayışı içine girmek anlamsız ve sonuçsuzdur. Ben bunu çokça izah ettim. Geçmişte de yeni çizgi, yeni ilişkiler vs. dediler, ama kendilerini nerede buldular? Bu kadar çalışmalardan sonra zaten çizgi ve taktik ortaya çıkmış, bundan başka devrimci çizgi, taktik, üslup yoktur. Bu nedenle bunlarla uğraşanlar, başlangıçta iyi niyetle hareket etseler de sonuçta en vahim konumlar içine düşerler. Böyle yapılmamalıdır. Partinin belirlenen taktik hattı, onun çizgisi, planı, tespit edilmiş görevleri vardır. Bütün bunlarda ısrarlı olmak gerekir.

Diğer tehlikeli bir şey de kurnazlıktır. Böyleleri "beş gün zamanı yitirebilirim, beş ayı, bir yılı kurtarırım" hesabıyla yaşamaktadır. Bu hesaplarsa sonuçta sadece sahiplerinin ne kadar küçük olduğunu, ne kadar görevlerle ters bir yaşantı içinde bulunduğunu gösterir. Böyleleri yaşasa bile, bence, o yılın sonunda "işte sen busun" derler ve bir yere oturturlar. Sonuç olarak, böylesi bir tutum adamı büyütmez, itibarlı kılmaz. Ve yapılan her şey, ergeç ortaya çıkar. Tarihe karşı ne kadar pratiğin sahibi olunduğu açığa çıkar. Çünkü, ancak kahramanca ve yiğitçe davranışlar tarihe mal olur. Yoksa kendini gizleme, görevlerden kaçınma kişiyi "kurtarsa" bile, onun onurlu prestijini kurtaramaz. İşte bütün bu yanılgıları, yetmez eksik ve zaafları terketmek, eylem adamı olmanın büyük onuruna ulaşmak gerekir. Kahramanlıktan bahsediyorum; sadece kitlesel bir hareketi, kollektif bir hareketi geliştirmenin, ordu kurmanın, kitleleri ayağa kaldırmanın kahramanlık olduğu unutulmamalıdır. Yoksa birkaç eylem yapmak belki değerlidir, ama asıl belirleyici olan değildir.

Evet, şimdi bu konularda daha çok şey söylenebilir. Parti taktiğine yaklaşımın tarihçesi vardır; biz de bu konuda çok şey söyledik, daha da söyleyebiliriz. Bunlar ve önümüzdeki döneme ilişkin görevler daha da açılabilir. Fakat bence bunların sayısını fazlaştırmaktan ziyade, yaklaşım tarzımızı kökünden yaratıcı, devrimci kılmak, bizi hep taktikten uzağa düşüren şeyleri hiçbir zaman yaşatmamak önemlidir. Hemen söyleyeyim, portrelerini çizdiğimiz tipler de çok iyi niyetliydiler, fakat Partiye kötü yaklaştılar, bu kötü yaklaşma onların bütün olumsuzluklarını ortaya çıkardı. Bu nedenle yaklaşımda büyük ciddiyet ve olgunluk gerekir; ilk ilişkiler, ilk toplantılar, ilk yürüyüş, ilk üslenme, ilk köye giriş, ilk adımları derleme sonuç alıcı olmalıdır. Bilindiği gibi, gitmişler hiçbir ön tedbir ve ikna çalışması yapmadan insanları zorla kopartmışlar. Sonradan hepsi başımıza bela oldu ve çoğunu attık. Düşman bu konudaki hatamızı neredeyse ağır ödetecekti. Bunlar bizim taktik anlayışımızda var mıydı? Yani biz kendimize eziyet etmeye, bile bile kayıp vermeye bu kadar tutkun muyuz? Belli ki değil. İşte burada da pratik faaliyetler geliştiriliyor. Özü, üslubu belli; yani ilişkilere yaklaşım, onları geliştirme ve koruma esas alınıyor. Demekki özünde yaklaşımı tam kılmak, yaklaşımda hata yapmamak gerekiyor. Ayrıntılardaki çaba azlığı veya bazı teknik hatalar o kadar önemli değildir. Yaklaşımın özü doğruysa —ki bu Parti yaklaşımıdır—, Parti emirleri ile olunursa sanmıyorum ki fazla başarısız olunsun. Tabii bunun ardından çaba yoğunluğu gelir. Yani, yüksek başarı için, atılımcı karakterimiz ve son derece eğitici özelliklerimiz konuşursa, yoldaşça ve olgunca davranışlarımız saflarda ve kitlelere yoğunca işlenirse geriye fazla şey kalmaz. O zaman, değil general, dâhi bile olunur. Aksi halde yetkileri ne kadar büyük olursa olsun düşmekten kurtulunamaz.

Şimdi burada bazı konuları daha açmaya çalışacağım. Biz bunları açmakla, daha sonraki pratiğe olacak yürüyüşe katkımızı bir üst dereceye fırlatmak istiyoruz. Şüphesiz gelişmeler olacak, Partimiz gelişecektir; ama katkı yapmak, yenilik getirmek her zaman PKK'nin kendini ilerletmesinin baş bir koşuludur. Her müdahale, her yeni eğitim, ülkeye her yeni giriş, mücadeleyi bir kat daha ileri götürdüğünde, ona bir yenilik kattığında biz rahat olabiliriz. "Bu atılımımız da bizi şu noktaya getirdi" diyebiliriz. Onun için daha yeni şeyler verebiliriz. Yani arkadaşlar bundan sonraki eylem sürecinin en ileri bir noktasını tutup rolünü oynayabilecektir. İşte bu böyle ele alınıp gerekleri yerine getirildiğinde sanıyorum bütün bu çalışmalar bir anlam ifade etmiş olur. Biz geri adımların değil, ileri adımların sahipleri olabilmek için her şeyimizi ortaya koymalıyız. Ben de buraya gelişimin daha ileri bir adım olması için tüm gücümü kullanıyorum. Bu değerlendirmelerle mutlaka yeni geliştirici şeyler olmasa bir kelimeye bile gerek duymam. Aynı ilişkiyi, aynı çalışma tarzını temcit plavı gibi tekrar etmek çok kötüdür. Hatta daraltan, gerileten bir durum, en çok kaçındığım husustur. Her zaman bir ilişkiyi ilerleten, bir kişiye yeni şeyler veren, yeni bir yol, ilişki, fikir, tavır ararım ki, bir gelişme olsun. Tüm arkadaşların esas alması gereken tutum budur. Bazıları gidiyorlar, on yıl önceki davranışı, en geri ilişkileri tekrarlıyorlar, hatta çözüyorlar, bozuyorlar ve buna da "çalıştık, ilerletik" diyorlar. İnsan kendisini hiç böyle aldatır mı? Seviyeyi ilerletme, hatta kat kat ilerletme ortadayken, onu çeşitli yollardan bozmaya devrimci parti çalışması diyebilir miyiz? Hatta başkalarının bizi alet etmelerinde bir saygınlık aranabilir mi? Niyet ne olursa olsun, bunda ciddiyet görülebilir mi? O halde yaklaşımlar önemli, ilişkilere el atma ve katkıyla büyütme, bir göreve yöneldiğimizde tarihin önemli bir görevini böyle ilerlettim diyebilme önemlidir. Birbirimizi tatmin ve rahat etmeye gerek yoktur. Hayır, biz ancak işleri biraz ilerlettiğimizde biraz rahatlık duyabiliriz. O da vicdanımıza karşı, yoksa birbirimize karşı değildir. Vicdanımıza karşı yaptığımız rahatlık en büyük rahatlıktır. Bunun dışında birbirimize karşı başka tip yaklaşımlar, alta karşı veya üste karşı kendimizi başka tip göstermeler hiç anlamı olmayan basit davranışlardır. Tarihin eylem adamları, büyük rahatlığı sadece kendi vicdanlarında ve böyle iş içinde yaratırlar. Zaten onları başka bir şey de tatmin etmez. Yoksa ahbap-çavuş dostlukları oluşturmak için değil, başkalarının hesabına gelmese de halka ve Partiye ciddi hizmetler yaptıklarında kendilerini "görevimi yaptım" demenin huzuru içinde bulurlar. Evet, demekki görevler ne kadar zor olursa olsun, bir defa böyle ortaya çıkmışız, her yerde bu espri içinde yaşamak, bu yaklaşımın uygulayıcıları olmak gerekir. Bu sadece bizi çok değerin sahibi olmaya götürecektir.

O halde nereden bakarsak bakalım, bütün koşullar, insanlığın bütün iyi ve kötü yanları, eğer biz yaşamak istiyorsak ileriye fırlamak mecburiyetinde bırakıyor. Onun için de atıl, durgun, ikircikli özelliğimizin olmayacağını her yerde tekrar tekrar vurguluyorum. Mantığın çok iyi işletilmesi gerektiğini, siyasetin büyük bir duyarlılık meselesi olduğunu, askerliğin yine büyük bir çaba gerektirdiğini, cesaretin ve mantığın içiçe örülmesini gerekli kıldığını ve bunlar yapıldığında kimsenin bizi yenemeyeceğini söylüyorum. Şimdiye kadarki pratiğimizin kanıtladığı biraz da budur. Daha büyük kanıtlamalar ise ancak büyük katkılarla mümkündür. Mademki biz bu kadar gelmesini bilmişiz, bu kadar yaşayabilmişiz, bu kadar temsil edebiliyoruz, o halde yaşamımızın temel özelliği ve temel bir gerekçesi olarak görevleri adeta fethedercesine ele almalıyız. Biz buna üslubumuz dedik. Ölüm nereden gelirse gelsin, en büyük alçaklıklar, komplolar nereden gelirse gelsin yürüyüş tarzımız, üslubumuz budur. İşte bu üslup bütün kötülükleri de boşa çıkarmanın tek yoludur.

Şimdi önderlik konusunda başka bir hususa daha açıklık getirmek istiyorum. Kendi yürüttüğüm bu görev bazıları tarafından nasıl değerlendirilir, buna nasıl katılınır ve bazıları bunu neden olumlu yönden değil de, daha çok olumsuz yönden değerlendirirler.

Benim PKK içinde yürüttüğüm görev, faaliyet ulusal kurtuluşu şu veya bu yönde önemli oranda etkiliyor. Yine sınıf mücadelesinin, ulus mücadelesinin belirlenmesinde çok belirgin roller oynuyor. Bunun kollektif bir tarzda yürütülebilinmesinde uyumlu yaklaşım kadar uyumsuzluk da etkili oluyor.

Küçük-burjuvazi önderlik sahasında da çok yeteneksiz olduğu için, PKK ortamında önderlik sorunlarına yaklaşımda ve daha çok da benim yürüttüğüm önderlik sahasına yaklaşımda hayli yanılgılı taktiklere başvurdu. Sinsi, gizli, açık, kapalı biçimlerle de olsa genelde yürütemedi. Geliştiremediği kendi sınıf önderliği, sınıf akımı koşullarında adeta bizim omuzlarımıza basarak bu kompleksini gidermek istedi. Aslında onlar, Partinin vefalı, sadık, gerçek dostları, yoldaşları değil, öyle anlaşılıyor ki sınıf özlemlerini her düzeyde tatmin için bir basamak olarak PKK'yi kullanıyorlar ve Önderliğe de böyle yaklaştıkları ortaya çıkıyor. Tabii ki bunun aynı zamanda yarı-feodal özlemlerle içiçe geliştiği de biliniyor. Aşiret ağalığı ve bayağı ağalıkla küçük-burjuvalık, gerek dışımızda gerekse içimizde bizimle epey uğraşıyor. Şüphesiz biz bıçakla keser gibi kendimizi kopartamayız.

Kürdistan'da PKK Önderliği gelişiyor. Kurtuluşu yönetmeye muktedir tek sınıf olarak proletaryayı en devrimci tarzda yürüttüğü için, bu diğerlerinin yeteneksizlikleri, zavallılıkları her gün açıkça ortaya çıkıyor. Bunlar bırakalım ulusal kurtuluşun devrimci yönetimini, reformist bir yönetimle bile yürütemezler. Kırk-elli yıllık gelişmelerin sonuçları ortadadır. Belirttiğim gibi, uşaklıktan öteye değil bir yönetim, stratejik veya taktik önder olmalarını, ancak düşmanın genel taktiklerinin bir birlik komutanı gibi hareket edebilirler. Onların stratejileri içinde küçük bir taktik öge olarak çoktan yer alırlardı, ama bu da olmuyor. Genel şeylerden de vazgeçmiyorlar. Bunlarla son ilişkilerimiz biliniyor, mücadelemiz aslında kıyasıya sürüyor. Onlar kendilerini ilgilendirmediği halde, TC ile son derece samimi ilişkilere girmeyi bile göze alarak ve böylelikle onu da arkalarına alarak önderlik sevdalarını sürdürmeye çalışıyorlar.

DEVAM EDECEK

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın '88 Newroz'u üzerine değerlendirmesi:

NEWROZLARDA PKK İLE YAŞAM DAHA UMUTLU VE GÜZELDİR

Baştarafı 1. sayfada

bir dönemin, yani vatansız olmanın en büyük düşkünlük olduğunu söylüyoruz. Her şeyden önce vatanseverlik duygusunu, düşüncesini geliştirmeden asla ve asla insanlığın karşısına çıkacak yüzümüzün olmadığını bilmeliyiz. Biz bu hakikatsız yaşamaya yaşam denilemeyeceğini bilerek ve en çağdaş temel yaşam ilkesini esas alarak yola koyulduk. Ortaya çıktığımızda umutsuzluk kokan topraklar üzerinde sıradan bir yaşam bile sağlanacağına dair umut geliştirmeyen, her şeye boş vermiş inançsızlar yaşamıyla yüz yüzeydik. Buna yaşam denilemeyeceğini ve kabul edilemeyeceğini bilerek adımlarımızı attık. Bu yıllarda kendimizin ve partimizin şahsında zafer için gerekli düşmanımızla savaştıracak, dostlarımızla buluşturacak ve en başta da kendi öz gücümüze kavuşturacak bir siyasete, bir yola kavuşturdu. Yüzyıllardan beri uzak düşülen ve en sonunda kişinin kendinden başka hiçbir şey düşünmeyen, göremeyen ve zayıflığı, hiçliği tanık olunmamış bir düzeyde yaşayan böylelikle de çağın en gerisinde bir duruma düşen kişiliğinden, düşünen ve siyaset sahibi olan kişiye ve bu kişilerden bugün büyük bir uyanışın, hareketin içinde olan bir halk gerçeğine ulaştık.

Biz savaşı önce öncü Parti düzeyinde, PKK biçiminde kazanmasaydık bütün sözlerimiz, çabalarımız boşa gidecekti. Her zamankinden daha fazla Parti gerçeğimizi doğru kavrayalım diyorum. Bu silah doğru kullanıldığında, yüzyıllardan beri kaybedilen her şeyin adım adım kazanılmasının ve korunmasının mümkün olduğu görülecektir. Veya hepimizin yüreğini yakan ve başlı başına bir yiğitlik kalesi ve kanıtlanmış en büyük gerçeğimiz olan şehitlerimize doğru yaklaşmak, onları esas almak istiyorsak, bileceğiz ki onların yoğunlaştığı, onların gerçek haline getirdiği biricik nesne Partidir. Onlar Partiyi yaratarak kendilerini ölümsüzleştirdiler. Şehitlerimize değer veriyoruz, onları düşünüyoruz ve üzülüyoruz. "Biraz daha yaşasaydılar olmaz mıydı" diyoruz. Evet! Yaşıyorlar işte, Partimiz PKK biçiminde yaşıyorlar ve gerçektirler.

Yine Parti silahının oluşmasında büyük zindan direnişçiliği vardır. Bu, insanlık tarihinde kendisine sayfa açacak kadar büyük bir direniş gerçeğine sahiptir. Orada gerçekleştirilebilecek her şey gerçekleştirilmiştir ve bu Parti olmuştur. Peki bunlar şahsi çıkar için mi? Hayır! Milyarlar bile olsa bir günlük işkence görmemek için ödenmeye bin defa değer. İnsan yaşamının hiçbir koşul altında kabul edemeyeceği böylesine acımasız ortamda sadece bu büyük silahı oluşturmak için zorluklara göğüs geriyorlar. Ve sonuçta bu silahı bize çok sağlam bir biçimde emanet ediyorlar. Bu silah büyük kahramanlarımızın bize emanet ettiği bir silahtır. Adlarını bile anmaya cesaret edemeyeceğimiz bu kahramanlarımızın anısına bugün en büyük bağlılık bu silaha en yüksek değeri biçmektedir.

Kişi kişi, grup grup, acımasız ve tam bir savaş halinde dört yıllık süreci aşan zirvede bir direnişimiz, savaşımız var. Tarihin hiçbir döneminde rastlanmayacak kadar güçlü donanımlı düşman ordularının çepe çevre kuşatmasına rağmen, elde silah direnen, cesaretini kaybetmeyen, bilakis kişilikleriyle düşman ordularını mahfeden kahramanlarımız, şehitlerimiz var. Bunlar bir gerçektir. Bunlar tarihimizin hiçbir döneminde bu denli sahip olmadığımız gerçekliklerimizdir. Ve bu da bugün elimizde büyük Parti silahıdır. Partimizin gelişiminin her anı büyük bir düşünce, direnme, fedakarlık ve cesaret hareketidir. Soysuz olmamak ve zayıflığı bir kader olarak görmemek gerekir. Hep basit, günlük çıkarlar uğruna gelecekten vazgeçmeyi kabul etmemek gerekir. Eğer bunlar böyle ise, o zaman Partiye de tam hakim olmalıyız. Tam hakim olmaktan, onu olduğu gibi kavramak ve kullanmaktan bir an için bile olsa vazgeçmemeliyiz. İnsanlığımızı, vatanımızı, özgürlüğü, emeği, kısaca her şeyimizi kazanmanın biricik ve en temel koşulu budur. Çünkü biz halk olarak —bazı istisnalar ve hafif baskı dönemleri hariç—, binlerce yıllık bir işgal, istila ve katliam altında yaşamı bütün tarihi gerekçeleriyle reddediyoruz. Ve bu reddediş önemlidir. Bunu reddetmek, dayatılan sahte tarihi, onun 'yaşamdır, ilkedir, içinde büyüyün, gelişin' dediği her şeyi kabul etmemek demektir. Bu da büyük bir hesaplaşma içinde olmaktır. Büyük bir hesaplaşmaya ihtiyacımız vardır. Çünkü bugün dünyaya bakıyoruz, kendimize bakıyoruz ve utanıyoruz. Bundan kurtulmanın yolu büyük hesaplaşmadır. Ve bugün böyle bir hesaplaşmanın imkanları ortaya çıkmıştır. Basit bir tarzda düşünmeyelim, kendimizi yanıltmayalım, insanlık davasını da kolay kolay bırakmayalım. Eğer bu böyleyse, o halde yapılması gereken, son derece haksız ve zalimce bizden kopartılan en tabi haklarımızı sökerek almaktır. Bugün neredeyse adımızı bile yasaklayıp, bu yasağı kaldırmanın da sanki bir barışçılık, bir insanlık gereği olduğunu söyleyecek kadar dengesiz olan, ama dengesiz olduğu kadar da kendini güç sahibi gören düşmana bu hesabı ödettirmeliyiz.

Dünyada insanların eşit doğdukları söylenir. Öyledir de. Fakat daha sonra herkesin kaderi toplumsal ve ulusal gerçekliğine bağlı olarak gelişir. Bu, bizde hiçbir ulusla karşılaştırılmayacak kadar kötüdür. Ve bu bir gerçektir. Biz bugün gerçeğin en iyi farkına varmış bir konuma ulaşmışız. İşte bu, hesaplaşma gerçeğimizdir. Hiç kimse bugün bu görevi ikincil plana bırakma, başka şeyleri öne çıkarma, kendi kendini inkarın ve ihanetin içinde tutma ve bu konumuna da izin isteme gücünde ve cesaretinde olamaz. Kürdistan ülkesinde gerçekten doğru, haklı, emeğin sahibi olan ülkesinin de sahibi olmalıdır. Biz, halk olarak bu biçimde bir karara ulaşmış ve bu kararın kesinliğini ortaya çıkarmışız. Biz bu karar için Partiyi oluşturduk. Partimiz bizim için en büyük karar oluyor. Vatanın, toprağın, emeğin, özgür yaşamın sahibi olmamızdan daha büyük bir hediye ve daha büyük bir armağan olamaz. Dikkat edelim çağdaş tarihimizi yaratıyoruz. Biz binlerce yıldan beri kaybettiklerimizi Partimizin onbeş yıllık gelişiminde yeniden yaratıyoruz. Bir avuç öncümüz de, Parti militanımız da bağımsız ve özgür temellerde yeniden yaratılışı bugün halkımızın tümüne dayatıyoruz. Partimiz ve onun militanı, halkı için neler yapılması gerekiyorsa, en ufacık bir endişeye kapılmadan, teredüt geçirmeden, korkmadan onu yapmasını bilmiştir. PKK militanlığı binlere varan şehidiyle sözünün eri olduğunu kanıtlamıştır. Dünyada, bölgede ve ülkemizde hiç kimsenin bunu reddedecek bir gücü olmadığı ortaya çıkmıştır. Düşman da bunu itiraf ediyor.

O halde kendini bu kadar ispatlamış bir Partiye, halkımız nasıl cevap verecek? Artık biz halkımızı da bir imtihan içine çekiyoruz ve buda basit bir imtihan olmayacaktır. Büyük ve acımasız bu kavgada haklı olanın kesin kazanması gereği vardır. Düşmanın, TC egemenliğinin bütün uygulamalarında en büyük adaletsizlik, zorbalık, katliam ve düşürmenin her türlü biçimi mevcuttur. Çoğumuz, bize bir tokat vurulduğunda kiyameti koparırız. Bir küfür, bizde bir cinayet işlemenin gerekçesi olur. Bir köpeği öldürmeye cinayetle karşılık verilir. Peki bu kadar haksızlık, kötülük ondan da öteye işkenceli yaşam ve her türlü ayak altında ezilmeye nasıl karşılık verilecek? İnsanımız, halkımız bu kadar sağduyudan yoksun olamaz. Bu kadar kendini düşüremez ve öyle hissedemez.

Günümüzde Partimiz artık buna imkan vermiyor, kabul etmiyor. Parti kararlıca şimdiye kadarki bütün yaşama "dur" diyor. Ve bunu sadece sözle değil, eylemiyle de söylüyor. Ve öyle bir noktaya, tarihin öyle bir dönemine geldik ki, artık halk ayağa kalkacak diyoruz.

Newroz, halkımız tarafından hep yeni gün, bahara açılan yeni gün, yeniden ulusal giysilerimiz ve geleneklerimizle bir bayram olarak karşılamak istediğimiz bir gün, halk ruhumuzun buluştuğu, özgürlük ateşlerinin yükseldiği bir gün olarak değerlendirilir. Böyle bir gün münasebetiyle biz, bir araya gelmenin, ateş yakmanın, yeni güne ulaşmanın tamıtamamına gereklerini yapıyor, bunu göstermeye çalışıyoruz. Büyük direniş şehidimiz Mazlum DOGAN yoldaş boşuna kendini 21 Mart Direnişinin şehit bayraktarlığı haline getirmemiştir. O, insanımızın düşünüpte geliştirmek isteyeceği en büyük direnişi inanılmaz koşullarda ve dönemde gerçekleştirmenin önemini, bizde insan olarak kendine sahip çıkmak isteniliyorsa içinde bulunulan koşullar ve de dönemde hiç kimsenin nefes bile alamadığı bir zamanda ancak ve ancak tek bir yolla bir ulus adına, bir halk adına direnişin bu biçime gösterilebileceğini, böylelikle tarihe önemli bir katkı sağlanabileceğini kestirdiği an, yer ve zamanda şehit olmasını biliyor. **Çağdaş Kawa**'lık, çağdaş Newroz, ulusal kurtuluşçuluk böylesine büyük bir adımın da sahibidir. Bizim ve tüm Partimizin geçen yılları böyledir. Biz Newroz'la bu Partinin temelini attık. Baharın doğaya getirdiği büyük renklilik, ışık, sıcaklık, umut, canlılık ruhuna PKK ruhuyla karşılık vermek istedik. O günden beri o da gittikçe açılıyor, canlanıyor, güçleniyor ve en büyük direnişleri hep bu günlerde daha da yenilmez, ele avuca sığmaz bir hale getiriyor. Her yıl gelecek yılın kurtuluş müjdecisi yılı haline gelmiştir. PKK bu yılları, Kürdistan'ın amansız kış koşullarının bittiğinde büyük umudun ayağa kalktığı, coştuğu bir zinciri haline getirmiştir. Şehitlerimiz vardır; bu yıllarda her Mart ayının şehitleri vardır. Ve biz artık her yeni 21 Mart'ı şehitler vererek kutluyoruz. Bütün bunlar direniş gerekçelerimizi yaratmak ve bunu gerçek hesap sorucu olan halkımızın kararlılığına dönüştürmek içindir. Bugün '88 Newroz'u da dünyaya ve bölgeye Kürdistan halkının adını duyuruyor, bu kararını yüce eylemiye hayata geçiriyor. Bu yılın kendi yılımız olduğu, bu noktayı yakaladığımız ve bırakmayacağımız açıktır.

Düşman yeni özel savaş biçimleri geliştiriyor. Her türlü hilekarlığa başvuruyor, taviz veriyor. Ve üstelik bunu en sahtekarca yapıyor. Belliki içine büyük bir korku düşmüştür. Çünkü bin yıllık suçlarının hesabının sorulacağı günün gelip çattığını görüyor. İşte korkusu bundandır. Bundan nasıl kurtulabileceğini düşünüyor. Bugün dünya bile onun üzerindeki hakimiyetinde çok iddialıdır. NATO dahi diyorki "doğuyu da savunurmusunuz, aman ordaki savunmada en ufacık bir eksiklik olmasın." Bugün milyonluk ordusu var, her şey elinde. Biz ise bir avuç insanız, ama iliklerine kadar yine de korkuyor. Bütün dünya gericiliğine sığınıyor, dünyaya vermediği taviz kalmıyor. Bu, korkusunun büyüklüğünü gösteriyor. Ve bunda gerçektende haklı, çünkü çok büyük suçları var. Bugün biz, insan olmamızın zorunlu bir gereği olarak ve halkımıza da kesin saygılı, ona bağlı olmanın bir gereği olarak diyoruz ki, kavgamız her zamankinden daha büyük bir fedakarlık, cesaret ve güçle olacaktır.

Partimiz, her yüz yılı bir yıla sığdırarak ve böylece özgürlüğü kendi içinde yaratarak bu gelişmeyi sağladı. Ne için? Bugünü yakalamak için, halkımızı ayağa kaldırmak için. Halkımız şimdi biraz uyanmıştır. Kendi ulusal kimliğine yüreklice sahip çıkıyor. Baskı, açlık, yoksuluk dinlemeden Partinin sesine kulak veriyor. Doğru söylendiğinin derin farkındadir. Bu, çok önemli bir gelişmedir. Fakat biz bunu da yeterli sörmeyiz. Bugün halkımız daha çok kendi öz savaşımına girme aşamasındadır. Bütün bunlar halkın kendi savaşımını mümkün kılmak içindir. Halk bir güçtür, halk bir gerçektir, halk büyük bir yetenektir. Halk, üretilen bütün sanatın, siyasetin kaynağıdır. Ama bunun şartı vardır; örgütlenirse, cesaretle ayağa kalkarsa ve savaşırsa böyledir. Peki bizim çektiğimiz sıkıntılar, verdiğimiz uğraş, işkenceli yaşam savaşçı yaşamdan daha mı kolaydır? Hayır! Hiçbir yurtsever Kürdistanlı yaşantısının savaş koşullarındaki yaşantıdan daha iyi olduğunu iddia edemez. kendi yaşamına "daha az acılıdır, daha fazla yaşanılır durumdadır" diyemez. Böyle bir yaşamı biz haysiyetimize, onurumuza yakıştırmıyoruz; tam tersine öfke duyuyor ve reddediyoruz.

Büyük devrim ustaları, "devrimler halkların bayramıdır" derler. Ve bu gerçektir. Zaten bütün bayramlar büyük savaşların kazanıldığı günlerin anısına ilan edilir. Biz sadece bir savaşın kazanıldığı günü bayram olarak ilan etmiyoruz. Newroz belki böyle bir gelenektir, fakat çok geride bir gelenektir. Biz bu yıllarda ne yaptık? Doğaya karşı, zalime karşı hangi başarıları kazandık da kendimize bayram yaptık? Bu bir anıdır, biz anıyla yetinemeyiz. Şu anda gerçek bir bayrama muhtacız ve en büyük bayramımız büyük savaşımımızdır. Yine hakların büyük önderleri derki, "halklar eşsiz yeteneklerini savaşlar içinde gösterirler; bu günler ve savaş yılları yaşamaya hakkı olanla olmayanın ayırt edildiği, yücelmesi gerekenle düşmesi gerekenin, emek ve toprağın gerçek sahipleriyle yabancının ve sömürücünün ayrıştığı, bilincin, karanlıkla hesaplaştığı ve hep haklı olanın kazandığı" günlerdir, yıllardır. İşte bundan daha iyi bayram olur mu? Ve herhangi bir halktan daha fazla böyle bir bayrama muhtaç değil

Devamı 27. sayfada

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın Kadın Sorunu üzerine değerlendirmesini, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla yayınlıyoruz

KÜRDİSTAN'DA AİLE KURUMU, KADIN HAKLARI VE ÖZGÜRLÜĞÜ SORUNU

Baştarafı 1. sayfada

üzerinde gelişmiş olan daha aşırı egemenliğine karşı da bir kurtuluş, özgürlük hareketiyiz. Sömürgeciliğin alabildiğine derinleştirdiği bu konudaki anti-demokratik anlayışın karşısındayız. Biz, daha hareketimizi ilk oluşturduğumuz dönemde bile bu hususa büyük bir önem verdik.

8 Mart 1987'de dünya kadınlar günü vesilesiyle yaptığımız konuşmada bu sorunun tarihsel temellerini ve güncel somut şekillenişini ortaya koyduğumuz için bu yönlerine yeniden değinme gereğini duymuyoruz. Bu değerlendirmemiz, daha önceki konuşmamızı tamamlar nitelikte olacaktır. Özellikle de Parti saflarında, bu sorunun doğru bir çözümüne katılımın nasıl olması gerektiğini açacağız. Bu konuda önemli eksikliklerin yaşandığı biliniyor. Saflarımızda bu konuda sağlıklı bir ilişki bile geliştiremeyen arkadaşlarımız var. Diğer konularda görülen atılım ve yaratıcılık zayıflığı bu konuda da kendisini gösteriyor. Hatta, bir yoldaşlık ilişkisinin bile nasıl geliştirilmesi gerektiğini bilemeyenlerimiz var. Ve biz bu konuda da önemli sorunları yaşıyoruz. Bu durumda yapılması gereken, bu konuya önemli oranda yüklenerek, sorunun doğru çözümünü gerçekleştirmektir.

İhtilalciler, devrime kalkıştıklarında eskiye ait ne varsa hepsini yıkarak yerine yenisini inşa ederler. Bir başka deyişle eski toplumsal yapının alt ve üst kurumlarını tümden değiştirir ve bunların yerine yenilerini koyarlar. Yine, bunlar bu konuda hiçbir engel tanımayacaklarına dair bir imajı da yaratırlar. Bu her ihtilalin olduğu gibi ihtilalcinin de özelliğidir.

İlkel komünal toplum yıkılıp yerini köleciliğe bıraktığında gerçekleşen budur. Köleci toplum ilkel komünal topluma ait ne kadar kurum varsa bunları yıkmış ve yerine kendisine ait olanları geçirmiştir. Bir sınıfın diğer bir sınıf üzerinde gelişen hakimiyeti, aynı şekilde bir cinsin diğer cins üzerindeki hakimiyetinin gelişmesinin temellerini de atmıştır. Feodalizm daha gelişmiş bir hakim sınıf ortaya çıkardığında, bu konudaki egemenliği daha da genişletmiştir. İnsanın baskı ve sömürü altına alımının gelişmesi, aynı zamanda kadın üzerindeki hakimiyetin gelişmesine de yol açmıştır. Bir sınıfın diğer bir sınıf üzerindeki egemenliği ne kadar gelişirse, bu cinsler arasındaki eşitsizliği arttırmakla birlikte, genel olarak egemen sınıfa mensup erkek ve kadın, ezilen sınıfa ait erkek ve kadını ezer, onlar üzerinde sömürüsünü kurar. Burjuvazinin bu konuda sorunu nasıl daha ileri boyutlara vardırdığını da biliyoruz ve somut olarak da yaşıyoruz.

Yine, proletaryanın bu konuda nasıl çözümleyici olduğu da biliniyor. Bugün sosyalist sistemde, kadın sorunu önemli oranda çözümlenmiştir. Bu konuda bizdeki durumla karşılaştırılamayacak düzeyde ileri düzeye vardırılmış bir özgürlükten bahsedilebilir. Bu örnekleri yeniden böyle kısaca hatırlatmamızın nedeni, soruna tarihi ve güncel gerçeklerin ışığı altında yaklaşma zorunluluğundan dolayıdır.

KÜRDİSTAN'DA AİLE KURUMU

Kürdistan'da aile, adeta toplumsal düşüncenin, pratiğin en fazla yoğunlaştığı bir saha, toplumsal varlığımızın kâbesi durumundadır. Daha ileri bir tanımlama ile aile birçok kurumun parçalanması, dağıtılması sürecinden sonra gelip dayandığı en son nokta, bütün bu kurumların atomu denilecek bir kurumdur. Bugünkü gerçeklik, tahmin edildiğinden daha fazla bir şekilde bu kurum üzerinde durulmasını zorunlu kılıyor. Kürdistan'da ailecilik öyle bir boyut kazanmıştır ki; bu kurum siyaset ve particilikle adeta içiçe geçmiştir. Denilebilir ki, aile kurumu öyle bir düzeye getirilmiş ki, bu bir inanç merkezi haline getirilmiş ve yaşamın gayesi bu kuruma hizmet etmek olmuştur. Aile, sosyal bir kurum olmakla birlikte bugün her türlü gerici değer yargısının üretildiği bir merkez haline gelmiştir. Bu nedenle, Kürdistan'da ailecilik, toplumun ulusal kurtuluşçu gelişimini dumura uğratan, adeta onu dizginleyen gerici bir odaktır.

Ailenin bu özelliğinden dolayı, bugün düşman bu kurum üzerinde en fazla bir şekilde oynamaktadır. Mesela, aile içinde bulunan erkek olsun, kadın olsun, çocuklar olsun yaşamları bir kaos gibidir ve bunların düşüncelerinin ana merkezini aile oluşturur. Partimiz saflarında yer alan birçok arkadaşın da benzer bir durumu yaşadığını, adeta bu kurumun onları bağlayan bir dizgin vazifesi gördüğünü söyleyebiliriz. Ailenin böyle bir konuma gelmesinin nedenleri bilinmektedir. Sömürgecilik, son derece düşürdüğü bu kurumu, bugün ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kullanmaktadır. Bu nedenle aileciliğe karşı mücadele ve bu sorunun doğru çözümlenmesi, sömürgeciliğe karşı mücadeleyle eşdeğer bir önem arzetmektedir. Bunun için, tıpkı diğer sorunlarda yaptığımız gibi aile ile mücadeleyi de sağlıklı yürütmek için bu kurumu da eleştiriye tabi tutmak, bütün yönleri ile açığa çıkarmak büyük bir önem taşımaktadır. Bu nedenle aile üzerindeki değerlendirmelerimizin kapsamını biraz daha açmak istiyoruz.

Dinsel etkilerin de en fazla yoğunlaştığı saha, yine ailedir. Dini ayrı bir olay olarak ele almamamızın bir nedeni de budur. Bütün bunların ortak yanı, temel tutucu değer yargıları olmasıdır. Bunların etkisi de bizim toplumumuzda güçlüdür. Ağalık, aşiretçilik, kabilecilik vb. kurumlar da bugün ailecilik biçiminde yoğunlaşmıştır. Aşiret veya kabile denildiğinde, güçlü bir aile veya diğer küçük aileleri de temsil eden bir aile akla gelir. Ancak hepsinin de bir tek düşüncesi vardır: Aile kurumunu korumak ve geliştirmek. Bu ise, aile kurumu içerisinde daha fazla çocuk, kadın, para, mülk vb. şeylere sahip olmaktır. Kısaca, her şeyleri aileleridir. Bizdeki aileciliğin biçimi, bu kurumun ulaştığı en gerici biçimi ifade etmektedir.

Aile kurumu hakkında bütün bu gerçekleri, bu şekilde ortaya koymamızın nedeni, daha önce bu kuruma yönelik eleştirileri fazlaca yapmamış olmamızdır. Bu eleştirilerimizin önemli bir hedefi ise bu kurumu devrime yararlı bir hale getirmektir. Mesele, objektif bir gerçeklik olan bu aile kurumunu devrimin eleştiri süzgecinden geçirmektir.

Aile olmadan yaşanamadığı, bunun vazgeçilmez bir kurum olduğu üzerine geniş değerlendirmeler yapmaktan ziyade, bu kurumun toplumsal ve ulusal gelişme içindeki yerini açığa çıkartmak gerekir. Genelde sosyalizm bu kurumu eleştirmiş; feodal, burjuva ailenin konumunu ortaya koymuştur. Engels, **Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni** adlı eserinde bu kuruma yönelik eleştiriler yapmıştır. Bu, eleştiri bizim açımızdan da özenle ele alınması ve işlenmesi gereken bir tanım ve teorik çerçevedir.

Bizde sorun, bugün öyle bir dereceye kadar ağırlaşmıştır ki, birçok köklü hastalığın da kaynağı durumundadır. Bu nedenle, bu kurumu olduğu gibi ele almak büyük bir önem taşımaktadır. Devrimciliğin en önemli bir özelliği de bu kuruma karşı yaklaşımını devrimci kılmasıdır. Bu kurumun etkisi altında kalmamış bir kişinin olabileceğini sanmıyorum. Hepimiz bu kurum içinde büyümüşüz ve bundan etkilenmişiz. Hala da birçok yönüyle bu kurumun etkisi yaşanıyor. Bundan dolayı bu kurumun çok yönlü olarak ele alınması gerekiyor. Ailenin tarihsel gelişimi, sömürgecilik ve aşiretçi-feodal yapı ile bağlantısı, ulusal yapı içerisindeki yeri ve toplumsal gelişmedeki fonksiyonu incelenmelidir. Yine bu kurumun kendi iç yapısı, ana-baba ve çocuklar arasındaki ilişkiler de ele alınıp değerlendirilmelidir. Bu ilişki, feodal mı, burjuva mı, aile içinde demokrasi var mıdır? Bu hususlar da açığa çıkarılmalı ve ailenin niteliği netleştirilmelidir. Kısaca aile kurumunun, devrimcilikle tutuculuk arasındaki konumu açığa çıkarılmalıdır. Sorunu, böyle bir kurumu oluşturmayı amaçlayan veya böyle bir kurumu ortaya çıkaran kadın-erkek ilişkisinin düzeyi nedir? Bu kurumu nasıl eleştiriyoruz? Bu kurum, etkilerini saflarımıza nasıl yansıtıyor? Bu durum karşısında devrimci görevlerimiz ne olmalıdır? İşte bütün bu sorulara doğru yanıt verdiğimizde, bu kuruma doğru bir yaklaşımı da sergileyebiliriz.

Bizim geldiğimiz kuşak açısından ana-babalarımızın temsil ettiği bu kurum gerçekten düzenin en çok dayandığı hâkimiyet noktasıdır. Halen çoğunuzu sömürgecilikten değil, bu kurumun etkisinden kurtarmaya çalışıyoruz. Aynı şekilde, tüm bir halkı gerçek anlamda sömürgeciliğin baskı ve sömürü kaynağı olan kurumlardan değil, baskı ve sömürüye en tehlikeli dayanağı teşkil eden bu kurumun etkilerinden kurtarmaya çalışıyoruz. Anlatımda eksiklik olmaması için hemen belirtelim ki, bu kurumun ister ana-baba, ister yetişen çocukları tarafından olsun, hepsinde bağlı kalınması, korunması, üretilmesi gereken, olmasa olmaz kabilinden bir olgu olarak ele alınması en kötü yanını oluşturmaktadır. Yani bu sürdürülemezse insanımızın ufku kararıyor, kendisini dünyanın en başarısız kişisi sayıyor. Sağlam ailesi olmadı mı, ailesinin sorunlarını halletmedi mi bizimki kendisini namussuz, başarısız yerine koyuyor. Böylesinin hiçbir işe yaramadığı, bir baltaya sap olamadığı konusunda toplum şartlandırılmış ve aile karşısında başarılı olmayan kişiyi, adam yerine koymuyor. Buna en kötü yaklaşımlarla bakıyor, değerlendirmede bulunuyor. Dolayısıyla burada şöyle muazzam bir sonuç ortaya çıkıyor: Her kes aileye taparcasına, geri, yaramaz ve son derece tehlikeli sonuçları da olsa, hizmet etmek zorundadır. Hizmet ettiği nedir? "Aileye para getir, aileyi koru, aile uğruna öl"dür. Aslında aile için neden öleceği sorusu pek belli bile değildir.

Bunun anlamsızlığını kendi yaşamımdan bir örnekle dile getireyim: Yedi-on yaşları arasındayken, ailenin katı geleneklerine göre ölmek gerekiyordu. Biz bunu soruylada sorduk. Gerçekten aile uğruna savaşılacak, ölünecek bir kurum mudur, niçin onun için sürekli kavga yapalım? Sizlerin bu konudaki durumu benden daha ağırdır. Ailecilik meseleleri yüzünden bol kan dökenler de vardır. Bu konuda hayatını adayanlar da az değildir. Anasının-babasının iyi oğlu-kızı olmak, ailenin sadık bendesi olmak için her şeyini ortaya koyanlarınız az değildir. Malesef bu böyledir. Sanıyorum bizi devrimci olmaya iten en önemli nedenlerden birisi de daha baştan itibaren aile kurumuna bu kadar önem atfedilmesinin anlamsızlığını yaşamamızdandır. Bunu derken ailenin kötü çocuğu olduğumuzu söylemiyoruz. Biz bu kuruma bu kadar değer verilmesinin ve bu kurumun incir çekirdeğini bile doldurmayan meseleleri için gençleri, çocukları boğuşturmayı son derece saçma, tehlikeli bildiğimiz için sürekli aramıza mesafe koyduk ve eleştirisel yaklaştık. Bu gerici kurumu böyle eleştirmemizin de bizi devrime yaklaştırdığını çok açıkça belirtelim. Eğer bir çoğunuzun devrimciliğinde ciddi eksiklik varsa, çocukluğunuzdan yahut gözünüzü açtığınızdan beri bu kuruma tapınmışsınızdır ve hala da bundan soğumamışsınızdır. Bu tapınma ve benimseme sizi gözü kara bir aileci yapmıştır. Çoğunuz Avrupa'yı da görmüşsünüz. Orada aile son derece çözülmüş bir durumu yaşıyor. Sosyalist ülkelerde durum daha değişiktir. Biz de ise böyle değildir. Bunları ifade ederken, aile fertlerimizi beğenmediğimizi söylemek istemiyoruz. Biz bir kurumu eleştiriyoruz. Bu kuruma hakim olan zihniyeti, karakteri, özellikleri açığa vurmaya çalışıyoruz. Söyleyelim ki bu insanlar gerçekten zavalıdırlar. Belki dünyanın en zavallı insanları bizdeki ana-babalarıdır. Kurtarılmaya ve desteklenmeye muhtaçlar. Ama bu bizim onların oluşturduğu kurumu eleştirmemizi engellemediği gibi, onlara en çok yararlı olmamız için de onların şahıslarını değil, ilişki, gelenek, ahlaklarını eleştirmemiz zorunludur. Bu konuda daha yakıcı örnekler verebiliriz. Birçoğu evladına sahip çıkma adına bizim mensuplarımızı düşmana teslim ettiler ve çoğu idam cezası yedi. Bunlar hep aile sevgisi yüzünden oluyor. Aileye çılgınlık düzeyine varan bir bağlılıktan ileri geliyor.

Bizde yaygın olarak başvurulan aile uğrundaki savaşlar, ailenin kurulması amacına yönelik olmasına rağmen, aileleri en fazla parçalayan, kana, gözyaşına boğan bir özelliğe sahiptir. Aileyi korumak için yürütülen kan davaları aslında ailenin yıkılması demektir.

Toplumda aileyi kurtarmak adı altında, nasıl ailenin temelleri ile oynandığını Türkiye örneğinde görüyoruz. Aile kendisini adeta açık pazara koymuş satıyor; sebebi; aileyi kurtarmak ve para getirmek için oğullarını, kızlarını hatta eşler birbirini satıyorlar. Bu çok tuhaf bir durumdur. Ailenin tanımında en belirgin yan ilişkilerin dürüst, saygılı, paraya dayanmayan ilişkilerin yoğunlaştığı saha olmasıdır. Ama, burada birbirinden para sızdırma ve birbirinin sırtından para kazanma işi geçerli olmuştur. Burjuvazi aileyi kullanmıştır. Aileyi alım-satım kurumu durumuna getirmiştir. Fakat daha ilk oluşumunda ailenin altında yatan gerçek; gerek doğal güçlerin karşısında olsun, gerekse toplumsal gelişmenin karmaşıklığı altında olsun, tek başına direnme zayıflığından ötürü erkekle kadının ortaklaşa geliştirdiği bir ilişkidir. Başlangıçta öyle sınıf çıkarlarıyla da bağlantılı bir oluşumu yok. Aile ilkel komünal toplumdan kaynağını alır. Yani demek istediğim, özgür, eşit aile mümkündür. Tanımı böyle olmak durumunda ama, daha sonra başına gelen belkide hiçbir toplumsal kurumun başına gelmemiştir. Bugüne doğru gelirken kapitalizm gerçek biçimlere ulaşmıştır. Demek ki erkenden kendini bu etkilerden korumayan bir çok mensubumuz, bugün bunun ağır etkilerini yaşadığı için siyasallaşmıyor, sosyallaşmıyor, Parti içinde pratikleşemiyor ve pratik uygulamada zayıf kalıyor. Hatta çoğu diyorki, "ailem Parti ama, buna rağmen Parti içinde aileciliği yaşadık", diyorlar. Ailecilik ve particilik birlikte olmaz; ailecilik veya ailecilik ilişkileri siyasi ilişkiler olarak ele alınamaz, kaldı ki eğer bir hanedan ailesi olsaydık bunun ilişkilerinde belli bir siyasal değer olabilirdi. Böyle aileler vardır, bunlar aristokratlardır, gelişmiş burjuva ailesidir. Bunlarda da hep başkan çıkar, bakan çıkar; diyelim, ama bizim aile böyle değildir. Bizim aileler ancak sömürgeciliğin kurumlarını iyi uygulayan, onların maşası olma gibi bir konumu yaşıyorlar. Tabii biz daha küçük yaşlarda bu kuruma böyle karşı çıkarken birçok olumsuz sıfatlar üzerimize yağdırılıyordu. Halen hatırlıyorum, aile çıkarları temelinde yaşamamamız bundan kayışımız nedeniyle aile ortamında en hayırsız, en işe yaramaz, görüldük. Okul ve çevre ortamında da böyle oldu. Mesela, bazı okul arkadaşlarımız da vardı, babasına düşkün veya onların çıkarları doğrultusunda çalışıyorlardı. Böyleleri en akıllıları diye sunuldu. Ama bunlar gerçekten beş para etmez düşkün adamlardır. Bu adamlar toplumsal gelişmeye hiçbir katkı sunmadılar. Tersi denilebilinir mi? Kaldı ki bir maaşla neyi kurtardıkları bile pek beli değildir. Aileyi nasıl kurtardıklarını da bilmiyoruz ve sanmıyoruz ki kurtarmış olsunlar. Çünkü sorunlar had safhadadır ve bunlar sırf aileye yaranmak için biraz entellektüel güç kazanmışlardır. Bir an önce aileye hizmet, bir an önce bir aile kurmak için, bütün düşünce gücünü sattılar. Mesela, böyle çok sayıda küçük memurlar vardır. Yani bunlar TC memurluğuna sarılıyorlar. Çünkü bunlar, bir kendi ailesini bir de kurduğu aileyi kurtarmak için yüreğine kadar bu gerçeği ve bir maaş almayı yaşar. Bir maaşı yaşamak, yüreğine kadar TC'yi yaşamak demektir. Çünkü, hizmet edilmese maaş da alınamaz. Bizde bunlar muazzam bir gericilik kaynağıdır. Bunların sayısı da öyle az değildir. Hepsinin de amacı, çok iyi biliyoruz ki, biraz para kazanmaktır. Bunların amacı dediğimiz gibi kendi karnını doyurmak da değil, daha çok aileye karşı yükümlülüklerini yerine getirmektir. Bizde bu aile yükümlülüğü çok ağırdır. Buna para yetiştirmek için kendini daha çok kabul ettirmesi gerekiyor. Daha çok kabul etirmesi için de devletçi olmak zorundadır. Bunlar halen utanmadan, sıkılmadan "aile", "aileyi ne yapacağım nereye koyacağım" diyorlar. Böylelerine şunu diyoruz: aileyi korumak, kurtarmak için önce Partiyi esas alacaksın ve Partiye

dayanacaksın. Bugün aileleri de kurtaracak olan Partidir. Ancak hala bazı ögeler "on yıldır aileyi düşünüyorum, kafamı alt-üst etti" deyip çılgınca hatalara giriyor ve ardından işi ihanete kadar vardırıp kaçıyor, düşmana sığınıyorlar.

Biz bu tavırların bize verdiği zararın bilançosunu henüz çıkarmış değiliz, eğer bu konuda bir bilanço çıkarılırsa verilen zararın boyutu daha iyi görülür. Birçok kişi, aile ilişkisini unutamıyor ve kafasını kurcalayan bir kurt gibi sürekli bunu besliyor. Halbuki böylesi kurtlar kişinin beynini kemirir ve onu öldürür. Yine, bazıları da sosyal ilişki denilince "hani benim ailem" diyor. Bundan bahsedilince kendi ailesinden başka bir şey düşünmüyor.

Baba ve annelere egemen olan felsefe nedir? Koyün ve kentin en iyi ailesi olmaktır. Komşularına en sıradan bir değer bile vermezler. Ne kadar aile varsa, o kadar da kendisini beğenen aile vardır. Buna aile şovenizmi de diyebiliriz. Her kes kendi ailesinin, hem de en gözükara bir biçimde savunucusudur. Böyle olan aile şovenizminin temelinde öemli oranda duygusallık da hakimdir. Bütün her kesin bu şekilde düşündüğü dikkate alınırsa, ortada toplumsal bir düşünce ve ilişkiden bahsedebilir miyiz? Elbetteki hayır!

Bizde aile bir atomdur. Ama bu atomlar, bağımsız atomlardır. Bazı atomlar vardır birleşir molekül olur ve bunlarda bir maddeyi meydana getirirler. Ama bizde aile birleşmiyor, dağınıktır. İşte, bu nedenden dolayı bizde aile anti-sosyal, anti-siyasal ve anti-örgütdür. Düşman, bugün bu kurumu, bu şekilde alabildiğine tahrik etmektedir. Düşman böylesi bir aile yapısını eritmiyor, ortadan kaldırmıyor, onu kendi çıkarları doğrultusunda kullanıyor. Bu nokta son derece önemlidir ve üzerinde özenle durulması gerekir. Belki biz bugün Parti hareketi olarak, bu durumdan önemli oranda kendimizi kurtarmışız. Ama unutulmaması gereken bir gerçeklik var ki, toplum bunu yaygın olarak yaşıyor.

Ana-babalar çocuklarına son derece düşkündürler. Çünkü onların elinde var olan tek sermaye çocuklarıdır. Bu çocukları öyle çok sevip ve saydıkları anlamına gelmiyor. Onları bir sermaye olarak sunuyorlar. Eğer ailenin dışarda her hangi bir maddi gücü yoksa bu durum daha da böyledir. Aile reisi kendisini adeta bir başkan gibi görür. Kadına daha çok boyun eğdirdi mi, çocuklar daha çok elini öptümü büyüklük hırsına kapılıyor. Halbuki modern burjuva ailede bile bu ilişki tarzı yoktur. Aile de kendisine daha çok boyun eğen gördü mü, dışarda görmediği saygınlığı, mevkiyi, yetkiyi sahte bir biçimde ailede yaşamaya çalışıyor. Mesela, aile içinde babalar oldukça rahatlar. Bunun nedeni nedir? Çünkü ailedeki ona boyun eğiş, adeta ona manevi bir haz verir. Toplumda ve siyasetde kaybetmiş, ancak kendi ailesinde başkan olmak, onun payına düştüğünden, bu duyguyu yaşar. Bu durum, çocuklar üzerinde, muazzam ölçüde bir köleleştirici etkide bulunur. Çünkü çocuklardan beklenen iyi veya kötü olsun, doğru veya yanlış olsun, herşeyde itiatdır.

Kadın üzerinde uygulanan baskı daha dehşetlidir. Kadının ve kız çocuklarının bütün işi gücü ise, erkeğe daha iyi boyun eğmektir. Bunlara öğretilen ise, budur. Yani daha iyi alınıp-satılır bir konumu yaşamasıdır. Böyle bir ilişki içerisinde yaşayan babanın durumu ise, bu gerçeklikten pek farklı değildir. O da dışarı da boyun eğmeye alışmıştır. Bu nedenle hiçbir baba aile içerisinde çocuklarına "şu önemli sosyal ilişkiyi geliştir, bu önemli siyasal göreve sahip çık" dememiştir. Öğretilen bunun tam tersidir. Siyasal görevlere sahip çıkmaktan, doğruları öğrenmekten ve bunların gereklerini yerine getirmekten hep kaçma öğretilmiştir. Bu kaçmanın ise belli bir sınırı yoktur. "Bunlara sahip çıkma, nereye kaçarsan kaç" derler. Tabii bu enbaşta da devlete sığınmayı birlikte getirir. Bu anlamda ailelerin bir özelliği de devletçi olmasıdır.

Bazı ülkelerde faşizm iktidara gelmek için küçük-burjuvaziye dayanır. Bizde ise, faşizmin en önemli dayanağını aileler oluşturuyor. Kapitalist ülkelerde faşizm orta ve küçük-burjuva sınıflardan destek alırken, 12 Eylül pratiğinin de gösterdiği gibi, bizde faşizm en çok ailelere dayanmıştır. Özellikle yoksul ve orta güçteki aileleri, faşizm önemli oranda kullanmıştır. Birçok ailenin "oğlumuzun başına bir şey gelmesin ve 12 Eylül öncesi tekrar yaşanmasın" diye, Özal hükümetine oy verdikleri bilinmektedir. Nitekim, Özal da bu propagandayı alabildiğine kullandı. Özal,"bize oy vermek zorundasınız, biz istikrarı temsil ediyoruz" diyerek, bu kesimlere hitap etti. Ve seçimlerde temel sosyal dayanak olarak da bu aileleri aldılar.

Bu rejimin aileler üzerinde oynaması çok ustaca planlanmıştır ve halen çok yaygınca sürdürülmektedir. Bizde özellikle ailecilik kurumunun çok güçlü olmasından ötürü bu sinsi bir biçimde kullanılıyor. Bizi de ailelerle karşı karşıya getirmek için köy koruculuğu sistemi kullanılmaktadır. Eskiden büyük aileler veya aşiretler kullanılırdı, şimdi işi küçük ailelere kadar indirgediler. Aileleri muazzam bir sefalet içinde bırakarak, çözülmelerini hızlandırıyor. Önemli sosyal dayanakları sürekli geliştiriyor, muazzam bir aile bozukluğu yaratılıyor, düşünceler ve aileler alt-üst oluyor. Tabii ki, bu oluşum içinde olan bir kimse sağlıklı bir düşünceye ve davranışa giremiyor, bir proplem kaynağı haline geliyorlar. Yapımızda proplemlerin ana kaynağı bu konuda burdan kaynağını alır. Gerçekten bunlar yüklü sorunlardır. Hangi devrimci bu konuda kendimi radikal bir biçimde çözümlemişim diyebilir? Belki direkt etkiler sözkonusu değil ama, dolaylı etkiler, yani bunun kültürüyle, endişeleriyle yaşama, bütün toplum için düşünüldüğünde, bu çok daha ileri boyutludur. Yani kişi iflah olmuyor, kafasına sanki arılar dolmuş ve arı kovanı başına dökülmüş gibi aileden kaynaklanan sorunlar altında adeta inim inim inliyor. Bu adam normal düşünebilir mi, normal bir siyasal faaliyete yönelebilir mi? İşte sömürgeciliğin en büyük suçlarından birisi de bu kurumu bu duruma getirmesidir.

Bir yandan toplumsal çözülme hızlanıyor; güçten düşme son haddına yükseliyor. Ailenin güçlenmesine; yani ailenin artmasına, çoğalmasına, zenginleşmesine yönelinecek, ama düzen aynı zamanda bu kurumun altını oyuyor. O da, parçalıyor, dağıtıyor. Yani, bu durumda aile adeta delikli bir kovaya benziyor. Bu delikli kova, bir taraftan kepçeyle dolduruluyor, ama dipten ise sürekli sızıyor. Aile, gerçekten delikli bir kova gibidir. Ne kadar doldurmak istesen hepsi boşa gider. Sömürgecilik bu kurumu bu özellikleriyle en tehlikeli konuma getirmiştir. Ama ne yazık ki, kalıntılar çok güçlü olduğu için de hep bu yaşatılır. Analarınız, babalarınız ve sizin yaşadığınız siyaset değildir. Aileleriniz hep sizi düşünür; halbuki, düşüncelerini siyasete verseler hem bize hem kendilerine daha yararlı olurlar. Hem biz daha rahat nefes alırız hem onlar muazzam bir güç haline gelirler. Bu ailecilik olayı, kendi içinde devrimi tartışsa, devrimi yaşasa; her birisi bir hücre evi bir komite, bir Parti okulu gibi çalışır. Eğer her aile bu altından çıkılmaz ilişkileri, devrimci ilişkilere dönüştürse, TC yıkılmış demektir. TC iki gün bile dayanamaz. Aileler, birleşir ve böyle bir eğitimi kendi içinde hakim kılarlarsa, TC tutunamaz. TC orada onun tüfeğini göremez çünkü bizde aile dışarıya karşı biraz kapanık yani, gizli bir örgüt gibidir. Şimdi diğer bir husus var. Bu gizli örgütü devrimin çıkarları için biz niye kullanamıyoruz.

Sosyal-siyasal alandaki zayıflık sürekli bu konuların dışında yaşama aileleyi alabildiğine zorluyor. Tabii bu rol aynı zamanda gelişen kapitalizm tarafından alt yapısı tahrip edildiği içindir ki, eskiden mal mülk vardı, eskiden evlatlar aileyi büyütmek için hayvancılık yapıyor ve sürü de güderlerdi, tarla da çoktu. Şimdi bunlar günümüze doğru azaldı veya ortadan kalktı. Bütün büyük araziler parsellendi, mağaralar daraldı dolayısıyla büyük aileyi besleyecek maddi temel kalmadı. Kapitalizm aileyi sürekli parçalıyor ama, düşüncesi kalıyor, geleneği yaşıyor. İşte bu da muazzam bir tutuculuğa ve aileyi satın almaya kadar götürüyor. Aile bağı üzerinde, aile sorumlularının çocuklar üzerindeki gericiliği uygulamanın kaynağı oluyor. Onlar üzerinde baskıyı şiddetlendiriyor. Bugün aileler çocuklarını besleyemiyor, eğitemiyor. Çünkü bugün on çocuklu bir aileyi beslemek, büyük bir proplemdir. Bugün batıda bile iki çocuktan fazlaysıyla uğraşılamıyor. Normal bir aile yaşamı için rasyonel sayı bu olmaktadır. Bunun nedeni nedir, hangi gerçekler buna yol açıyor? Bütün bunların ekonomik durumun bir yansıması olduğu açıktır. Ama bizde ise gelenekler bunda rol oynuyor ve geniş aile yaratılmaya çalışılıyor. Böylesi bir ailenin olumsuz etkisinden ise kolaylıkla kurtulunamıyor. Bizde çocukların sayısının bu kadar çok olmasının bir nedeni de sömürgeci hakimiyetdır. Şöylesi bir gerçeklikten bahsedilir: Bir ülkede sömürgeci egemenlik ne kadar çok gelişir ve buna başkaldırı siyasal nitelikte gelişmezse, toplumun neslini sürdürmesi tamamen fiziksel üretime bağlanır. Yani, o halk ekonomik, siyasal, kültürel vb. alanlarda kurtuluşu sağlayamadı mı, toplum fertlerinde muazzam bir içgüdüyle fiziksel üretimi yoğunlaştırma anlayışı gelişir. Mesela, Afrika'daki siyah ırk bugün en fazla çoğalan ırktır. Çünkü, bu halkların siyasal, sosyal, kültürel vb. gelişimi sınırlıdır. Bu da onları neslini sürdürmek için yapay yollara veya doğal fiziki yollara sapmaya götürür. İşte, bundan dolayı da bu alanlarda nufüs artışı yoğunluk kazanır. Bizde de nufüs artışının bugün çok yoğun olduğu alanlar siyasal, sosyal ve kültürel geriliğin en gelişkin olduğu yerlerdir.

Buna karşı yapılması gereken nedir? Buradan çıkarılması gereken sonuç: Neslin varlığını devam ettirmesi için, fiziksel üreme yolundan çok ulusal kurtuluş siyasetine yönelmek gerekmektedir. Neslimizi devam ettirmeyi sadece üreme faaliyeti olarak görmemek, ulusal kurtuluş siyasetinin maddi bir güce dönüştürülmesi ve bağımsız-demokratik bir toplumun yaratılması olarak ele almak gerekmektedir. Bütün gücümüzle, bu gerçeği topluma dayatmak vazgeçilmez bir görev olarak, benimsenmelidir. Buradan ailenin reddi veya cinslerin üreme faaliyetinin durudurulması anlamı çıkmaz. Biz bugün önümüzde var olan biricik temel sorunumuzu ortaya koymaktayız. Toplumu apolitik, geri bıraktırılmış bir yaşamdan kurtarmak ve gerçek gelişim yolu içerisine almak istiyoruz. Diğer yaklaşımlar toplumun kurtuluşunu sağlamayacağı gibi gerçek kurtuluşun yoluna girmemizi bile engeller. Açık ki, böyle bir yapı ile devrimci görevler üstlenilemez ve yürütülemez

Militan yapımız, işte bu zeminde önemli oranda zorlanıyor. Bir çoğunun bu konuda önemli oranda zayıflık taşıdığı biliniyor. Bu ise, her alanda olduğu gibi bu alanda da geleneklerin hükmünü icra ettirmesinden kaynaklanıyor. Buna rağmen, bizim aileye devrimciliği dayatmamız ve onu devrimci bir hücre haline getirmemiz mümkün müdür, bunun olanakları var mıdır? Evet... Kapitalist-sömürgecilik bugün aileyi bu kadar düşürmesine rağmen, bizim bu silahı düşmana yöneltmemizin olanakları bir hayli vardır. Aileyi kendi içinde bir örgütlülüğe dönüştürmek mümkün olduğu gibi, bunu devrimci bir hücre haline çevirmemizin de olanağı mevcuttur. Aileyi gerçek anlamda devrimci bir konuma ulaştırdığımızda, ulusal kurtuluş savaşının güçlü bir sosyal temeline de kavuşmuş olacağız.

Böyle bir temele kavuşmamız nasıl mümkün olacaktır? Devrimcilerin ana-baba ve kardeşlerini, yani bir bütün olarak aileyi eğitmesi ile mümkün olacaktır. Birçok arkadaş adeta ailesini dinliyor, buyruklarına boyun eğiyor. Açık ki bu kabul edilemez bir durumdur. Yapılması gereken ailenin gerici yanlarını dinlemek değil, ailenin bizi dinlemesini sağlamaktır. Devrimci tavır, ailenin bizi dinlemesidir, yoksa bizim aileyi dinlememiz değildir. Aileden siyaset öğrenilmeyeceği açıktır. Hemen belirtelim, ana-babalarımız birer zavallı durumuna düşürülmüşlerdir. Onlar, korkunç bir şekilde oyuna getirilmiş olan bir kurumun şefleri durumundadırlar. Bir bakıma reformist örgüt yöneticilerine benziyorlar. Tıpkı bunlar gibi, ailenin varlığını sürdürmek için vermeyecekleri taviz, içine girmeyecekleri ilişki yok gibidir. Sırf bir hastanede tedavi görmek için sağa-sola yakarmalarının başkaca bir anlamı yoktur. Bu, aynı zamanda boyun eğme ve uzlaşma amacını da taşımaktadır. Yine, bir iş bulmak için yalvarmadıkları patron yok gibidir. Bunun anlamı ise, her türlü baskıyı, sömürüyü peşinen kabullenmek anlamına gelmektedir. Yine, bir devlet yetkilisi, jandarma karşısında, ailenin çıkarını korumak için her türlü tavizi verirler. Geçmişte görüldüğü gibi, bazıları çocuklarını teslim etmeye kadar bile işi vardırdılar. İşte, bütün bu örnekler ailedeki reformculuğu, uzalşmacılığı ve boyun eğmeciliği açığa çıkarıyor. Bizde, aile fertlerinin muazzam bir şekilde, bu özellikleri taşımasının anlamı, işte bu gerçeklikte yatmaktadır. Ana-baba sürekli işi yürütmek, ailesini ayakta tutmak için her türlü boyun eğmeciliği ve uzlaşmayı çocuklarına da aşılar ve onları da böylesi bir ruhla yetiştirirler. Ailenin siyasetçiliğinin sınırları da burada ortaya çıkmaktadır. Bu olsa olsa en fazla uzlaşmacılığa kadar götürebilir, daha fazlasını üretemez. Burdan önemli bir sonuca ulaşıyoruz: Durumu böyle olan bir kurumdan, demek ki bizim öyle fazlaca öğeneceğimiz herhangi bir şey yoktur. Ailenin objektif konumu, görünümü ne olursa olsun böyledir.

Ailenin bugün bu yapıdan başka bir şey üretmediği ve düşünemediği bilinen bir geçektir. Biz bu gerçekleri, sömürgecilerin aile kurumu üzerinde yarattığı tahribatların daha iyi görülmesi için izah ediyoruz. Aile, bugün Türkiye'de faşizmin tehlikeli bir dayanağı haline gelirken, Kürdistan'da da aynı konuma getirilmek isteniyor. Aile, yukarıda da belirttiğimiz gibi kölece bir boyun eğmeye dayanıyor. Faşizmin "evlatlarınızı korumak, istiyorsanız, devlet babaya güvenin" çağrısına uyuyor ve en kötü bir uzlaşmacılığı, hatta köleliği yaşıyorlar. Devletin yaşatılması veya ayakta kalması demek; tekelciliğin, dolayısıyla da her türlü baskı ve sömürünün devam etmesi demektir. "Devlet baba güçlüdür" felsefesinin altında yatan ise, bu gerçekliktir. "Güçlü devlet baba" daha yoğun sömürü, daha büyük baskı ve daha fazla yoksullaşma, demektir. Çünkü, zenginliğin bütün kaynaklarına bir avuç tekelci-holding sahip çıkmaktadır. Devlet güçlü kaldıkça da, bunlar adeta toplumun altını üstüne getireceklerdir.

Ne yazık ki aileler, sermayenin korkunç gelişimini sağlamak için olabildiğine boyun eğdirilmişlerdir. Ailenin bu durumu, bu kuruma karşı devrimci görevlere sahip çıkarak mücadele etmeyi zorunlu kılmaktadır. Aileye karşı tavrımız, sonderece devrimci bir seviyeye çıkarılabilinmelidir. Ailenin geleneklerine, ilişkilerine, evlat anlayışına, düzen içindeki konumuna, kültürüne vb. özelliklerine ve kadın-erkek ilişkisine karşı şiddetli bir eleştiri temelinde mücadele etmek son derece elzemdir. Ailemizin durumu ortadadır. Bunların eğitimi bizim görevimizdir. O halde, çocukları eğitmek, onları devrimci değerler temelinde terbiye etmek bize düşen bir görevdir. En önemli görevlerimizden biri de burda ortaya çıkıyor: Aileyi terbiye etmek ve eğitmektir.

Aileyi devrimcileştirmenin ve bu kurumu devrimin hizmetine sunmanın başkaca bir yolu yoktur. Yapılması gereken en doğru iş budur. Bugün ailelerimiz öyle zavallı bir konuma düşürülmüşlerki, onlar bizden medet ummaktalar. Bir deyimle, bize umut bağlıyorlar. İşte, bu geçekler aileyi mutlaka devrimcileştirmemizin gerekliliğini ortaya koyuyor. Büyüklerimiz, manevi olarak büyüktürler, fakat bunların kesinlikle eğitime ihtiyaçları vardır. Bunları eğitmek gerekmektedir. Ailelerin devrimci eğitime tabi tutulması, yerine getirilmesi gereken en hayati eğitim görevlerinden birisidir. Kaldı ki, her devrimci de ailenin devrimci bir temelde eğitilmesinden bahseder. O halde, yapılması gereken bunu bizzati pratikte gerçekleştirmektir.

Başka ülkelerde aileler burjuva demokrat, yurtsever hatta devrimci olabiliyorlar. Ama bizde durum hiç de böyle değildir. Sömürgeciliğin, feodalizmin aileyi ne kadar düşürdüğü bilinmektedir. Ailenin ne yurtseverlikle ne de demokratlıkla ilişkisi vardır. İlkel milliyetçilikle olan bağlarını düşünsek, bunun bile ne kadar geri bir konumda olduğu biliniyor. İlkel milliyetçilik sürekli didişmeci ve uzlaşmaya kadar varabilen bir özelliktedir. Bütün bu da nasıl ağır bir görev ile karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor.

Ailenin devrimcileştirilmesini biz kitle faaliyetlerimizin temeli olarak ele alacağız. Ailelerin örgütlendirilmesi, daha çok da bu kurum içinde kadın hareketinin örgütlenmesi için devrimciliğin geliştirilmesi için büyük çaba sarfedeceğiz. Bu konuda her arkadaş önemli görevlerle karşı karşıya olduğunu

Devamı 27. sayfada

Türkiye devriminin en temel sorunlarından biri olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Sorunu üzerine THKP-C/Çayan Sempatizanları adına faşist zindanlardan gazetemize gönderilen yazıyı olduğu gibi yayınlıyoruz. Sosyal-şovenizme karşı mücadelede ve Kürdistan gerçeğine yaklaşımda olumlu bir adım olarak görüyoruz.

SERXWEBÛN

Bir Kez Daha Ulusal Sorun Ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi Üzerine

THKP-C/Çayan Sempatizanları

"Ezen ülkelerin işçilerinin enternasyonalist eğitimi zorunlu olarak, her şeyden önce, ezilen ülkelerin özgürlüğü ve ayrılması ilkesinin savunulmasını içermelidir. Yoksa, ortada enternasyonalizm diye bir şey kalmaz. Bu propagandayı yapmayan ezen bir ulusun sosyal-demokratını, emperyalist ve alçak saymak hakkımız ve görevimizdir. Sosyalizmin gerçekleşmesinden önce ayrılma olasılığının binde bir olması durumunda bile, bu istem, mutlak bir istemdir."

Lenin

Türkiye-Kürdistan'ındaki ulusal devrimci hareketin ulaşmış olduğu düzey ve yarattığı gelişmeler Türkiye devriminin bazı sorunlarını tekrar tartışma gündemine getirmiştir. Bunlardan en önemlisi ulusal sorun ve ulusal sorunun çözümünde örgütlenme sorununa yaklaşımın ne olması gerektiğidir. Bu bağlamda biz bu sorunlarla birlikte ezen ulus devrimci hareketi olarak üzerimize düşen görevlerin neler olduğuna daha önceki görüşlerimizin tekrarı anlamında da olsa bir kez daha değineceğiz.

Bilindiği gibi, oligarşik diktatörlüğün yıkılarak bağımsızlık ve halk demokrasisinin gerçekleştirilmesi, giderek sosyalizmin kurulması yolundaki devrim programımızda, Türkiye'nin toprak olarak yaklaşık %30'unu, nüfus olarak da %20'sini kapsayan Kürdistan sorunu yaşamsal bir öneme sahiptir. Bu önemine karşın, ne yazık ki devrimci hareketlerce en çok ihmal edilen, yasak-savma niyetine getirilen "çözüm"lerin ise onu kavramaktan oldukça uzak olduğu ve sosyal-şoven bir ortamın varlığı süregelmektedir. Hala ulusal sorun konusunda bir program, hatta bir görüş sahibi bile olmayanların Türkiye halklarına önderlik iddiasıyla aramızda dolaşma cesareti bulduğu bir ortamda ve Kürdistan ulusal devrimci hareketinin ulaşmış olduğu düzey, örgütlenme sorununda yeni perspektifleri adeta zorla gündemimize sokmuştur.

Bugün toprakları dört devlet tarafından işgal edilmiş ve Ortadoğu çemberinde uluslararası bir sömürge haline getirilmiş olan Kürtlerin ülkesi Kürdistan'ın tüm zenginlikleri hayasızca talan edilmektedir. Tarihin derinliklerinden beri Kürdistan birçok baskılara, işgallere, yağmalara hedef olmuş ve halen de olagelmektedir. Daha önce İran ve Osmanlı Devleti arasında paylaştırılan Kürdistan, 1880'lerde sömürgeci kapitalizmin yayılmacılığına takiben İran ve Osmanlı Devletini yarı-sömürgeleştiren uluslararası kapitalizmin dolaylı sömürüsüne sokuldu. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında da doğrudan İngiliz emperyalizminin işgaline maruz kaldı. Güney Kürdistan İngilizlerin doğrudan sömürgesi haline getirildi. Türk kurtuluş savaşı sonrasında emperyalizmin kabullendiği yeni statü çerçevesinde Kürdistan; Türkiye, İran, İngiliz sömürgesi Irak ve Fransız sömürgesi Suriye sınırları içinde ilhak edildi. Wilson doktrini kukla devletleri ve de "ulusal kültürel özerklik" burjuva aldatmacası bile ona çok görüldü. Ne İngiliz emperyalizmi ne Kemalist diktatörlük, ne İran Şahı, ne de barış ve insan hakları maskesi altında dünyanın yeniden paylaşımını güvence altına alan "Milletler Cemiyeti" ona en küçük bir hak vermedi. Hakim ulusların uluslararası sömürge şebekesi emperyalizmle anlaşmaları üzerine çizilen yeni statükoda Kürdistan'a ve Kürt ulusuna en küçük bir biçimde bile yer yoktu. Türkiye'de Türkleştirilmeye, İran'da Acemleştirilmeye Irak ve Suriye'de Araplaştırılmaya mahkum edildiler.

Elbetteki tüm mazlum halklar gibi onun da köleliğe razı olması düşünülemezdi. Ulusal bilincini bulmaya başlamasına paralel önceden başlattığı yerel isyanlarını yaygınlaştırarak tavrını koymakta gecikmedi. 1843'te Botan'da Emir Bedir Han-ı Ceziri önderliğinde 1877'de Kuzey Kürdistan'da Şeyh Ubeydullah önderliğinde, 1919'de Koçgiri'de ayaklandılar. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası ve Türk kurtuluş savaşı yıllarında gerek İngilizlerin gerekse de Kemalistler tarafından kendilerine verilen bağımsızlık, ulusal eşitlik sözlerinin birer aldatmaca olduğunu Sevr'de, Lozan'da kendisi için bağışlanan maddelerin hiçbir güvence oluşturmadığını görmekte gecikmediler. Üstelik yeni statünün oluşumu sonrasında eski haklarına bile toptan saldırı yaşadılar. Kemalist diktatörlük bir yandan ulusal varlıklarını tümüyle reddederken, diğer yandan da onları Türkleştirmeye yönelik geniş bir kampanya başlatıyordu. Daha çok bekleyemezlerdi. Ayaklandılar! Özellikle Kuzey-Batı Kürdistan bir dizi ayaklanma yaşadı. 1925 Şeyh Sait, 1938 Dersim isyanı esnasında Kuzey-Batı Kürdistan'ın birçok yerinde ulusal başkaldırı isyanları birbirini izledi. Ne var ki, bütün bu ayaklanmalar düşmanın gücünü kıracak bir ulusal bilinç, örgütlülük ve yaygınlıktan yoksun olmaları nedeniyle yenildiler. Aşiret yapısını henüz aşamamış olan Kürtler, isyanlarını ulus genelinde örgütlenmeyi ve yaygınlaştırmayı gerçekleştiremediler. Bunları takiben Kuzey-Doğu Kürdistan'daki başarıları sonucu Mahabat Halk Cumhuriyeti'ni kurdularsa da, o günkü koşullarda ömrü uzun sürmedi. Ve bütün yenilgiler sonrasında egemen ulus devletlerinin siyasal esaret zinciri daha da pekişti. Soykırımları takiben asimilasyon daha da katmerleşti. Mecburi iskanlar uygulandı. Ve Kürdistan pazarınının sömürüsünün, doğal ekonomik yapısının bozularak egemen ulus sömürücülerinin çıkarları yönünde yeniden biçimlenişinin koşulları daha da olgunlaştı. Artık Kürdistan, hele ki Türkiye-Kürdistan'ı bütün yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarıyla egemen ulus çıkarlarına göre biçimlendirildi. II. Paylaşım Savaşı sonrasında emperyalizmle gelişen ilişkiler çerçevesinde Kürdistan egemen ulus iç pazarıyla hızla bütünleştirildi. Sömürü ilişkilerini besleyen bir ürün ve hammadde deposu haline getirildi.

Ama bütün soykırımlar, özümseme çabaları, sürgünler, işkenceler, yasaklar, sömürgeleştirmedeki başarılar Kürt ulusunun ulusal yokoluşunu sağlamaya yetmediği gibi, Kürt ulusunun isyanını da durduramadı. 1950 sonrasında Kürt ulusal isyanının merkezi Güney Kürdistan'a, önderliği ise Sovyetler Birliği'nin desteğinde Mahabat Halk Cumhuriyeti Savunma ve Genelkurmay eski başkanı Molla Mustafa Barzani tarafından örgütlenen KDP'ye geçiyordu. Kuzey Irak'ta kıvılcımlanan Kürt ulusal hareketi köklü bir gelişim çizgisi gösterdi. Yaşadığı bir dizi yenilgi ve burjuva önderlik nedeniyle yer yer emperyalizmle uzlaşmacı bir öz-yapı göstermesiyle bir dizi taktik yenilgi ve bölünmelere uğradıysa da, artık Kürdistan isyanı; yaygın etkisi, pekişen ulusal karakteriyle bölge devletlerinde bozkırları hızla ateşe veren yaygın bir meşale haline geldi.

Bir yandan ulusal yangın, diğer yandan '70'lere doğru Türkiye'de gelişen devrimci mücadelenin etkisi kendisini Türkiye-Kürdistan'ında da göstermekte gecikmedi. Ne var ki, Türkiye'de sınıf farklılaşmasının Kürdistan'ın diğer bölgelerine oranla çok daha gelişmiş olması nedeniyle Türkiye-Kürdistan'ında ulusal mücadele, diğer parçalardan farkla proletaryanın ideolojisini soluyarak gelişim gösterdi. Bir yandan Kürt ulusal kurtuluş hareketleri, diğer yandan Türkiye emekçi halkının ulusal ve sınıfsal kurtuluşunu amaç edinen sol hareketlerin mücadelesi, Kürdistan'ın diğer parçalarından ayrı olarak ulusal mücadeleyi, "ulusal kültürel özerklik", "bağımsızlık" gibi bir burjuva çerçevesiyle sınırlamakla yetinmeyip, onu sorunun köklü çözümüne yani köylü sorununun çözümüne dek genişletti.

'70'lerin sonuna gelindiğinde ulusal hareketler üretim yapısı olarak pro-kapitalist, coğrafi açıdan ise Kürdistan içlerine uzanan Ağrı, Bingöl, Hakkari, Van, Siirt, Bitlis, Urfa gibi şehirlerde keza Kürdistan'ın ticaret merkezi Diyarbakır'da neredeyse bütünüyle egemenlik kurmuşlardı. Sınıfsal bilincin daha belirgin yansıdığı daha batıdaki illerde de Kürt ulusal devrimci hareketlerin etkinliği Türkiye devrimci hareketlerinin gerisinde değildi. '70'li yıllar tamamlandığında ayrışma oldukça belirgindi. '75'lerden sonra gelişen sınıflar mücadelesi Kürdistan'da Kürt ulusal kurtuluşçularının ağırlıklı önderliğinde gelişmektedir. Birçok toplu yerleşim alanında belediye başkanlıkları ele geçirilmekte, devletle onun uzantısı aşiretlerle günlerce süren açık çarpışmalar yürütülmekte, dağlarda gerilla müfrezeleri örgütlenmektedir. Sömürgesel özellikler, devrimin o özgüldeki gelişim gücü ve şiddetini de farklılaştırmaktadır. Bu gelişimin, kuşkusuz örgütlenme sorununda yeni bakış açılarını zorlayıcı işlevi olmuştur. Ancak farklılaşmak, şiddetin Türkiye genelindeki yaygınlığı nedeniyle henüz cılızdır.

'80'li yıllara gelindiğinde gelişmelerin daha da yoğunlaştığını görüyoruz. O dönemin başlangıcı olan 12 Eylül, Türkiye devrimci hareketi ve Türkiye-Kürdistan'ı ulusal devrimci hareketlerinin genel bir yenilgi yaşadığı dönemin adı olmuştur.

İşte Kürdistan ulusal devrimci hareketlerinden biri olan PKK, 12 Eylül'ün başlangıcındaki kanlı saldırısı karşısında solun genelinde olduğu gibi ağır kayıplar vermiş, ancak çok olmadan elde kalan güçlerini geri çekme yeteneğini gösterebilmiştir. Bunu takiben örgütsel gediklerini kapatıp kendini yenilediğine inandığı noktada politik mücadelenin devamı için sınıflar mücadelesindeki yerini almıştır. Karanlığı yırtan güçlü bir ses olan 15 Ağustos 1984 atılımından beri ulusal kurtuluş mücadelesi vermektedir. Bugün PKK'nin ulaşmış olduğu noktaya baktığımızda: 1- Kürdistan halkının en ileri kesiminin gözünde belirgin bir umut ışığı olarak beyinlere kazınmak, 2- örgütlenme faaliyeti için kendine Kürdistan genelinde güçlü bir temel yaratmak, 3- yanısıra Kürdistan sorununu TC tarihinin hiçbir döneminde olmadığı denli etkin bir biçimde Türkiye ve dünya kamuoyunun gündemine getirmek olmuştur. Bu boyutlarıyla ortada ciddi bir başarı sözkonusudur. Ne var ki, Kürdistan ulusal devrimci hareketinin bu başarısıyla birlikte Türk solunda ona karşı saldırı akınları da yoğunlaştı. Bu saldırıların temeline indiğimizde keskin bir sosyal-şoven, sağcı ve oportünist anlayışların olduğunu görüyoruz. Öyleki, yakın geçmişe baktığımızda tüm sosyal-şoven, revizyonist ve oportünist hareketler 12 Eylül öncesinin hem kendiliğindenliğin yüksek, hem de legal ve yarı-legal olanakların geniş olduğu koşullarda Türkiye-Kürdistan'ında da kitle ilişkileri sağlamışlardır. 12 Eylül'le birlikte bu kitle ilişkilerinin yanısıra kitle kendiliğindenliği, legal ve yarı-legal olanakların ortadan kalktığı yeni koşullarda bu sağcı ve sosyal-şoven çizgilerin Kürdistan'da yer bulma olanakları da ortadan kalkmıştır. Bu sağcılarımız ve sosyal-şovenler mücadele anlayışlarını ve sosyal-şoven yaklaşımlarını terk edip aşmaya yöneleceklerine okun ucunu silahlı mücadeleye ve PKK nezdinde Kürdistan ulusal kurtuluşuna yöneltrek gerçek niteliklerini kurumlaştırma yolunu seçmişlerdir. Öyle ki, onlar, bugün Türkiye-Kürdistan'ındaki ulusal devrimci hareketin fiili götürücü gücü olan PKK'nin gerçekte işçi sınıfı hareketinin safında bir akım olduğunu, ezilen ulus devrimci hareketinin bağımsız bir rotada bile olsa Leninist çizgiyle oturmasının olanaksız olmadığını, Kürdistan'ında Leninist örgütlenmeyi "ortak" veya "seksiyon" örgütlenmesiyle dondurmanın ezilen ulus devrimci hareketine karşı bir haksızlık olduğunu, ezilen ulus hareketinin bağımsız gelişme eğiliminin küçümsenemez bir güç oluşturduğunu, dolayısıyla onu ezen ulus devrimci hareketine bağlamakta mutlaklaştırmalardan kaçınmak gerektiğini kavrayamıyor.

Somut koşulların somut tahlili üzerinde yükselen ve dünyayı bütünüyle değiştirmek temel amacından hareketle yorumlayan marksist-leninistlere düşen görev Kürdistan'da yükseltilen ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesine destek olmaktır. Bu, elbetteki mücadelenin götürücü gücü olan PKK'nin hiç eleştirilmemesi gerektiği demek değildir. Onun, halen süregelen ulusal ve toplumsal mücadelenin fiilen en uç ve en etkin odağını oluşturduğu gerçeğini teslim ederek dostluk-kardeşlik sınırları içinde eleştirilerimizi, uyarılarımızı yapmalıyız. Ama oportünizm ve sosyal-şovenizmin her türlü nedense hep olumsuzlukları, hem de burjuva belgelere, devrim kaçkını mültecilere dayanarak ön plana çıkarmaya çalışmaktadır. Bu noktada Leninist duyarlılığın asgari gereği olarak dayanışmayı ön plana çıkarmak gerekirken, oportünizm ve sosyal-şovenizm tam tersine ayakları altındaki toprağın kaydığı gerçeğinin telaşıyla paslı silahlarını Kürdistan ulusal devrimci hareketine yöneltmektedir. Oysa PKK'ya ilişkin olan eleştirilerimiz onun halen doğru bir çizgide oldukça zorlu bir mücadeleyi tek başına yüklendiği gerçeğini en küçük bir biçimde bulanıklaştırmaz. Bize düşen görev, ezilen ulusun bir kurtuluş hareketi olarak onu desteklemektir. Bu destek bir yandan ezilen ulusun kendi kaderini serbestçe tayin hakkını devrim öncesinde de kullanabilme meşru hakkının kabulü, diğer yandan da halen o özgülde izlenen ve başlangıçtan beri kırları ve psikolojik yıpratma bağlamında silahlı propagandayı temel alan çizginin doğruluğu nedeniyle olabildiğince kapsamlı tutulmalıdır. Bu bir yana, destek eylemi her ezen ulustan devrimci harekete düşen leninist bir tavırdır. Ezilen ulusun ayrı örgütlenme hakkının meşruiyeti ve onun olabildiğince kapsamlı desteklenmesi şeklinde biçimlenmesi gereken doğru tavır Kürdistan'daki silahlı mücadele atılımı karşısında da kendini göstermek zorundadır. Nitekim Lenin, 1916'da sosyalist devrimin başlaması için daha zamanın geçmesi olasılığından sozederken; "...Bu, yığınların devrimci ruhla eğitilmesi zamanı olacaktır, öyleki sosyalist-şovenler ve oportünistler, işçi sınıfı partisi üyesi olmasınlar ve bunlar 1914-1916'da olduğu gibi başarı sağlayamasınlar. Sosyalistler yığınlara açıklamalıdırlar ki, sömürgeler ve İrlanda için İngiltere'den ayrılma hakkı istemeyen İngiliz sosyalistleri; Alman sömürgeleri, Alsaslılar, Danimarkalılar ve Polonyalılar için ayrılma özgürlüğü istemeyen Alman sosyalistleri, devrimci kitle eylemlerini, doğrudan doğruya ulusal baskıya karşı savaşım alanına yaymayan ya da Zafern'deki gibi olaylardan, ezen ulusun proletaryası saflarında en geniş illegal propaganda için, sokak gösterileri ve devrimci yığın hareketleri için yararlanmayan bu sosyalistler; Finlandiya, Polonya, Ukrayna vb. vb. için ayrılma özgürlüğü istemeyen Rus sosyalistleri, bütün bu tür sosyalistler, şovenler gibi ve kana bulanmış iğrenç emperyalist krallıkların ve emperyalist burjuvazinin uşakları gibi davranmaktadırlar."(Lenin, Ulusların Kaderini Tayin Hakkı, s. 152) demektedir. Ancak ne yazık ki, kimi hareketlerin sağcı çizgileri ve sosyal-şoven yapıları Kürdistan'daki silahlı mücadele karşısında sağduyulu bir yaklaşım göstermelerini engellemektedir.

Bugün Türkiye-Kürdistan'ı gerçeğine ve Türk hakim sınıflarınca yürütülen azgın şoven ve sömürgeci politikalara rağmen Türk solu nesnel olarak ezen ulus devrimci hareketi olmasının kendisine yüklediği sorumlulukları yerine getirmemiş, bu noktada gerekli Marksist duyarlılığı göstermemiştir. Denilebilir ki 60 yıllık sosyal-şovenizmin kısmen aşılması bile Kürt solunun fiili ağırlığı ve güçlenmesinin dayatmasıyla adeta bir savunma dürtüsünün ifadesi olmuş-

tur. Ve işte bu doğallıktan yoksun gelişim içinde sosyal-şovenizmin köklü tasfiyesi gerçekleştirilememiştir. Öyle ki, bugün bile bir cehalet örneği olarak ezilen ulus hareketine yakıştırılan "ezilen ulus şovenizmi" suçlamasına resmi ağızlardan karşılaşabilmekteyiz. Keza ezilen ulusun ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız tanımakla ve her aşamada onun ayrılma hakkının propagandasıyla yükümlü olan ezen ulus devrimci hareketi, bunun gerektirdiği davranış biçiminin yerine sosyal-şovenizmin ifadesi olarak "birlik" propagandasının bayraktarlığını üstlenmeyi kendi kimliğine daha uygun bulmuştur. Oysa ki, "birlik" tamamen ezilen ulus devrimcilerinin bir tercih nedeni olmak durumundadır; ezen ulus devrimcilerinin değil.

Bu bağlamda kendilerini ayrılık propagandasından muaf tutanların, Lenin'den "buna karşılık ezilen ulus devrimcilerin de birlikten yana olması" gerektiğine ilişkin meşhur alıntısını oportünistçe kullanıma sokmaları ilginçtir. Oysa Lenin, "sosyalizmin amacı yalnızca insanlığın küçük devletlere bölünmesine ve ulusların herhangi bir şekilde tecrit edilmesine son vermek değildir. Amaç yalnızca ulusları birbirine yaklaştırmak değildir, onları bütünleştirmektir. Ve işte bu amaca ulaşmak için biz, bir yandan Ronner ve Otto Bauer'in bilinen, "ulusal kültür özerkliği" fikrinin gerici niteliğini yığınlara açıklarken, öte yandan, ezen ulusların sosyalistlerinin ikiyüzlülüğü ve korkaklığı üzerinde özellikle duran açık ve tam bir ifadeyle kaleme alınmış bir programda, ezilen ulusların kurtuluşunu istemeliyiz, **ve bu, havada, genel sözlerle, içi boş lafebelikleriyle ve sorunu geleceğe, sosyalizmin gerçekleştiği zamana 'erteleyerek'** olmamalıdır. (a.b.ç.) Nasıl ki, insanlık, sınıfların ortadan kalktığı döneme ancak ezilen sınıfın diktatörlüğünün sürdüğü bir geçiş dönemini aşarak ulaşabilirse, ulusların kaçınılmaz olan bütünleşmesine de, ancak bütün ezilen ulusların kurtulduğu, yani ezen ulustan ayrılma özgürlüğüne kavuştuğu bir geçiş dönemini aşarak varabilir." (Lenin, age. s. 144-145) diyerek genelde esas sorumluluğu hep ezen ulus devrimcilerine yüklemiştir.

Kürt ulusal hareketinin Ortadoğu çemberinde saptanması kehanet olmayan bu genişlemesi açıktır ki, Türkiye solunun soruna karşı duyarlılığını daha da yoğunlaştırmasını gerektirmektedir. Mevcut durum Kürt ulusal sorunun salt Türkiye sınırları içinde ele alınmasını olanaksız kılmaktadır. Öyle ki, ona karşı, Marksist sorumluluklarını yerine getirmiş, ona önderlik etmiş gibi "özerklik", "federasyon" tercihi temelinde ona "çözüm" programları üzerine ahkam kesmeyi artık komik bulmaktadır. Görülmesi hiç de zor olmayan bir gerçek olarak Türkiye-Kürdistan'ındaki mücadele Ortadoğu çemberinde süregelen bir mücadelenin Türkiye parçası olma görünümüne bürünmekte, dolayısıyla da Türkiye sınıflar mücadelesinde fiili ayrımları gün günden belirginleşen bir ulusal devrimci hareket muhtevası kazanmaktadır. Mevcut durumun mücadele güçlerinin siyasal saflaşması noktasında nasıl bir gerçeklik ifade edeceği konusunda yapılacak tartışmanın özellikleri bağlamında da ortak sonuçlara varılmayacağı açıktır. Bu durum sosyal-şovenizmin etkilerinden arınmış her Marksist iddialı hareketin önüne açık seçik görevler yüklemektedir.

Soruna daha sağlıklı bakabilmek için, Marks'ın İrlanda sorununa bakışını anımsayalım. İngiliz İşçi Partisi'nin henüz sınıf politikasının temsilcisi olduğu günlerde İrlanda ulusal kurtuluş hareketinin İngiliz işçi hareketini aştığı günlerde, Marks, İrlanda ulusal kurtuluşunun ayrı örgütlenmesini, çünkü daha hızlı bir gelişme potansiyeli gösterdiğini, artık onun, siyasal ideolojik örgütlülük olarak gelişkin olsa da İngiliz işçi hareketine tabi kılmasının haksızlığına değinmiştir. Bu yaklaşımın işçi hareketi dışında gelişen bir ulusal hareketin burjuva eğilimlerinin görmezden gelinmesi üzerine gösterilmediği de, büyük ustanın uzak görüşlülüğü bağlamında açıktır. Üstelik o dönem İrlanda ulusal hareketinin Marksist olma iddiası bile yoktu. Marksizm öznel düşüncelerin tarihin nesnel yasalarına egemen kılınmasına değil, aksine tarihin gelişim dinamiğinin nesnel saptanmasından hareketle onu hızlandıracak müdahaleleri, gerekli saptamaların yapılmasını emreder; ona bilimsel muhtevasını kazandıran da işte budur. Bu bağlamda Kürt ulusal hareketinin **toplumsal devrimi gerçekleştiremeyeceği "kaygı" ve iddiasından hareketle ona ipotek koymak, onu genelde Türkiye devrimci hareketinin, özelde ise bu iddianın sahibi fraksiyonların dar çemberine tabi kılmak, sınıf çıkarlarıyla maskelenmiş bir sosyal-şovenizmden öte hiçbir tarihsel anlam ifade etmez.** Sözkonusu olan dünya proletarya hareketinin çıkarlarından çok 60 yıllık sosyal-şovenizmin etkileriyle içiçe girmiş siyasal grup çıkarlarının bilinçli ya da bilinçsiz Marksist kılıflarla ortaya çıkmasıdır.

Türkiye solunda genelde var olan tüm bu olumsuzluklara rağmen, gerek kimi siyasetlerin gerekse tek tek devrimci unsurların soruna şu ya da bu biçimlerde de olsa sağlıklı yaklaşımlarını görüyoruz. Bunun da yeni sürecin olumlu ögeleri olarak görülmesi gerektiğini belirtmeden geçmeyelim.

İki ulustan emekçilerin temsilcisi iddiasında olmasına karşın özünde Türk solu olmayı aşmayan devrimci siyasetlerin çoğunca savunulan görüşleri şöyle bir özetleyelim: Türk solu, Türkiye egemen sınıflarının **ulusal düzeyde** Türk olduğu gerçeğini reddederek "Türk ve Kürt egemenlerinin ortak sömürüsü" iddiasıyla Türk ve Kürt ulusların arasındaki temel eşitsizliği reddetmektedir. İşbirlikçi Türk ordusu gerçeğini yerine "her iki ulusun işbirlikçi ordusu" Türk devleti gerçeği yerine "her iki ulus egemenlerinin devleti" safsatalarını geçirmektedir. "Bağımsız Kürdistan" şiarına tek bir ağızdan şiddetle karşı çıkarak gerçekten ulusların kendi kaderini tayin hakkının tutarlı savunucusu olmaktan çok uzak olduğu gerçeğini belgelemektedir. O, "her iki ulusun eşit haklar temelinde ortak devlet örgütlenmesi" yaklaşımıyla Leninist temel ilkeyi reddetmektedir. Çünkü ulusların kendi kaderini tayin hakkının Leninist yorumu bütünüyle ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı olarak biçimlenir. Ve bu ilke ezen ulus devrimcilerine, her dönemde, ezilen ulusun ayrılma propagandasını yapma görevi yükler. Gönüllü beraberliği ezilen ulusun tasarrufuna bırakır. Oysa bizim devrimcilerimiz "biz gönüllü beraberliği savunuyoruz" ile başlayan cümlelerinde ayrılığın her koşulda "milliyetçilik" olduğunu dile getirmekte ve ortaklığı mutlaklaştırmaktadırlar. "Esas olarak üzerinde duracağımız birlikte örgütlenmedir ve esas olarak bunun propagandasını yaparız" diyerek Leninizmin ezen ulus devrimcilerine yüklediği ayrılık hakkını her dönemde savunma görevine sırt çevirmektedir. Kürdistan ülkesinin geneli kapsar biçimde nitelenmesine itiraz edilmekte, o, dört ülkenin bölgeleri derekesine indirilmektedir.

Kürt ulusal kurtuluş hareketlerinin bütünüyle "milliyetçi" ilanı da aynı bakış açısının ifadesi olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu noktada o hareketlerin programları değil tümüyle ayrı örgütlenme anlayışları ölçüt alınarak bu haksız saldırıya neden olan sosyal-şovenizmin açığa vurulmasıdır. Önyargılı yaklaşım ulusal kurtuluşçu güçlerin "kurtuluşu gerçekleştiremeyeceği, halk demokrasisini kuramayacakları ve süreç içinde emperyalizm ile uzlaşacakları" şeklinde karşımıza çıkmaktadır. Destek görevi ise "gerekirse destekleriz" diyerek Marksizm açısından ciddiyetten uzak bir tavır sergilemektedirler. Türk solu gerçekten ortak örgütlenmeyi mutlaklaştırmakla, ayrılma hakkını reddetmektedir. Oysa Lenin, "eğer ulusların ayrılma hakkı sloganını ileri sürmez ve onu savunmazsak, o zaman ezen ulusun yalnızca burjuvazisinin değil, ama feodallerin ve despotizmin de oyununa gelmiş oluruz..." (Lenin, age. s.73) diyerek ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinden ne anlaşılması gerektiğini çok açık bir biçimde ifade etmiştir. Bu anlamda "birlik"te ısrar sosyal-şovenizmden başka bir şey değildir.

Türkiye devrimi açısından gereken önemi çok gecikmeli de olsa bulan ulusal sorunun kabul edilmekten ısrarla kaçınılan başlangıç maddesi, onun bir sömürge sorunu olduğu gerçeğidir. Türkiye-Kürdistan'ı, neresinden bakarsak bakalım yeni-sömürge Türkiye'nin içinde, ancak ondan tamamen farklı statü ile bir sömürgedir. Türkiye-Kürdistan'ı tüm ekonomik, siyasal, sosyal yapısı emperyalizmin işbirlikçisi Türk egemen sınıflarının çıkarları ve idaresince saptanmış, ekonomik kaynakları elegeçirilmiş, ulusal-kültürel olarak özümsenen ve bu kölelik statüsüne razı edilmesi için özellikle Kemalist diktatörlük döneminde olmak üzere soykırımlara uğratılmış bir iç-sömürgedir.* Ortadoğu çemberindeki sömürge Kürdistan'ın Türkiye içindeki parçasıdır. Öyle ki, her parçası ayrı tarihsel süreçlerde incelemeyi gerektiriyorsa da bütünlüğü gözardı edilmez olan ve neresinden bakılırsa bakılsın sömürge statüsü kendini en net biçimde ortaya koyan onun sosyal-şoven özyapısını açığa vuran bir gösterge olmaktan öte hiçbir inandırıcılık taşımaz. Sömürge gerçeğinin reddi, gerçekte, özünde ayrılık hakkının reddinin ifadesi olarak karşımıza çıkmaktadır. Ona karşı çıkışları incelediğimizde gözümüze çarpan en bariz nokta da, ortak devlet tercihini de kapsayıp ortak örgütlenmenin mutlaklaştırılmasında ifadesini bulan sosyal-şovenizmin gizlenmesine ideolojik kılıf bulan mantığının hiçbir tutarlı tarafı yoktur. Örgütlenmeyi birlik ve ayrılığa iten faktörler bunun ötesinde aranmalıdır. Türkiye solu örgütlenme sorunundan hareketle Kürdistan'ın siyasal, toplumsal, ekonomik yapısını belirleme ters yönteminden vazgeçmeli, soruna daha sağduyulu bakma cesaretini gösterebilmelidir. Bu, onun ezen ulus devrimci hareketi olarak üzerine düşen görevleri marksist bir gerçeklik içinde yapabilmesinin de ön koşuludur. Sömürge gerçeğini reddedenlerin bu konudaki basmakalıp iddialarını bir yana bırakırsak, bugüne kadar hiçbir bilimsel saptama getirmediklerini ve esasen bu çok açık sorunda getirme olanağından da yoksun oldukları gerçeğini tekrarlamakla şimdilik yetiniyoruz.

Gelinen noktada belirgin zorlamalar sözkonusudur, ki bunların tüm siyasetlere yüklediği açık görevler vardır. Öncelikle kimileri için küçük-burjuva milliyetçi etkiler, kimileri için ise 'sol'cu aşırı sınıfca mutlaklaştırmaların aşılması yanısıra ulusal kurtuluş temelindeki örgütsel gelişmenin güçlü maddi temeller üzerine oturduğu gerçeğinin görülmesi gerekmektedir. Yaşamın kendisi bize adeta zorla göstermektedir ki, Türkiye geneli için mücadelenin belirleyici öğesi olan sınıf çelişmesi faktörü Kürdistan özgülünde zayıflamakta, ulusal öğe ciddi bir gelişim göstermektedir. Üstelik burada "ulusal"lık Türkiye genelini belirleyen anti-emperyalist öğeden farkla, sömürgesel, ulusal-kültürel bir muhtevaya bürünmektedir. Bu belirgin temeldir ki, ulusal kurtuluşçu harekete güç vermekte, ona artan bir gelişim dinamiği kazandırmaktadır. Türkiye devrimci hareketlerinin, bu maddi gerçeğe gözlerini kapatarak ulusal kurtuluşçu hareketi "milliyetçilik" ile suçlamasının ise hiçbir "kıymet-i harbiyesi" yoktur. Tam tersine Kürt halkının Türk soluna karşı tarihi güvensizliğini daha da pekiştirecektir. Görevini yapmayan, bunca temel bir soruna şu ya da bu şekilde gözlerini yumanların kendilerine rağmen gelişen ulusal devrimci güçlere saldırı akınları düzenlemeleri ise bir belgesel olarak gözlemeyi gerektirecek denli ilginçtir. Çünkü Leninist çerçeve içinde çok açıktır ki, ezilen ulus hareketine yönelik eleştirileri gereğince hakketmek için öncelikle yapılması gereken, oysa yapılmadığı açık bir dizi görevler bütünü sözkonusudur. Kaldı ki, ezen ulus devrimcilerinin bu noktadaki en temel görevlerini yapmama veya yapmamaları halinde ezilen ulus devrimci hareketlerinin bazı milliyetçi zaaflara düşmelerinden doğal ne olabilir ki? Ezen ulus devrimci hareketine bu noktada düşen görev ona ver yansın etmek değil, öncelikle kendi zaaflarını aşmak ve onunla sağlıklı ittifaklar geliştirmenin zeminini yaratmaktır. Çünkü "bir marksist, ulusal hareketlerin tarihsel haklılığını, kesin olarak kabul eder." (Lenin)

Şu nokta iyice bilinmelidir ki, ezilen ulustan emekçilerin toplumsal kurtuluş amacına yönelik ortak örgütlenmesi öncelikle ezilen ulusun bağımsızlık hakkının her dönemde kabulü ve bu yolda propagandayı şart kılar. Oysa Türk solunun yaptığı bunun tam tersi olmuştur. Öncelikle sorunu görmezden gelmiş karşısına ulusal kurtuluşçu güçler çıkınca da kendi sosyal-şovenizminin ifadesi olarak onları "milliyetçilik"le suçlayıp etkisizleştirmeye çalışmıştır. Bu, Leninizme sığdırılmaz saldırılar, gerçekten Leninizm maskeli ezen ulus milliyetçiliğinin dışa vurumudur... Bol bol "sınıf" sözü edilmesi hayatın gösterdiği gibi, gerçeği tümüyle gizlemekten uzak, eğreti bir maskedir.

Ezen ulus proletarya hareketinin diğer ezilen ulusların da gerçek temsilcisi olmasının önkoşulu nedir? Öncelikle ezilen ulusun bağımsızlık hakkının her aşamada tanınmasıdır. Onun haklarının tutarlı savunucusu olacağız ki bize güvensin; kendi çelişkilerinin çözümünde bizimle azami ortaklığı kabul etsin. Peki her aşamada onun ayrılık hakkının tutarlı savunucuları olmamızın anlamı nedir? Bu alabildiğine geniş kesimleriyle, yüce komünizme varmaktan başka hiçbir yabancı sınıf kavgasına sahip olmadığımız, bu yüzden de soruna farklı çelişkilere sahip olan kesimleri, sadece proleter bakış açısı çerçevesinde birleştirme kaygısıyla baktığımız anlamına gelir. Biz komünistler, örgütlenme sorununa işte bu kaygıdan hareketle yaklaşırız. Oysa ki küçük-burjuva milliyetçiliğinin etkilerinden kendilerini kurtaramayanların soruna yaklaşımı "gerçek kurtuluş"un ancak "kendi önderliklerinde" gerçekleşeceği iddiasında ifadesini bulur. Bu yüzden de programını bile inceleme gereği duymadan ulusal çelişki üzerinde gelişen ayrı örgütlenmeyi bir kalemde "milliyetçi" hatta hızını alamayanlar "şovenist" olarak yargılayıverirler. Bu yargının, gerçekte kendilerinin milliyetçi ve gerçek anlamda sosyal-şoven niteliklerinin yansısı olduğunu gizlemek dürtüsüyle de kendilerine "her iki ulusun gerçek temsilcileri" payesi vermekten geri durmaz ve bu konuda bağnaz bir "kararlılık" gösterisine girerler. Bırakalım kurtuluş öncesi ayrılma hakkını, kimleri, "... ama devrimci proletarya, bölünmüşlükten, küçük devletlerden yana değildir. O her iki ulusun gönüllü bilinçli, güvenli ikili cumhuriyetli federatif devletten yanadır. Bir diğer anlatımla Kürt ve Türk demokratik halk konseyleri cumhuriyetleri birliğini ister" diyerek, kurtuluş sonrasına bile belli kayıplar koyma hakkını kendilerine bahşetmekte hiçbir mahzur görmezler. Oysa Lenin, "... Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkının niçin sosyal-demokrat açıdan ne federasyon, ne de özerklik anlamına gelemeyeceğini kavramak zaten kolaydır, federasyon hakkı, genel olarak ele alındığında, saçma bir şeydir, çünkü federasyon iki taraf arasında bir antlaşmadır. **Marksistler programlarına genel olarak, federalizmin savunmasını kesin olarak alamazlar (a.b.ç.)** böyle bir şey sözkonusu edilemez..." (Lenin, age. s.107) diyerek bu gibi anlayışların gerçek sosyal-şoven niteliklerini gözler önüne sermektedir. Ve işte ezilen ulusun haklı olarak tarihsel güvensizliğini daha da pekiştirmekten başka hiçbir işe yaramayan "özerklik", "federasyon" vb. yaklaşımlar içinde, ezilen ulusun gün günden güçlenen hareketi karşısında şaşkınlığa düşen ve bu şaşkınlık içinde suçlamalarının dozajını daha da yükseltmekten kendilerini alamazlar.

Nitekim, uzun süreli savaşı, "kızıl siyasi üsleri" savunanlar, PKK'nin can bedeli vermiş olduğu silahlı mücadele eylemlerinin saflarındaki etkisini karalayabilmek amacıyla onları olduğundan daha geri göstermek ve gerçek amacından çarptırmak için adeta maharet sergilerler. Sağcı pasifistler ise Kürdistan'daki silahlı mücadele nezdinde sözde "maceracılık"a ilişkin saldırılarını daha da yükseltirler. Ve en sağdan en 'sol'a bu sosyal-şoven koro ağız birliği etmişçesine PKK'nın ve ne kadar "milliyetçi" ne kadar "ayrılıkçı" hatta kimileri hızını alamayarak onun ne kadar "karşı-devrimci", "halk düşmanı", vb. vb. olduğunu söylemekte en küçük bir sakınca görmezler. Lenin "Ukraynalılara ve başkalarına 'ayrılıkçılık' güdüyorlar, bölünmeye çalışıyorlar diye zulmeden ulusalcılar, büyük Rus toprak sahipleriyle büyük Rus burjuvazisinin 'kendi' devletlerine sahip olma ayrıcalığını desteklemiş oluyorlar..." (Lenin, Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları. s.159) diyerek birincilere gerekli yanıtı veriyor. İkincilere yani "karşı-devrimci" vb. suçlamalara gelince, onlara bir çift sözümüz olacak: Sömürgeci faşist diktatörlüğe karşı amansızca, canbedeli bir savaş veren PKK'ya karşı sorumsuzca suçlamalarından vazgeçmeleri ayaklarının altındaki toprağın neden kaydığı ve kay-

makta olduğunu araştırmaları, daha da önemlisi kendi "proleter devrimci" programları ile PKK'nın programını karşılaştırmalarını salık vermek olacaktır. Yoksa, öznel değerlendirmelerle, "çamur at, izi kalır" yöntemleriyle bir yerlere varılamaz. Varılamayacağı gibi bu yöntemleri devrimci dürüstlükle zerrece ilgisi yoktur. Esasen bunların ortak noktası PKK düşmanlığında birleşiyor. Bunlar için PKK'nın niteliği vermiş olduğu mücadelesinin haklılığı ve gerekliliği hiç önemli değildir. Söze gelince tüm sosyal-şovenler ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinden yana görünürler, ama iş pratiğe gelince, hele ki söz konusu tarihin derinliklerinden beri ezilen Kürt ulusu olunca hemen o saat "ortak düşman"dan, "birlik"ten, "önderlik"ten vb. dem vurmaya başlarlar. Onlar, ezen ulus devrimci hareketinin sorumluluklarının gereklerini yerine getireceğine, ulusal hareketin "önderliğinin niteliğine", onun "proletaryanın temsilcisi" olup olmadığına bakarak destekleyip desteklemeyeceğinden söz ederler. Böylece olması istenenle, gerçek olanı birbirine karıştırarak gerçek niteliklerini ortaya koymaktadırlar. Nitekim, Stalin "... Emperyalist baskı koşulları içinde ulusal hareketlerin devrimci niteliği, harekette kesinkes proleter unsurların varlığını, hareketin devrimci ya da cumhuriyetçi programının varlığını, hareketin demokratik bir temelinin varlığını gerektirmez. Afgan emirinin Afganistan'ın bağımsızlığı için savaşımı, emirin ve yandaşlarının kraliyetçi niteliğine karşın, nesnel olarak devrimci bir savaşımdır; çünkü bu savaşım emperyalizmi zayıflatır, parçalar ve baltalar..." (Stalin, Marksizm ve Ulusal Sorun.... s.239) diyor ve devamla "...Mısır'lı tüccarların ve burjuva aydınların Mısır'ın bağımsızlığı için savaşımı, Mısır ulusal hareketinin önderliğinin burjuva kökenine, burjuva niteliğine ve sosyalizme karşı olmalarına karşın, nesnel olarak devrimci bir savaşımdır." (Stalin, age.) diye sözeder. Görüldüğü gibi ezilen ulusun bağımsızlık savaşımını tarihin diyalektiği içinde somut gerçeklerden hareket edilerek değerlendirilmesi gerektiği açıkça ortadadır. Şu nokta iyice bilinmelidir ki, bugün PKK'nın vermiş olduğu mücadele temellerini tarihten almış haklı, devrimci bir mücadeledir. Bu anlamda, Kürdistan ulusal mücadelesini artık geldiği noktadan geriye götürmek, onu durdurmak olanaksızdır. Ezen ulus devrimci hareketine düşen görev bu mücadeleye soldan köstek olmak değil, tam tersine onun daha da boyutlanmasına omuz vermek olmalıdır. Unutulmamalıdır ki, Türkiye devrimine önderlik ve proletarya enternasyonalizmi, ancak ve ancak Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı üzerimize düşen görevi somut pratik içinde yerine getirmemizle mümkündür. Yoksa, "önderlik" ve "proletarya enternasyonalizmi" içi boş bir sözden öte hiçbir anlam ifade etmez. Bugün Türk solunda kimi fraksiyonlar "biz Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını tanıyoruz", "onun mücadelesini zamanı gelince destekleyeceğiz, ama PKK'nın mücadelesini desteklemeyiz. Çünkü hem mücadele anlayışı (silahlı mücadele-silahlı propaganda) yanlış, hem de kitle desteği yoktur" diyerek kendine temelsiz gerekçeler göstermeye çalışmaktadır. Oysa gerek sömürge, gerekse de yarı-sömürge, yeni-sömürgelerde geçerli leninist mücadele anlayışı silahlı mücadele, silahlı propagandadır. Bu gerçeğe konumuz dışında olduğu için burada değinmeyeceğiz. Ancak şu kadarını söyleyelim ki, bir Kürdistan özgülünde bugün kullanılabilecek legal ve yarı-legal olanaklar hemen hemen yoktur. Yığınların ulusal ve sınıfsal çelişkileri yoğun bir pasifikasyonla baskı altında tutulmaktadır. Böylesi yoğun bir pasifikasyonun denetim altında tutulduğu yığınlara ulaşabilmenin, onları bilinçlendirip örgütleyebilmenin temel yolu silahlı mücadele, silahlı propagandadır. Bu olmadan yoğun pasifikasyon çemberini yararak kitlelere en geniş biçimde sesimizi duyurabilmenin, ülke çapında siyasal gerçekleri açıklama kampanyasını örgütleyebilmenin, yığınları pasifikasyonun bunaltıcı etkisinden çekip alabilmenin olanağı yoktur. Dünya devrim deneylerinin (Vietnam, Küba, Nikaragua vb.) bize öğrettikleri silahlı mücadele, silahlı propagandanın biz gibi ülkelerde, özellikle de Kürdistan özgülünde Leninist mücadele biçimi olduğu gerçeğidir.

PKK'nın "kitle desteği yoktur" iddialarına gelince: Bilindiği gibi kır gerillasının yaşamını sürdürebilmesi, mücadeleye süreklilik kazandırıp bu temelde örgütlenmesini yayması için asgari bir kitle desteğinin varlığı ön koşuldur. Bir başka anlatımla kır gerillasının sürekliliği için yaşamsal önemdeki kitle desteği ve düşman yüzünün asgari anlamda açığa çıkarılmış olması gerekir. Çünkü düşmanın teşhiri koşullarından ve kısmen geniş kitle desteğinden yoksun kır gerillası varlığı devam ettiremez. Nitekim eyleminin hemen akabinde başlatılan ağır takip koşullarında kısa zamanda dar ilişkilerinden tecrit edilmesi, kıstırılıp yok edilmesi kaçınılmazdır. (Bolivya'da, proleter devrimci CHE'nin önderliğinde başlatılan kır gerilla hareketinin yenilgisi anımsanmalıdır) Ve açıktır ki, böylesi açık güç dengesizliği koşullarında tarafsız kitlenin bile düşmanla işbirliğine girmesi kaçınılmaz olacaktır. Bu gerçekler ışığında, bugün PKK gerçeğine baktığımızda, örgütsel-siyasal birikimin yanısıra 15 Ağustos 1984'ten beri sürdürülen kesintisiz bir mücadele, düşmanın asgari siyasal teşhirinin sağlandığı ve de önemi görmezden gelinmeyecek denli kısmen geniş kitle desteğinin varlığıyla karşılaşmaktayız. Tüm bu gerçeklere karşın PKK'nın "kitle desteğinden yoksun" olduğunu söylemek eğer sosyal-şovenizmin içerimizdeki etkisi değilse dünyadan bihaber yaşıyoruz demektir.

Her iki ulus ve diğer milliyetlerden tüm Türkiye halkının ortak örgütlenmesi noktasında Türkiye solu, geride kalan süreçte kelimenin gerçek anlamında çok kötü bir sınav vermiştir. Sosyal-şovenizmle süregelen ağırlıklı ısrarın, bu kötü sınav sonuçlarını belirginleştirmekten başka anlamı ise yoktur. Bugün Kürt ulusal devrimci hareketinin ulaştığı güç düzeyi ve iki ulustan halkın en ileri unsurları arasında çok belirgin ayrım çizgileri bu kötü sınav belgeleri olarak kavranmalıdır. Ve bu belgeler Kürt devrimci hareketine yönelik "milliyetçi" ve daha ötesi sorumsuz suçlamalarla karartılamayacak denli açıktır. Yapılması gereken, somut durumu olanca nesnelliği içinde saptamak, gelinen noktanın verilerini gözardı etmeden olası en doğru temellerde bir ittifaklar perspektifi oluşturmaktır. Elbette ki, geçmiş zaafların özeleştirisi ve somut durumun verileri üzerine oturtulacak sağlıklı bir değerlendirmenin Kürdistan'ın sömürge olduğu gerçeğinden ayrı ele alınması mümkün değildir. Türkiye devrimci hareketleri için Türkiye halkına önderlik çabası öncelikle böylesi bir ön koşulun gerçekleşmesine bağlıdır. Aksi durumda "önderlik" üzerine sözler boş ajitasyon sözcükleri olarak sırıtmaya devam edecektir. Sosyal-şovenizmin emekçi halkımıza önderlik iddiası da elbette ki bu durumda bir ütopya olmaya mahkum olacaktır. Anlık durumdaki nicel güç ve yaygınlık hiçbir siyasetin kendisini kandırma mazereti olmasın. Tarih anlık durumdaki güç dengelerini kendi nesnel yasalarınca değişime uğratmakta tereddüt etmeyecektir. Tarihe hükmetmekle ona yönelik nesnel saptamalar arasında uzun vadede hep uygunluk olagelmiştir; ve tarihin materyalist yorumu çerçevesinde hep olagelecektir. Ne öznel niyetlerimizin ne de basmakalıp yaklaşımların tarihi belirleme gücü yoktur; onu etkileme gücü ise aldatıcı ve geçici olmuştur her zaman.

Örgütlenme sorununa yaklaşımımızın çerçevesi ne olmalıdır? Öncelikle sorunun kuramsal temellerini ortaya koymaya çalışalım. Bilineceği gibi örgütlenme; dünyayı değiştirmek amacını taşıyan Marksizm açısından, süreçte ön plana çıkan çelişmelerin çözümüne yönelik bir yapılanmayı ifade eder. Süreçte ön plana çıkan çelişmelerin ise birbirinden farklı muhtevalarda veya aynı muhtevada olmakla birlikte birbirinden organik bağımsızlık içeren bir dizi ayrı örgütlenmeyi zorunlu kılar. Ne ki, mücadelenin başarısı açısından bu farklı tipteki örgüt biçimlerinin karmaşık toplamı olan merkezi örgütlenme, yani partiye gereksinim vardır. Parti ülkedeki temel çelişmeden kaynaklanan çelişmelerin en başta olanı, yani baş çelişmenin çözümü amacıyla politik mücadele yürüten ve mücadelenin başarısı açısından diğer tüm çelişmelerden gereğince yararlanacak tipteki örgüt biçimlerini içinde karmaşık olarak toplayan organizasyonun adıdır.

Marksist örgütlenme biçimi siyasal mücadelenin başarısı açısından baş çelişmenin çözümünde işlev görecek tüm mücadele güçlerinin birleştirilmesini zorunlu kılar. Dolayısıyla bu çelişmenin ucunu oluşturan merkezi düşman yapısı karşısındaki güçlerin yığınların karmaşık merkez birliğini savunur. Bu yaklaşımın somut ifadesi ise en kaba anlamıyla, çelişmenin karşı yanını oluşturan tüm işçi, köylü, aynı boyunduruk altındaki farklı unsurlardan halk güçleri ve halk kategorisi içinde yeralan farklı sınıf ve tabakaların en geniş ve karmaşık birliğidir. Yani Marksist örgütlenme sorununun genel çerçevesi, belli bir devlet sınırları içerisindeki egemen siyasal yapıya karşı tüm halk kesimlerin karmaşık bütünlüklü örgütlenmesi gereğince belirlenir. Bu çerçevenin iç bağlantısı ve biçimlerine gelince, bunu belirleyecek olan, devlet sınırları içinde sınıf savaşımını temel oluşturup gelişimine yön veren bir dizi faktördür. Çok uluslu devletlerde daha karmaşık ve zengin biçimler göstermek durumunda olan örgütlenme sorununa çözüm getirecek olan Marksistler, tüm bu faktörleri gerekli ağırlıkları ve değişkenliklerini dikkate almak durumundadırlar. Aksi taktirde o devlet sınırları içinde doğal olarak aynı baş çelişmenin çözümü sorunuyla karşı karşıya olan geniş yığınların seferberliği sağlanamayacağı gibi kesintisiz devrimi gerçekleştirmek amacı da sekter-dogma yaklaşımların kurbanı olmaktan kendini kurtaramaz.

Çok uluslu devletlere ilişkin örgütlenme sorununa getirilmiş klasik çözüm; baş düşmana karşı tüm güçlerin birleştirilmesi perspektifinden hareketle, tıpkı işçi-köylü ittifakında olduğu gibi bütün uluslardan emekçilerin olası en geniş ittifakı şeklindedir. Böylesi bir ittifak devrim yapabilmesi için, taktik olarak üstün olan düşmana karşı mevcut tüm güçlerini birleştirme zorunluluğunun basit bir gereğidir. Temel güçlerin birleştirilmesi şeklinde ifadesini bulan bu yaşamsal ittifaka gösterilecek en tipik örnekler Rusya ve Yugoslavya örnekleridir. Bu ülke devrimcileri tüm uluslardan halkın proletarya önderliğinde tam bir parti çatısı altında örgütlenmesi üzerinde gelişmiştir. Ezen ulus proletarya hareketinin kendi doğal gelişimi içinde gerek köylülük gerekse de ezilen uluslardan halk güçlerini peşinde sürükleyebilme başarısı gösterdiği bu örnekler, ittifakın en üst düzeyde gerçekleşmesidir. Ne var ki, Marksizmin bu ideal durumu kesinlikle mutlaklaştırmaz. Her somut durumu kendi özgülü içinde inceler ve en geniş ittifak düzeyini bu somut koşular çerçevesinde gerçekleştirir. Çünkü o bilinir ki "en üst ittifak düzeyi"nin farklılaşarak gerçekleşeceğini akıldan çıkarmaz. Onun bilimsel özyapısıdır ki, birbirinden farklı veya farklı yaşam koşulları örgüt ve ittifak yapısını da yansıtmakta gecikmez. Çünkü politikada hata ve zaafların, sonuçlarını karşımıza çıkarmakta gecikmeyeceğini bilir. Nitekim değişik koşullar ve süreç tarafından belirlenen bu temel ittifaklar sorunu, kimi ülkelerde, köylülüğün ve ezilen ulusların bağımsız örgütleriyle arenaya çıkmaları ve mücadelenin başarısı için yaşamsal olan ittifaka bağımsız örgüt yapılarıyla katılmaları şeklinde çözülmüştür.

İlk aklımıza gelen örneklerden Bulgaristan'ın işçi-köylü ittifakı bağımsız örgütlerin ittifakınca gerçekleşmiş, yine çarlık boyunduruğundaki uluslardan farkla Leh ulusundan halk güçlerinin çarlığa karşı ittifaka katılımı kendi örgütüyle gerçekleşmiştir. Bu her iki örnekte de ittifaka katılan temel güçlerin egemen ulus proletaryasınca sürüklenemeyecek bir gelişkenlik gösterdiği ve kendi doğal evrimi içinde bağımsız örgütlülüğe ulaştıklarını görüyoruz. Marksizmin böylesi örneklere yaklaşımı, bu bağımsız örgütlülüklerle azami ittıfakın geliştirilerek bu özgün durumlara denk düşen "en geniş ittifak düzeyi"ni gerçekleştirmek şeklinde olmuştur.

Konumuza daha açıklayıcı olması açısından nesnel temel olarak ezilen ulus hareketinin ezen ulus devrimci hareketini aştığı ülke örneklerini anımsatalım. Marks'a konu olması açısında İrlanda ulusal hareketini ve bu hareketin İngiliz işçi sınıfını sayalım. Nitekim, Lenin "Marks ve Engels'in İrlanda sorunundaki siyasetleri (bugün de pek büyük pratik önemini koruyan) ezen ulusların proletaryasının ulusal hareketler karşısındaki tutumunun parlak bir örneğidir. Bu siyaset, her renkten ve her dilden bütün ülkelerin burjuva dar görüşlülüğüne kapılmış kimselerinin, bir ulusun toprak beylerinin ve burjuvazisinin zorbalığı ve ayrıcılıklarıyla çizilmiş olan devlet sınırlarını değiştirme fikrini, 'ütopyacı' bir fikir olarak ilan etme gayretkeşliğine karşı bir uyarı niteliğindedir." (Lenin, Ulusların Kaderini Tayin Hakkı, s. 108) diyerek devamla "Eğer İrlanda ve İngiltere proletaryası, Marks'ın ileri sürdüğü siyaseti kabul etmemiş olsalardı ve İrlanda'nın ayrılmasını bir slogan olarak benimsememiş olsalardı unuttuklarını göstermiş olurlardı. Ve İngiliz gericiliğine ve İngiliz burjuvazisine ödün vermiş olurlardı." (Lenin, age.) diye söz eder.

Günümüze gelindiğinde örnekler de çoğalıyor. Bask bölgesi ulusal hareketinin iç savaş öncesi de dahil olmak üzere hep bağımsız bir gelişme dinamiği gösterdiğini görüyoruz. Keza Etopya'da Eritre, Umman'da Dofer, Irak'ta Kürdistan ulusal hareketleri ilk akla gelen örnekleridir. Ve açıktır ki böylesi durumlarda "en üst ittifak düzeyi"ni ortak örgütlenme çerçevesinde sağlama çabası, ütopya bir yana, Marksist bilimselliği yadsımak olacaktır. Yapılması gereken, mevcut devlet sınırları içindeki mücadele düzeyi aşmış olan veya ondan farklılaşmış olan hareketle baş çelişmenin çözümü yönünde en geniş ittifak geliştirmektir. Böylesi bir ittifakın asgari koşulu ise, açıktır ki, ezilen ulus haklarının tutarlı savunuculuğu ve ezilen ulus hareketi veya o ulustan hareketlerle yaygın ilişkiler kurabilmeyi gerektirir. Kimi 'sol' düşünce sahiplerinin sandığının aksine, bu yaklaşım, baş çelişmenin çözümündeki en uygun ve biricik doğru yaklaşımdır. Ne ki, içinde gizli kalmış veya açık milliyetçi eğilimlerini aşamamış ve sorunu dünya proletarya hareketinin çıkarları perspektifinden bakmayı gerçekleştirmemiş olanların bu doğruyu benimsemelerini elbette ki bekleyemeyiz. Ama bizler bu sosyal-şovenlerin aksine, söz konusu örneklerde ayrı örgütlenmenin gelişmeyi hızlandırdığı ve dünya proletarya hareketinin çıkarına olduğu gerçeğinin bilincindeyiz.

Ayrı mı, ortak mı örgütlenmemizin en doğru olduğunu basmakalıp lafların ötesinde somut koşullarda aramak zorundayız.

Stalin, "kendi ulusal dargörüşlülüklerini aşmak istemeyen ve kendi ülkelerinin kurtuluş hareketini egemen ülkenin proletarya hareketine bağlayan, çağı anlayamayan ezilen ülkelerin sosyalistlerinin ulusal içe kapanma sınırlılık ve tecrit politikalarıyla mücadele zorunluluğu"ndan sözeder. Geniş anlamda yapılan bu soyutlama genelde ezilen ulus devrimci hareketine olası en geniş ittifak zorunluluğu görevini veren Mar':sist anlayışın özlü ifadesidir. Ama kimilerinin sandığının aksine bu ve benzeri yaklaşımlar en geniş ittifak kurmaya yönelik çabanın ötesinde bir kayıt getirmez. Zaten somut durumların somut tahlili üzerine oturan Marksist bilimselliğin yöntemsel yaklaşımı ötesinde kayıtlar getirmesi de beklenemez. Dolayısıyla bu ve benzeri alıntılar Türkiye'de bolca karşılaştığımız gibi ifrata vardırılan yorumlarla sunulduğundan gerçekten bilimsellikten uzaklaşmış olunur. Daha farklı ifade edersek, bu ve benzeri alıntılardan hareketle ezilen ulus devrimci hareketini ezen ulus devrimci hareketine tabi kılmayı savunmak veya kendine güç veren dinamiklere rağmen, örgütlenmeleri, programlarını dahi dikkate almadan "milliyetçilik"le suçlamak Marksist bilimi karikatürize etmekle özdeştir.

Peki enternasyonalizmin çerçevesi nedir? Bu, ezen ulus devrimci hareketi için ezilen ulusun ayrılık hakkı başta olmak üzere tüm haklarının tutarlı savunuculuğunu yapmaktan geçer. Nitekim, Lenin "Ezen ulusların proletaryası her burjuva pasifistinin yineleyip durduğu türden, ilhaklara karşı ve genel olarak ulusların eşitliğinden yana, genel beylik sözlerle yetinmemelidir... **Proletarya, ezilen ulusların belli bir devletin sınırları içinde zorla tutulmalarına karşı savaşmalıdır, bu da ulusların kaderlerini tayin edebilmeleri uğruna savaştır.** (abç) Proletarya, 'kendi' ulusu tarafından ezilen sömürgeler ve uluslar için siyasal ayrılma özgürlüğü istemelidir. Yoksa, prole-

tarya enternasyonalizmi boş bir sözden başka bir şey olmazdı, ezen uluslarla ezilen ulusların işçileri arasında ne güven, ne de sınıf dayanışması mümkün olurdu... (Lenin, age, s. 145-146) diyerek ezen ulus devrimcilerinin proletarya enternasyonalizminden ne anlamaları gerektiğini açık bir biçimde vurguluyor. Ezilen ulus devrimci hareketi için ise birlik ve dayanışmanın koşulların olanaklı kıldığı en geniş çerçevede savunulmasıdır. Ve tabii her iki ulus kesimi için de enternasyonalizm kendi ulusunun burjuva çıkar ve dürtülerinden tümüyle arınarak dünya proletarya hareketinin bir parçası olduğu unutulmadan ve onun çıkarı öncelikle gözetilerek, sürecin önündeki baş düşmana karşı yığınların en geniş seferberliğini sağlayıcı bir ittifaklar ve cephesel örgütlenmenin savunulmasıdır. Bu noktada tarafların olası zaaflarına karşı diyalog ittifak sınırlarının genişletilmesi çabası, eleştirel açıklık enternasyonalizmin gereği olarak belirtilmelidir.

Artık Türkiye-Kürdistan'ı özgülüne gelebiliriz. Türkiye devrimi, işçi-köylü temel ittifakı ve Türk ve Kürt ulusları ve diğer azınlıklardan halkın ortak baş çelişmesinin çözümü için en geniş birliği ve ittifakı temeli üzerinde gerçekleşecektir. Birlik en dar anlamda proletarya önderliği altında ortak örgüt anlamına gelmekteyse de, bu muhtevasıyla sınırlanamaz. Çünkü, "her şey gibi koşullar da değişir, ve belli bir zaman için doğru bir çözüm başka bir zaman için, hiç de kabul edilemez görünebilir." (Stalin) Nitekim Türkiye özgülünde gösterdiği somut durum her ne kadar Irak ve İran özgülündeki durumdan kısmen geri de olsa güçlü bir ayrı örgütlenme dinamiğinin mevcut olduğunu göstermektedir. İşte Marksist örgütlenme biliminin çözmesi gereken sorun bu somut durumda en geniş ittifak şemasının nasıl biçimleneceği sorunudur. Bunun için ise bilimsel saptama ile olması istenenle, gerçek olanı karıştırmadan, gerçek somut durumu gözönünde bulundurmak ve onu nesnel gerçekliğince çözümlemek gerekir.

Genel anlamda proletarya hareketinin çıkarlarını gözeten tahlil, öncelikle somut durumu kavrama yeteneğinde olmak zorundadır. Bilindiği gibi, Kürdistan, her ne kadar en büyük parçası Türkiye'nin bir iç-sömürgesi ise de, o, Türkiye sınırlarını aşan ve diğer üç ülkenin sınırları içinde de ciddi bir coğrafi genişlik kaplayan ülkeler-üstü bir sömürgedir. Bu yüzdendir ki, Kürdistan'a egemen dört ülkede egemen ulus devrimcilerince saptanacak uluslar-üstü devrim programlarının Kürdistan geneline çözüm getirmesi, onu bütünüyle kavraması beklenemez. Bu durum ise egemen ülke devrimci hareketinin iradesi dışında ayrı örgütlenme dinamiğinin oluşumuna neden olur. Bu dinamiğin kendine potansiyel bulması ise ulusal çelişkinin gücü nedeniyle çok fazladır. Nitekim somut durum da bunu göstermektedir. Somut duruma uygun düşmeyen örgüt anlayışındaki ısrar ise ezilen ulusun ve ezilen hareketinin ezen ulus devrimci hareketleri olan bizlere güvensizliğini daha da pekiştirecektir.

Özellikle Kürdistan'ın bu ülkeler-üstü konumu ve gelişen ulusal mücadelenin Kürdistan bütünlüğü kapsamında bir çekim odağına sahip olması, ezen ulus proletarya güçlerinin önüne görmezden gelinmez önemde bir sorun dayatmaktadır. Boşluk affetmeyen yaşamın dinamiği, proletarya güçlerinin onu kavrayıp ona uygun çözüm yolları bulmalarından geçer. Bu ise ezilen ulus hareketinin durumuyla bağlantılı olarak ayrı örgütlenmenin tanınmasıdır. Ve yine bir ikinci görev, her dört ülkede de ezen ulus devrimci hareketlerinin kendi dışlarındaki ezilen ulus devrimci hareketleriyle azami güç birliği-cephenin sağlanmasıdır. Burada özellikle ilk kavranması gereken nokta, ayrı örgütlenme dinamiğinin kendiliğinden milliyetçi bir muhteva taşıması gerçeğinden hareketle, dinamiği yönlendirme uğraşısındaki ezilen ulus devrimci hareketlerinin tümden "milliyetçilik"le suçlanamayacağı gerçeğidir. Ulusal dinamiğe yön verme uğraşısındaki güçlerin somut olarak incelemeden onlara yönelik "milliyetçilik" suçlamasının ciddiyetten uzaklığı bir yana, milliyetçi, burjuva güçlerin ekmeğine yağ sürdüğünü vurgulamak zorundayız.

Bilindiği gibi, "... bazı somut durumlarda, parçanın, bütün ile çelişkiye düşmesi olasılığı vardır; o zaman parça atılır..." (Lenin) Bu gerçeği tüm sosyal-şovenler oportünist bir çarpıtmayla her koşulda geçerli kılmaya çalışırlar. "Parça"nın "bütün"e tabi olması şeklindeki klasik Leninist yaklaşım Kürdistan örneğinde özgül koşulların zorlamasıyla karşı karşıyadır. Öznel iradelerin görmezden gelemeyeceği öncelikli gerçek, Kürdistan'ın halen dört parçadan oluştuğu ve dört parçada da "parça"nın "bütün"e tabi olması yaklaşımının gerçeklerle bağdaşmayacağıdır. Somut durumun daha ayrıntısına indiğimizde her dört parçanın da şu ya da bu oranda birbirlerinin çekim alanında olduğunu, keza Irak ve İran parçalarının ulus genelini kapsayan düzeyde bir farklılaşmaya yani Arap ve Acem uluslarından devrimci hareketle tümüyle ayrışmaya uğramış olduğu ve onları aştığı gerçeğiyle karşı karşıya kalıyoruz. İşte bunlara Türkiye-Kürdistan'ının da diğer parçalardaki gelişmelerden yalıtılmasının olanaksızlığı eklenince, "parça-bütün" ilişkisini egemen devlet sınırları içinde dondurma uğraşısının bilimsellikten uzak ve bütünüyle sosyal-şoven bir öz yapı taşıdığı gerçeği iyice belirginleşir. Kaldı ki, Leninist "parça-bütün" ilişkisi klasik örneklerde bile belli kayıtlara tabidir. Birinci kayıt; tabiyat sorununun tek tek çok uluslu devlet sınırlarıyla sınırlı olmadığı, aksine "bütün"den kasdın dünya proletarya hareketi olduğu gerçeğidir. Bu noktada Leninist politikanın Ekim Devrimi sonrası Finlandiya'ya tanıdığı bağımsızlık sorunu anımsanmalıdır. "Parça-bütün" sorununda dünya proletarya hareketinin çıkarı Finlandiya özgülünde burjuva cumhuriyetin kurulmasına razı olmayı gerektiriyordu. Ve Leninist politika, bu sorunun tartışılması sırasında ulusların kendi kaderini tayin hakkının daha geri bir toplum yapısı şeklinde gerçekleşmesini Rusya'yı aşan "bütün"nün çıkarı gereği kabul ediyordu. Bu örnek, "parça-bütün" ilişkisinde egemen devlet sınırları çerçevesinde bir düşünce yapısının mutlaklaştırılmayacağı gerçeği açısından önem taşır. İkinci ve daha önemli sorun ise özgüldeki "parça"nın "bütün"e tabi olması koşullarının varlığı sorunudur. İşte bu açıdan yapılacak nesnel bir çözümleme gündemdeki sorunun en doğru çözümünün ön koşullarını ortaya çıkaracaktır. Halen gelinen nokta 70 öncesinin işlenmeyi bekleyen boşluğunu ve 70 sonrasının hatalarının aşılması halinde iki ulustan halkın ortak örgüt temelinde sürüklenme olanaklarını bize sunmaktan oldukça uzaktır. Aksine geçmişin boşluğu tam anlamıyla dolmuştur. Mevcut durumun verilerini kısaca özetlemeye çalışırsak:

a- Ulusal çelişki Kürt ulusundan hala güçlerini sürükleyen belirgin bir öğe haline gelmiştir; öyle ki sınıfsal çelişmeleri kendi odağına çeken bir kanal oluşturmuştur.

b- Türkiye-Kürdistan'ında ulusal devrimci hareket 12 Eylül yenilgisinin yaralarını tedavi edip kendi halkı karşısında daha nitelikli bir örgüt ve mücadeleyle çıkmıştır. Halihazırdaki örgütlülük ve mücadele gücü yanısıra prestij ve sempati ağı açısından Türkiye devrimci hareketleriyle mukayese kabul etmeyecek düzeyde bir üstünlüğe sahiptir.

c- Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ulusal kurtuluş mücadelesinin Türkiye-Kürdistan'ından halk ve ulusal devrimci örgüt ile bağları ve etkileme olanakları eskiye oranla daha da artmıştır.

d- Bütün bunlara karşın Türkiye devrimci hareketi 12 Eylül öncesine oranla gerek nicel gerek nitel anlamda oldukça geri ve Kürdistan'daki gelişme dinamiklerini kavrayacak perspektif ve örgütsel ilişkilerden yoksundur.

Bu nesnel verilerin sonucu, sağduyulu bir yaklaşıma düşen görev ne olmalıdır. Öncelikle iki ulustan halk güçlerinin aynı düzlemde örgütlenmesi gerektiği düşüncesinin gelinen noktanın gerisine düşmüş olduğu gerçeği kabullenilmelidir. İkincisi, gelinen noktanın birinci dereceden sorumlusu olan hala egemen olmaya devam eden sosyal-şoven yaklaşımlardan kurtulma yolunda ciddi uğraşılara girişilmelidir. Üçüncüsü, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı yönünden sömürgeciliğe, ulusal baskıya ve yoğunlaşan katliamlara karşı daha da tutarlı ve geniş bir propaganda çalışmasına girişilmelidir. Dördüncüsü, ulusal devrimci hareketlere milliyetçi yaftası yapıştırma kolaycılığından vazgeçilmeli, ayrı örgütlenmenin güçlü maddi temellere sahip olduğu görülmeli ve onlarla en geniş ittifak kurmanın gerekleri yapılmalıdır. Beşincisi olarak da, örgütlenme perspektifini tümüyle gözden geçirmeli ve onun ayrı örgütlenmesini tanımalıdır.

Şu ana kadar anlattıklarımızdan ortaya çıkan temel gerçek ayrı örgütlenmenin meşruiyeti ve aynı düzlemde örgütlenme koşullarına artık sahip olmadığımızdır. Gelinen nokta ile Rusya ve Yugoslavya deneyine gerçeklik kazandıran koşulları birbirine karıştıranların proletarya enternasyonalizmi ve bilimselliği çok ciddi olarak sorgulanmalıdır. Bugün Ortadoğu'da devrim odağının Filistin hareketinden Kürdistan'a doğru kaydığı da dikkate alınacak olursa Kürdistan'daki mücadelenin uluslararası önemi daha da belirginleşir. Güçlü Türk Devleti'nin gerek kendi gerekse de emperyalist sistemin çıkarları adına NATO destekli olarak yöneleceği pasifikasyon, Türkiye-Kürdistan'ında ulusal kurtuluşun çok daha uzun ve zorlu olacağını göstermektedir. Bu da Türkiye-Kürdistan'ındaki mücadeleyi diğer parçalardaki ulusal mücadelenin yanısıra Türkiye'deki sınıflar savaşımıyla bağımlılık içinde biçimlendirecektir. (Bağımsızlıktan kasıt en geniş ittifak ve cepheleşme anlaşılmalıdır.) Türkiye-Kürdistan'ında mücadele çelişkinin ulusal yönü ve diğer siyasal-askeri destekler bağlamında Kürdistan'ın diğer parçalarıyla içiçe bir gelişim gösterirken, diğer yandan da aynı baş çelişmenin çözümü yönünde zorlu ve uzun süreli savaşın yükünü omuzlayacak olan Türkiye devrimci hareketiyle de stratejik önemde bir karşılıklı bağımlılık içinde olacaktır.

Bu gerçekler ışığında Türkiye devrimci hareketine düşen görev, gerek içte, gerek diğer devlet sınırları içinde köpüren bu maddi ve potansiyel güçlerin kendi devrimi açısından stratejik işlevini iyi değerlendirmek olmalıdır. Nitekim, Lenin, "... eğer sosyalizme ihanet etmek istemiyorsak, başlıca düşmanımız olan büyük devletlerin burjuvazisine karşı her türlü ayaklanmayı desteklemeliyiz, yeter ki, bu ayaklanma, gerici sınıfın bir hareketi olmasın. İlhak edilmiş bölgelerin ayaklanmasını desteklemeyi reddetmekle, biz, nesnel olarak ilhakçı durumuna düşeriz. Proletarya, özellikle, doğan toplumsal devrimin çağı olan 'emperyalizm çağında' ilhak edilmiş bölgelerin ayaklanmasını bugün olanca gücüyle destekleyecektir ki, yarın ya da aynı anda, bu ayaklanma yüzünden zayıflamış bulunan 'büyük' devletin burjuvazisine karşı saldırıya geçebilsin." (Lenin, age. s. 171) diye sözeder. Bu stratejik önemde bağlaşıklığı gereğince değerlendirebilmek için;

a- Sınıflar savaşımını ülke genelinde yükseltmek,

b- Türkiye-Kürdistan'ında işçi sınıfı ideolojisini özümseyen ulusal devrimci hareketle yakın bağlar kurmak, her türlü ittifaka gitmek,

c- Kürdistan bağımsız ulusal kurtuluş hareketleriyle azami dayanışmaya gitmek,

d- Ve örgütlenme hakkı da dahil Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tanımak ve onun ajitasyon ve propagandasını yapmak olmalıdır.

*Bkz. THKP-C/Çayan Sempatizanları, Türkiye'de Milli Mesele, Temmuz 1982

— Kahrolsun Sömürgeci Faşist Diktatörlük!
— Kahrolsun Sosyal-Şovenizm!
— Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi!
— Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Kasım 1987

Kızıldere Katliamının 16. yıldönümünde Mahir ÇAYAN ve yoldaşlarını saygıyla anıyor, anılarını yükselen ulusal kurtuluş savaşımızda yaşatıyoruz!

Orada isyan eden
Kızıldere'yi titreten
devrimin kanıydı...
Mahir ve yoldaşlarıydı
ölümsüzleşenler...
Kurumadı daha
o sımsıcak kan,
yarınlara umut besliyor
öfkeyle her damlası...
Unutmaz Kızıldere
bağrındadır Mahirler...
Ve sözü de var tarihe
Kızıldere'nin;
direniş onuruyla
kök salıyor derinden derine...
Övünecek Kızıldere
Mahirler yaşıyor
devrim için,
"kurtuluşa kadar savaş" için...

Kitleselleşmiş Bir Mücadele ve Sağlam İnşa Edilmiş Bir ERNK İçin Görev Başına

PKK 10. YILI

PRATIĞİMİZİ III. KONGRE GERÇEĞİ TEMELİNDE DÜZELTELİM

PKK'nin 10. yılı, öncelikle devrimci uygulama içerisinde olan militanları, her düzeyde muazzam bir yenilenme hareketiyle derinleşmiş Parti çözümlemelerini özümsemeye ve Kürdistan devriminin bugünkü dönemecinde halkımızın siyasal, örgütsel, askeri ordulaşmasını büyük bir devrimci harekatla gerçekleştirmeye davet etmektedir. Diğer bir deyimle, 10 yıllık Parti pratiğinin doğru özümsenmesi, dönemin Parti-Cephe görevlerinin doğru kavranması, III. Kongre'nin yenilenme esprisine uygun olarak geçmişin deneyimlerinden de en iyi bir şekilde yararlanılması ve fetihçi bir vuruş tarzıyla görevlerin üzerine yürünmesi, 10. yıl devrimciliğinin ölçütü olmaktadır.

Her zeminde ve her koşulda, hangi faaliyet alanında, yetki düzeyi ne olursa olsun, devrimci pratik içinde olan tüm militanların bu ölçüleri alması gerekmektedir. Ancak görülen odur ki, bunca çözümlemelere, bunca deneyim ve birikime, eleştiri ve özeleştirilere rağmen, bizleri devrimci çalışmada zayıf kılan, dolayısıyla da Parti-Cephe görevleri karşısında taktik dışı bırakan —hiç de küçümsenmeyecek derecede— uygulama hatalarına düşülmektedir. Hataların ve yetmezliklerin çoğunlukla eskiye ait çalışma tarzından kaynaklanması, örgütlenmenin, yer yer eski yöntem ve taktiklerle geliştirilmek istenmesi en yalın tanımıyla amatörlük ve tutuculukta ısrar etmek demektir. Değişik mücadele alanlarında farklı görünümler arzetse de, kaynağını eski kişilik, amatör devrimcilik, örgütsüzlük, taktikten kopukluk vb. yetmezliklerde bulan bu durum, en genel yönleriyle örgütlenmeyi daraltmakta, devrimci gelişmeyi zayıflatmakta, değerleri yüzüstü bırakmakta ve devrimci görevleri ertelemektedir. Evet, istenmese de son tahlilde bizi bu tanıma götüren bu tip "devrimciliğin" Avrupa'daki görünüm biçimlerini, nasıl aşılması gerektiğini, Parti taktiğine uygun sonuçlara nasıl ulaşılabileceğini Parti perspektifleri ışığında ve birkaç yıllık deneyimlerime dayanarak izah etmeye çalışacağım.

Birincisi; bulunduğumuz alanı ve bu alandaki varlık nedenimizi ve bunun temelinde yatan değerlerimizi iyi tanımak bilmek gerekir. Bu hususun iyi kavranması, beraberinde görevlerimizi doğru belirlemeyi de getirecek ve düşünce düzeyinde yanılgılara düşmekten bizleri alıkoyacaktır. Her şeyden önce Batı Avrupa; burjuvazisinin her düzeyde örgütlü olduğu, sömürge ve yarı-sömürgelerdeki (bugün yeni-sömürgelerde) yeraltı-yerüstü zenginliklerinin talanıyla palazlandığı, Lenin'in deyimiyle can çekişen kapitalizmin emperyalizm çağına ulaşmış olduğu, burjuva kültür-ahlak anlayışının toplumun iliklerine kadar işlediği, ulusal kurtuluş ve devrim harketlerinin bir tasfiye merkezine dönüştüğü bilinmektedir. Madalyonun bir yüzü böyle, diğer yüzünde ise proletarya hareketinin zengin deney ve tecrübe birikimi vardır. Yine, ilerici insanlığa seslenmede son derece önemli olanaklar sunmaktadır. Bu iki durumu, biribirinden iyi bir şekilde ayırmak gerekir. Batı Avrupa emperyalist devletleri ulusal kurtuluş hareketlerin gelişmesi ve güçlenmesine düşmandırlar ve her düzeydeki tedbirlerle onları engellemeye çalışmaktadırlar. Bu amaçla emperyalist sistem ağırlıklı olarak gerici-muhafazakar iktidarlarla yönetilmekte ve yeni-sömürgelerde faşist-askeri diktatörlükleri yönetime getirerek etkin bir şekilde desteklemektedirler. Yeni-sömürgelerdeki askeri-faşist diktatörlüklere muhalif devrimci demokratik ve ulusal kurtuluşçu hareketlere sahte dostluk yaklaşımı göstermekte ve emperyalist merkezlere çekerek özünden boşaltıp tasfiye etmek istemektedirler.

Emperyalizmin bu yalın gerçeğini faşist TC'ye verdiği destekte ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine yönelttiği saldırılarda da görmekteyiz. Gerek Osmanlı ve gerekse TC sömürgeciliği dönemi boyunca, Avrupa emperyalistleri Kürdistan'ın parçalanmasında, sömürgeleştirilmesinde ve direnişlerin bastırılmasında etkin rol oynamışlardır. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında yıkıma uğrayan Batı Avrupa devletlerinin ekonomisinin yoğun bir şekilde ihtiyaç duyduğu işgücü talebi, ağırlıklı olarak TC kanalıyla Kürdistan kaynaklarından karşılanmaya çalışıldığı da bilinmektedir. Bu amaçla 1960'lardan itibaren işgücü, yoğun olarak Kürdistan'dan Avrupa'ya transfer edilmiş ve bugün bu rakam yarım milyon insana ulaşmıştır. Böylelikle işgücü sömürüsünün yanısıra, ulusal kurtuluş mücadelesi için potansiyel olan bu kadar insan kütlesi Avrupa'da eritilmek, ulusal özellikleri yok edilmek istenmektedir. Bunun yanısıra modern ulusal kurtuluş hareketimizin gelişimi karşısında da Avrupa emperyalistleri başından itibaren düşmanlık politikasını icra etmiş ve bugün TC'yi aratmayacak dozajda Parti ve halk hareketimize karşı saldırılar sürdürmektedirler. Kürdistan'daki direniş hareketimize düşman olan emperyalizm, TC'yi askeri, ekonomik, siyasi, diplomatik gibi düzeylerde desteklerken, Avrupa'da da fiili saldırılar, "terörizm" iddiaları vb. yöntemlerle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ezmeye çalışmaktadır. Bir yandan da bağımsızlık çizgisine karşı bizzat kendi dokuma tezgahlarının ürünü olan "otonomi" platformu ile Kürt gericiliğini ayakta tutmaya ve sözümona "Kürt halkının varlığına saygılı" olduğunu göstermeye çalışmaktadır. İşte bulunduğumuz Avrupa zemininin bir yönüyle tanımı böyledir. O halde bu yönünü iyi tanımak, genelde ulusal kurtuluş hareketlerine, özelde de çok daha fazla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine düşman çehreyi bilmek zorundayız. Emperyalist "demokrasinin" ulusal kurtuluşçu çalışmalarımıza müsaade etmeyeceği, kendi siyasal çıkarlarına zararlı gördüğü hiçbir faaliyete "demokrasi" tanımayacağı iyi bilinmektedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi adına siyasal faaliyet yürütmek, emperyalizmin "demokrasisine" göre "suçtur." İşte biz de bu "suçu" işliyoruz. Şu bilinmeli ki, halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü her şeyden değerlidir.

Çünkü, kutsal ulusal kurtuluşçu amaçlarımız vardır. Halkımızın bağımsızlık ve özgürlük davası kutsal bir davadır. Zorla topraklarından kopartılarak iliklerine kadar emeği, beyni ve tüm insanlık değerleri sömürülen insanlarımız vardır Avrupa'da. İşte Avrupa'daki ulusal kurtuluş faaliyetlerimizin dayahdığı bir neden budur. Emperyalizmin eritmek istediği Kürdistanlı emekçileri örgütlemek, bilinçlendirmek ve yeniden öz topraklarına kavuşturmakla mükellefiz.

İkincisi; Avrupa'nın, dünyada karşı-devrimin en örgütlü önemli bir merkezi olduğunu belirttik. Bu özelliğinin yanısıra, ulusal kurtuluş hareketlerinin de sesini duyurmada önemli bir iletişim kürsüsüdür. Diğer bir anlamıyla düşmanımızın da bugüne kadar yararlandığı bu mevziyi, bundan sonrası için halkımızı da en iyi şekilde yararlandırma, faşist Türk sömürgeciliğini dünya ilerici insanlığından tecrit etme, her türlü sahte dostluğun maskesini düşürme görevimiz vardır. Yani Kürdistan devrimini uluslararası platforma taşırma, çağdaş insanlığa maletme, ilerici-demokratik güçlerin maddi ve manevi desteğini sağlamada Avrupa çalışmalarının rolü ve önemi küçümsenmeyecek orandadır. Bu iki temel göreve bağlı olarak daha birçok maddi, teknik, pratik açılardan bugünkü koşullar dikkate alındığından Avrupa'da örgütlenme yaratmanın, siyasal-politik çalışma yapmanın gerekliliği kendiliğinden anlaşılacaktır.

Avrupa alan çalışmalarına yaklaşımda iki temel yanlıştan bahsetmek gerekir. Bunlardan birincisi, Partimizin bu alana atfettiği rolü ve önemi kavramamak, dolayısıyla küçümsemektir. Sol anlayış da diyebileceğimiz bu yaklaşım sahipleri "Avrupa'da devrimcilik yapılmaz", "Parti niye beni bu alana gönderdi" vb. diyerek adeta görevlere tepki duymakta ve işe başlarken isteksiz, moralsiz olmakta, böylece başarısız sonu kendi elleriyle yaratmaktadırlar. Yapımız içerisinde birçok arkadaşın taşıdığı bu yaklaşım, ülke topraklarına bir an önce kavuşma ve barbar Türk ordusuna karşı en ileri hatlarda savaşma arzusuyla da olsa, özünde doğru olmayan bu anlayışın terkedilmesi gerekir. Evet, herkes ülkeye dönecektir. Ama dönüş, başarılmış devrimci görevlerle gerçekleşmelidir. İkinci bir yanlış anlayış ise Avrupa'yı temel alan sağ-reformist yaklaşımdır. Daha çok militanlaşmada iddialı olmayan, profesyonel örgüt çarkına girmeyen, Partinin Avrupa'ya atfettiği rolü sağ yorumlayan, önemini abartan bu anlayış sahipleri özünde basit endişelerden ötürü ülke toprakları üzerinde savaşa katılma arzusunun zayıflığını taşıyorlar. Birincisinden çok daha tehlikeli ve tahripkar olan bu yaklaşım, sürekli savaşılması gereken bir yaklaşımdır. İkinci Parti Kongresi öncesinde yapıda egemen olan ve iki kongre arasında Partiyi büyük tehlikelerle karşı karşıya getiren her türlü tasfiyeci-provokasyon çizgi bu kaynaktan beslendi. Bugün emperyalizmin de Parti hareketimize karşı geliştirdiği saldırılarda en çok yararlandığı kaynak, sağ ve reformist yan olmaktadır. Daha da deşilirse zindanlardaki ihanet, silahıyla düşmana kaçış ve kuzey kutbuna yolculuk sağ yaklaşımda mayasını bulmaktadır.

Evet, her iki (sağ ve sol) yaklaşım da küçük-burjuva devrimciliğine has yaklaşımlardır. Birincisi, Partimizin politik, örgütsel, pratik olgunluğuna rağmen "çocukluk hastalığına" devam eden bireylerde görülen olgunlaşmama, politikleşmeme, düşmanın olduğu her yerde devrimci gelişme yaratma bilinci ile uygulamaya girmemedir. İkincisi ise, proletarya savaşçısı olamama, düzenden kopmama, sınıf intiharından geçmeme, dolayısıyla potansiyel oportünizmi, tasfiyeciliği yaşamadır.

Tabii bu tasfiyecilik fiziki olmayıp, siyasal, kültürel, ahlaki temeldedir. O halde Avrupa'da örgütlenme iddiasında olan güçler en başta siyasal çizgi, kültürel düzey, ahlaki ölçü ve devrimci yaşamda son derece güçlü olmak, gıdasını suni değil, kendi öz kaynağından almak zorundadırlar. Eğer bugün Partimizin Avrupa'da da sürekli gelişiminden bahsediliyorsa, nedenini, sahip olduğu önderlik hattı, siyasal çizgi ve diğer Bolşevik ölçülerinde aramak gerekir. İşte PKK'yi diğer küçük-burjuva reformistlerinden ayıran en temel yönler bunlar olmaktadır. Partimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş hareketi, sadece ülkede değil, halkımızın olduğu her alanda modern ulusal kurtuluşçu gelişmenin de yaratıcısı olmakta ve bu temelde siyasal, örgütsel, pratik inşasını sürdürmektedir. Bu gerçeklik temelinde Avrupa'ya yaklaşırken, öncelikle bu temelde kadroları yetkinleştirme, kitleleri eğitme, örgütleme ve her düzeyde Kürdistan gerçekliğini en üst düzeyde temsile çalışmaktadır. Temel mücadele alanımız Kürdistan olduğuna göre, Avrupa alanındaki her kadro, örgütlü kitle ve örgütsel faaliyet, Kürdistan'a göre olmak, oraya hizmet etmek ve yürütücüler özüyle aynı alan görevlerini ülkede icra etmek üzere her an hazır olmak zorundadırlar.

Üçüncüsü; başarılı bir devrimci çalışma yürütebilmek için çeşitli yönleriyle alanın özellikleri ve alanda (Avrupa'da) faaliyet yürütmenin rolü ve önemini kavramış olmak yetmiyor. Bu yön kaçınılmaz olmakla birlikte, Partinin alana ilişkin belirlediği temel görevler, koyduğu hedefler programı ve bunların genel Parti mücadelesi içerisindeki yeri ve önemi de doğru kavranılmak zorundadır. Bugüne kadar içerisine girilen hatalar, düşülen yetmezlikler ağırlıklı olarak bu noktadan kaynaklanmaktadır. Yani ülke devriminin ulaştığı düzey, genel düzeye uygunluk arzetmesi gereken alanın özgün görevleri, Partinin dönemsel taktik hattı ve bir bütün olarak devrimin temel sorunları üzerinde yeterince yoğunlaşamama, yapımızda ağırlığını hissettiren ve bugüne kadar yeterince aşılmamış olan bir durumdur. Böyle olmasından ötürü, Parti siyaseti ve taktiğine uygun örgütlenme, kadrosal çalışma, ülkeye yönelim, kitlesel çalışma vb. asli ödevleri gerçekleştirme yerine, taktikten kopuk alanın tali görevlerini esas alan, örgütlenme ve eylem hattını buna göre oluşturan, karmaşık ve günü-birlik bir çalışma içine giriliyor.

Ne kadar boş durulmadığı, nefes nefese çalışıldığı söylense de (ki öyledir de), bu çalışma yoğunluğu genel Parti bütünlüğü içerisinde —alan faaliyeti olarak— asli rolünü oynayamıyor, Partinin taktik hattına uygunluk arzetmiyor. İşte bu durum, esasında alana özgün Parti talimatlarının ve içerdiği "olmazsa olmaz" kabilindeki temel görevlerin yeterince kavranmamasından kaynaklanıyor. Elbette bu durum bilinç yetersizliğinden kaynaklanmıyor. Her arkadaş Parti ideolojisi konusunda muazzam bir birikime sahiptir. Ancak ideolojik yetkinlik başka şeydir, onu uygulamaya dönüştürmek başka şeydir. İşte eksiklikler ikinci yönüyle, yani uygulamada çıkmaktadır. Pratik uygulama, kendine has incelikleri olan başlı başına devrimci bir sanattır. Bir "şey"i yapmak için onu öğrenme, algılama ve kavrama diye üç ana evreyi gerektiren diyalektik bir kural vardır. Bizde daha çok ilk iki aşama ile yetiniliyor ve üçüncüsüne varılamıyor. Böyle olunca da yapılacak işin ustası olunamıyor. İşte temel Parti görevlerinin başarılı bir devrimcisi olmak için, öncelikle muazzam kavrayışı ifade eden taktiğe hakimiyet kaçınılmazdır. Partinin dönemsel taktik görevlerini belirleyen hususlar, ana yönleriyle ilgili dönemin görevlerini içeren talimatlar da mevcuttur. O halde bu sorunun kesin çözümü için, 1982'den bu yana örgüte sunulan talimatların tümünü yeniden etüd etmek ve derin bir kavrayışa ulaşmak birincil görevdir.

Dördüncüsü; Parti görevleri ve belirlemelerinin genel yönleriyle bilinmesi de yeterli olmamaktadır. Önemli olan talimat ve genel planlamalarla hedefler programının alanların özgülüne indirgenmesidir. Özgüle inmek, özgülü bilmekten geçer. Yani zeminin iyi bir irdelemeden geçirilmesidir. Bir diğer deyimle, bu işe "somut koşulların somut tahlili" denilmektedir. Somut koşulları çeşitli yönleriyle tanımayan, irdeleyip kavramayan bir devrimci, asla başarılı bir şekilde Parti çizgisini uygulayamaz ve sonuç alamaz. Somut koşulların tahlilinden anlaşılması gereken, neyi nasıl değiştirip geliştireceğimizin iyi bilinmesi ve genel plan ve programların ilgili faaliyet alanında özgün ve ayrıntılı hale getirilmesi demektir. Eğer böyle yapılmaz da salt genel planlarla yetinilirse, planlama aşamasında içine girilen en büyük yetmezlik bu noktada zuhur eder ve böylelikle talimatlar etkisiz kalır. Devamla en yetkin Parti planlarına, programlarına ve kapsamlı devrimci görevlere rağmen, özgül düzeyde programsız, plansız kalınmakta ya da muğlak, anlaşılmaz olmakta, peşinde asli ödevler yerine getirilmemektedir. Sonuçta; günü-birlik, kör pratik, tali görevlerle avunma, muazzam bilinç, enerji ve zamanı adeta boşa çıkarma ve giderek yanılgılı "devrimcilik", eleştirilere anlam verememe, taktikten uzaklaşma gibi olumsuzluklar çorap söküğü gibi günlük pratiğimize dolanır.

O halde, PKK'nin devrimci sanatını icra etmede, salt iyi niyet, ideolojiyi bilmek vb. olması gereken yönler tek başına gerçekten de yetmez. Genel Parti talimatları, görevlere yürümede muazzam perspektifi içerir, bizleri aydınlatır. Ama önemli olan, bu aydınlatıcı perspektifler ışığında yürüyüş tarzımızı düzenli gerçekleştirmektir. Bunu yapmak için de yürüyüş güzergahını tanımaktır, kavramaktır, somut koşulları tüm gerçekliğiyle bilince çıkarmış olmaktır. Özellikle örgütlenmeyi inşa ederken hangi taşı nereye koyacağımızı iyi bilmektir. Kısaca ne yapacağımızı, nasıl yapacağımızı, Parti görevlerini nasıl gerçekleştireceğimizi programlamak, kendimize plan oluşturmak ve böylece Parti planlarını somutlaştırıp yaratıcı kılmaktır. Bulunduğumuz

➡

Avrupa zemini, bütün bunları daha da zaruri kılmakta ve muazzam bir politik öngörülüğü, politik duyarlılığı gerektirmektedir. Özgür koşullarda devrimcilik yapmadığımızı, tam tersine emperyalist sistemin adeta merkezinde ulusal kurtuluşçuluk gibi "tehlikeli" bir işle uğraştığımızı iyi bilmek zorundayız. O halde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin devrimci faaliyetini yürüten insanlar olarak, bizi ve bir bütün olarak ulusal kurtuluş mücadelemizi yutmak isteyen emperyalist bir "canavarın" zemini üzerinde hareket etmekteyiz. "Canavarın" pençeleri arasında inleyen, parçalanarak yok edilmek istenen Kürdistan halkının parçası olan yurtsever emekçileri kurtarmakla mükelleftiz. Dolayısıyla ülkemizi faşist Türk sömürgeciliği ve emperyalizmin egemenliğinden kurtarma harekatına girişirken, bu harekatın Avrupa için öngördüğü görevleri, alanın özgünlüklerini de hesaba alan yetkin programlar, yaratıcı planlar ve sonuç alıcı taktikler geliştirmek zorundayız.

Beşincisi; yürütülen pratik, ancak dönemin Parti taktiğine uygunluk arzettiğinde anlam kazanır. Başka bir ifadeyle, Parti taktiğini uygulama sanatına taktik önderlik denir. Ve Parti taktiği devrimin değişik süreçlerinde değişik görevlerin gerçekleştirilmesini içerir. Sürekli gelişim arzeden ulusal kurtuluş mücadelemiz, her faaliyet dalında ve her zeminde militanların önüne gelişkin ve kapsamlı görevler kor. İşte militanın ölçütü, ya da taktik önderliğe uygun derecesi, dönemin devrimci görevlerini başarma ve bunun için gerekli politik-pratik yoğunluğa ulaşma düzeyidir. Parti taktiğini geriden izleyen ya da kıyısından-köşesinden seyreden bir devrimci asla başarılı bir uygulayıcı militan olamaz.

İşte Avrupa alan faaliyetimizi zayıflatan en önemli bir etken olarak, Partimizin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimine uygunluk arzeden bir çalışma tarzına ulaşmamaktır. Görevlerin üzerine yürürken neyin ne kadar sürede ve nasıl yapılacağının doğru konulması, kendi içerisinde iki aşamayı oluşturur. Bunlardan birincisi, karar ve planlama aşaması iken; ikincisi uygulama aşamasıdır. Bütün bunlar, görevler üzerinde yoğunlaşmak, somut kavrayışa ulaşmak, dönemin gerekli örgüt ölçülerini tutturabilmek ve usta bir uygulama geliştirmekle gerçekleşir. Yukarıdaki bölümlerde izah edilen yetersizlikler, doğal ki uygulamayı koşullandırmakta ve taktiğin gerisinde seyretmeye yol açmaktadır. Evet, içinde bulunduğumuz dönemin ana taktiği Cephe örgütlenmesidir. Yani kitleleri örgütlemektir, devrimin görevlerine kitlelerin sahip çıkmasıyla yürütülmesidir. Başarılı bir kitle örgütlenmesi geliştirebilmek için ise, düşmanın siyasal teşhiri, devrimci propaganda ve somut gelişmelerin ajitasyonunun yoğunlaştırılması gerekmektedir. Bugünkü ortamda örgütlenmenin her biçimini geliştirmek için son derece olgun ve yeterli koşullara sahip olduğumuz bir gerçektir. Bugün, Türk sömürgeciliği yurtiçi ve yurtdışında önemli oranda teşhir olmuştur. Kısaca siyasal üstünlük düşmanda değil, bizdedir. İkincisi; devrimin propagandası sürekli bir görev olmakla birlikte, yıllardır bu görev sürdürülmektedir; ve kazanılmış yüzbinler vardır. Partimize ve Cephemize maddi-manevi destek sunan onbinlerce kitle gücü Avrupa'da da vardır. Türk sömürgeciliği ve emperyalizmin propaganda-ajitasyon tekniği ne kadar güçlü olursa olsun, günlük siyasal-askeri gelişmeler, ulaşamadığımız kitlelere dahi eksik de olsa doğru yorumlanmaktadır. Bütün açık ve gizli, sağlı-sol'lu düşman güçlerin engellemelerine rağmen bu böyledir. O halde, kitle çalışması adı altında politikleşmiş kitlelere sürekli ajite çekmek, doğru bir çalışma üslubu olmamaktadır. ERNK'nin ilanı ve III. Kongremizin kararı gereği kitleleri örgütleme görevi, dönemin ana görevidir. Konuyu aydınlatıcı yeterli plan ve perspektifler olmasına rağmen, hala bu konuda yaşanan gerilik, Parti taktiğine ne kadar uzak olduğumuzu göstermektedir. Cephe ilan edildi, birlikler kuruldu diye kitleler kendiliğinden örgütlenecek değiller elbette. Eğer kitleler kendiliğinden örgütlenselerdi, o zaman Partiye ve profesyonel militanlara ihtiyaç olmazdı. Demekki Cepheyi örgütlemek, her yurtseveri ilgili kitle birliğine kavuşturmak, görevlerini kavratmak, yönetmek ve denetlemek en başta Parti güçlerinin görevidir. Oysa hala birçok arkadaşın günlük pratiğine bakıldığında —hemen her bölgedeki binlerce Cephe kitlesine rağmen— günlük basit görevlerle zaman öldürüldüğü ve bunun adına devrimcilik denilmeye çalışıldığını görmekteyiz. Bu durum, en yalın tanımıyla ilkelliktir; dolayısıyla kitleleri örgütsüz, işlevsiz bırakmaktır. Bir benzetme yaparsak, yanıbaşındaki onlarca işçiye rağmen duvar "ustasının" taş-briket ve harcı yapmaya kendisinin koşması ve işçileri çalıştırmamasıdır. Açık ki bu durum, hem ustayı usta olmaktan çıkaracak, hem inşayı geciktirecek, hem de işçileri işlevsiz bırakacaktır.

Evet, yaşadığımız dönemin Parti taktiği, Kürdistan halkının siyasi ve silahlı ordulaşmasını yaratmaktır. Yani siyasi ve askeri kurumlaşmayı geliştirmektir. Ülke içerisinde barbar Türk sömürgeciliği ile muazzam bir çatışma ortamında halkımızın savaşçı potansiyeli örgütlenmekte, siyasi ve silahlı düzeyde eğitilmekte ve her gün sömürgeci-faşist ordu bozguna uğratılmaktadır. Ha keza ARGK'nin koruması altında yurtsever potansiyelimiz ovada ve kırda kendi öz siyasal otoritesine kavuşmaktadır. Böylece ERNK'nin siyasi ve silahlı örgütlenmesi günden güne gelişim arzetmekte ve Parti taktiği böyle icra olmaktadır. Parti taktiğinin Avrupa'ya uyarlanması ise, Cephemiz ERNK'nin siyasi-örgütsel gelişimini hızlandırmak, yüzbinleri işçi, kadın, gençlik birlikleri platformunda birleştirmektir. Emperyalizmin her türlü yozlaştırıcı etkisinden kurtarmak, ERNK'nin yaşam ve mücadele gerçekliğini vazgeçilmez ilke olarak yurtseverlere kavratmak, bu ruhla eğitmek ve her aileyi ulusal kurtuluşçu bir mevzi haline getirmektir. Giderek **kaynağa dönüş** harekatına kadrosal ve kitlesel olarak tüm gücümüzle azami düzeyde katılmak, örgütlenmemizin temeline bunu oturtmak, tüm faaliyetlerimizde bunu esas almak, ilişki ve yaşam ölçülerini buna göre düzenlemek; Parti taktiğinin de ana esasları olmaktadır.

Altıncısı; Parti taktiğini uygulama sorunu, araç ve yöntemlerin doğru belirlenip yetkince işletilmesini de gerekli kılmaktadır. Hiçbir zaman araçların amacın önüne konulamayacağını bilmek durumundayız. Bulunduğumuz Avrupa alanında gelişkin teknik imkanlara ve çok çeşitli araçlara rağmen, bu olanakların doğru bir tarzda kullanılmaması, devrimcilik sanatında amatörlüğü ifade etmektedir. Bu durum giderek siyasal-örgütsel faaliyetlere zarar vermekte ve düşmanın yönelimlerine veri sunmaktadır. Usta devrimciler, en ağır faşizm koşullarında dahi yaratıcı araç ve yöntemler kullanarak, zengin muhtevayı uygun biçimlere büründürerek devrimin en az tehlikelerle yol almasını sağlamaktadırlar. Demekki siyasal çizginin doğruluğu, örgütsel hattın netliği, plan ve programların yanısıra yetkin uygulama geliştirebilmek ve devrimci gelişmeye yol açmak belirlenen araçların doğru ve ustaca kullanımını da zorunlu kılmaktadır. Devrimci eğitim esas olarak bu noktada aciliyet arzetmektedir. Çünkü bizler sadece çizgiyi bilenler değil, aynı zamanda uygulayanlarız. PKK devrimciliği, devrimin tüm sorunlarının çözümünü ve görevlerinin gerçekleştirilmesini emretmektedir. Çünkü militan, devrimin kapsamlı görevleri üzerinde yoğunlaşan, en yetkin politik-pratik perspektife ulaşan ve devrimin ilerletilmesinde en uygun taktikler-le, usta manevralarla düşmanın planlarını boşa çıkaran, kısaca her konuda yönetim ve önderlik sanatını konuşturan devrimcidir. Böyle olunduğu vakit kitlelerin kalbi ve beyni olunur ve yüzbinlerin örgütlenmesi gerçekleştirilir. Esas olarak bu noktada muazzam bir geriliğin yaşandığı, kitlelere her konuda gerekli önderliğin yapılmadığı, devrimci eğitimin aktarıldığı ve böylelikle taktikte aşama yapılamadığı görülmektedir.

Sonuç olarak; '88'in genel devrimci harekatını geliştirirken, dağlardaki yoldaşlarımızın kahramanca dövüşüne, zindanlardaki yoldaşlarımızın insanlık onurunu zirvede temsil eden direnişine, Kürdistan halkının bağımsızlığa olan tutkusuna ve engin fedakarlığına, değerli önder Abdullah ÖCALAN yoldaşın yol göstericiliğine layık olmak büyük dava adamları olmayı gerektiriyor. Büyüklüğün ölçütü, devrimin gelişim hızı olmaktadır. O halde hiçbir gerici bağ ve düşmanın engeli büyük dava adamları olmamızı engellememeli. Kayıtsız, koşulsuz fetihçi devrimcilik, her türlü görevin başarılmasında temel ölçüttür. Bu ölçülere ulaşmış olmak; çelikten Parti örgütleri, Parti çekirdekleri etrafında yığınların örgütlenmesi, tüm çalışma alanlarında çizginin yetkince uygulanması demektir. Örgütlenme tarzımızı buna göre geliştirmek, çalışma tarzımızı buna göre düzenlemek, ilişki, hareket ve yaşam tarzımızda profesyonelce davranmak, devrimci harekatımızın temel esprisidir.

Keddar

25 Mart 1988

Hücreden Hücreye Yolculuk

Baştarafı 13. Sayfada

koridorunda büyük bir tepsi içinde yemeklerimizi yedik. Yavaş yavaş koğuşa gitme hazırlığına başladık.

Arkadaş! İnsan, yaşamını sıradanlıktan çıkarmak için çok uzun bir mücadele zincirinin halkalarını bir biri ardına her gün ekliyor. Şayet insan doğa yasalarını kendi lehine dönüştürmemiş olsaydı, bugün bu durumda olmazdı. Yaşamımız sıradan olmaktan çoktan çıktı. Onun için, her anımızı genişletmek gerekir. Acı ve tatlı anılarımızı bölüştürmek, eşitliğin kendisidir. Bu mektubu yazarken, buraları çok merak ettiğini bildiğim için hep kendimizle ve yaşamımızla ilgili şeyler yazmaya çalıştım. İleride belki daha geniş ve detaylı yazabilirim. Belki diyorum, çünkü yarın ne olacağı belli olmaz. Bu yolculuğumuzu yazarken, hücrenin çıkışına kadar getirip noktaladım.

Bizler de senin ve diğer dostların durumlarını merak ediyoruz. Bizlere bildirirsen seviniriz. Sana, içinde olmadığın, ama senin ve dostların da sevineceği toplu çekilmiş bir resim gönderiyorum. Ben, çektiğim resimleri alamadan Diyarbakır'dan geldim. İlerde göndermeye çalışırım. Yazımı, Mazlum DOĞAN için yazılmış kısa bir dörtlükle bitiyorum:

Türküler dişlerimizin ardında
kilitliyken
Korkuluyken yürekler
zindan içinde
Sen alesta gözlerle,
tepeden tırnağa inançla
En yüksek perdeden
ÖZGÜRLÜK türküleri okuyordun.

Arkadaşın

Biz Suçlu Olduğumuzdan Değil...

Baştarafı 3. Sayfada

gerekir gerçekleri ifade etmek için!..

Sert fırtınaların estirildiği dönemde ne yapacaklarını bilemeyenler, ya sevdikleri(!) toprakları terkeylemiş ya da "elini eteğini" bir dönem işlerden çekme kararı almışlardır. Süreç içerisinde bilinçleri dumura uğramış, yeni yeni düşünceler ileri sürülmüş, eski tezlerinin ne kadar yanlış olduğunu ileri sürerek, bir daha "zararlı" şeyler savunmayacaklarına dair sinyaller verilmiş, tövbeler edilmiştir. Oysa özünde değişen bir şey de yoktu. Değişen sadece kendi kafalarıydı. Kafalara inen balyoz darbesiyle beyinler tahrip olmuştu. Beyinler tahriş olunca da, onlara göre somut koşullar değişmiş oluyordu. Öyleyse "somut koşulların somut tahlili" yapılmalıydı, ve de yaptılar. İnkarcı dünya görüşleri sonucu bir bir dökülmeye başladılar. Ve sözkonusu kara bir tablo serildi ortaya. Gözlerine inen kara bulutların vatan toprakları üzerine de çöktüğünü sandılar. Karanlığın koyu dehlizlerinde yol aramaya koyuldular. Okyanusta bir damla bile olamadıklarının hiç mi hiç bilincinde olamadılar. Hal böyleyken, en keskin konuşmaktan da kimseye fırsat tanımadılar. Sanki, korkaklığın, cesaretsizliğin savunucuları kendileri değilmişcesine... Koltuk değnekleri üzerinde tutunmaya çalışarak kendi ayakları üzerinde durmayan bu Don Kişotlarımız, sanıyor ki bir arpa boyu yol alacaklar? Elbetteki alamazlar. Nasıl ki tarih, sayfaların destanı yaşamlarını sergileyenleri altın harflerle kazıyacaksa, bu zavallılıkları da teşhir etmesini bilecektir.

Bugün kimi çevrelerde bir af kampanyası tutturulmuş. Ayrımsız genel bir af istiyorlar, bırakalım, politik tutukluların kendileri için af dileme yanlışlığını; yüzler hiç mi hiç kızarmadan hasımları için bile af istiyor. Hem de kimden? Bir başka hasım güçten!.. Akıllarınca toplumsal yaraları saracaklarmış... Kanayan kanları durduracaklarmış... Af dilenmek ancak suçlu olanların isteyeceği bir şeydir. Biz suçlu olduğumuzdan değil, siyasal düşüncelerimizden ötürü içerdeyiz. Ve doğru bildiğimize, inandığımız düşüncelerden... Suçlu olmadığımıza göre af dilemek neyin nesi?.. Toplumsal yaralar, kanayan kanlar bir af olayı ile sarılamaz. Bu ancak can telaşına düşenlerin, dışarı çıkma özlemiyle yanıp tutuşanların isteyeceği bir şey olur.

Evet kardeşim, herkes bir şeyler yazıyor. Ama gerçekleri mi yazıyor? Ya da bizzat hayatın canlı pratiği içinde yer alarak mı yazıyor? Bütün bunlar çok önemli

Hayat her şeye rağmen yoluna devam ediyor. Ve yaşamın gerisinde kalanları durup beklemeyecek kadar acımasız davranıyor.

Impressum
V.i.S.d P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	10.00 dkr.		Norveç	10.00	nkr.
Avusturya	22.50 s.		Fransa	7.50	ff.
İngiltere	0.75 £.		İsviçre	3.00	sfr.
Hollanda	3.75 hfl.		İsveç	7.50	skr.
Belçika	75.00 bfr.				

Newroz'larda PKK İle Yaşam Daha Umutlu...

Baştarafı 18. Sayfada

miyiz? Savaşa girdiğimizde bizim korumamız gereken, kaybedeceğimiz neyimiz var? Bazıları kaybedilecek çok şey var diyebilir. Hayır! Neyimiz kalmış, bir karış özgür toprağımız bile yok. Emek üzerinde sadece sömürü değil, emeğin üzerine en büyük haksızlık olan onu işletmeme, onu çalıştırmama vardır. Bu, dünyada belki de görülmemiş en büyük haksızlıktır. Çalışma özgürlüktür. Çalışan emek ileri bir emektir. Sömürülse de böyledir. Bizde emek tutsaktır; çalışmıyor ve üretmiyor. Bu, emeğin zindana konulmasıdır ve bizde de bu çok güçlüdür. Ailelerimiz perişandır, çocuklar eğitimsiz ve sağlıksızdır, köylülük perişan, kentler yığınla işsizle doludur. Görülmemiş ihanetler ileri düzeydeki yaşam diye sunulur ve gözde rağbet bulur. Bunları kabul edilemez olarak görüyoruz ve savaşımız bunlarladır. Savaştığımızda bizim kaybedeceğimiz ne vardır? Biraz gerçekçi, biraz kendimize sadık olursak, kaybedilecek hiçbir şeyimiz olmadığı gibi, her şeyin kazanılacağı ve bunun da ancak savaşla mümkün olabileceği ortadadır. Savaş gerekçelerimiz bu denli kesin olduğu gibi, buradaki karalılığımızın da bu kadar kesin olduğundan kuşkumuz yoktur.

O halde, savaş biçimimiz nedir, nasıl savaşacağız? Açık ki, bu halkımızın kendi öz savaşımıdır. Biz bu savaştan uzun süre uzaktık, uzak durduğumuz için de bu duruma düştük. Partimizin en büyük silahlarından birisi de, halk savaşımı silahını, halkın nasıl savaşabileceğini cesaretle, fedakarlıkla ve kanıyla yazıp önüne koymasıdır. Bu en büyük bir kazanım ve iyi kullanıldığında zafere kesinlikle götürecek bir silahtır. Bugün bu silah var; halk savaşımız, partizan savaşımız, gerilla savaşımız budur. Biz bu aracı çok denedik. Bugün bu araç zindanda, dağda, taşta, yeraltında çalışıyor, iş yapıyor. Ve bu da düşmanı korkutuyor. Bugün düşmanı karakolundan, karargahından, garnizonundan kolay kolay çıkmayacak duruma getirmişiz. Demek ki, bu silah çalışırsa düşmanı geriletecek ve halkı cesaretlendirecektir. Bugün halkımız cesur ve artık düşmandan korkmuyor. Düşman da bunu bildiği için halka yaltaklanıyor. Bu büyük bir gelişmedir. Bu şunu gösteriyor ki, halkımız biraz kendi öz savaşım aracına kavuştuğunda, kendi savaşımını biraz cesaretli bir biçimde karşıladığında kazanabilir. Bu da ispatlanmıştır. O halde halkımız bu silahlarla ayağa kalkacak diyoruz. Kaybedeceğimiz şeyler yok, zincirlerden, karanlıklardan, düşkünlüklerden başka. Oysa kazanacağımız her şey var. Çok güzel üretim, sosyal gelişme burada olur; en canlı ulusal özelliklere, insanlık tarihi kadar eski bir kültüre, engin bir coğrafyaya, dağı, taşı ve ovasıyla her türlü tarımsal ürünler bitiverecek üretkenlikte bir toprağa, iklime, suya sahiptir. Bu vatanda eğer özgür bir halk kimliğiyle pek de uzun olmayan sürelerle çalışırsak, gerçekten zenginliğin gürül gürül akacağı bir vatandır. Bundan hiç kuşkumuz yok. Yeterki vatan kazanılsın, sahip çıkılsın, bu az bir kazanç mıdır? Hepimiz kurtulmak, biraz ürün elde etmek, biraz ailemizi onurlu kılmak için yaşıyoruz. İşte bunun en yücesi, en gelişkini bu vatan üzerinde yaşanır. Bu büyük bir kazanımdır. Emeğimiz üzerinde bu denli uygulanan sömürü ve onu tutsak etmeyi ortadan kaldırdığımızda, onu vatan topraklarıyla birleştirdiğimizde görülmemiş zenginliklerin kaynağı olacaktır. Emeğe sahip olmak, emeğin özgürleşmesi büyük bir kazanımdır. Onu kazanacağız ve bu ikisini kazandıktan sonra da gerisi kendiliğinden gelecektir. Gerisinin kazanımları sadece bizi insanlık ailesinin içine atmakla kalmayacak, bizi saygı değer, onurlu, gelişkin, zengin bir halk haline de getirecektir. Bunlar, dünya halklarının bugün çok iyi yaşadığı ve bizim de yaşamaktan başka çaremizin olmadığı kavramlardır. İşte savaş bunun içindir. Bunun için bu kadar acıya, sıkıntıya, yokluğa ve yoksulluğa katlanıyoruz. Elbetteki karşılığında bu kadar kazanımı olan bir savaşımı göze alacağız. Biz bu savaşı böyle gerekçeli, kararlı bir istek olmaktan çıkarıp gerçekleştirmek istiyoruz. Bu yılımızı ve önümüzdeki yılları bu savaşın güçlü gelişimine kendimizi bizzat yaşayarak katmak istiyoruz. Her şeyimiz halk savaşımınındır diyoruz. Partimiz tüm gücüyle buna önderlik edecek, gerilla önderlerimiz bu büyük savaşımın yer altı üslerini kazıyacaklar, gerekirse yıllarca orda savaşı yönetmek ve geliştirmek için büyük yeraltı hareketini yürüteceğiz ve dağlarımızın fethedilemez doruklarını üs haline getireceğiz.

Biz Parti olarak halkımızı bu temelde hazırlıyoruz. Halkımız buna gereken karşılığı verecektir. Biz halkımıza "bu karşılığı verebilirsiniz, ulusal kurtuluş cephesinde örgütlenin" diyoruz. "Kendi birliğinizi, kendi öz gücünüzü ve öz siyasi gücünüzü ortaya çıkarmak için bir araya gelin" diyoruz. Aracınız budur. Bu büyük bir kuvvettir ve seve seve katılmak gerekir. Genç, ihtiyar, kadın, erkek her sınıf ve tabakadan biraz yurtsever olan, geçmiş günahlardan, kötülüklerden biraz kurtulmak isteyen her kesimin geleceği bir cephedir bu. Kendini yurtsever sayan kişi, grup ve partilere daha dün hasımlarımız da olsa, bize karşı her türlü sıfatları da yakıştırsalar bu cepheye gelin diyoruz. Biraz yurtseverlik duyguları olan herkesin gelmesini istiyoruz. Bunlara da veremeyeceğimiz hiçbir şeyimiz yoktur; yeterki bağımsızlık ve özgürlük yolunda savaşılsın ve bunun kararlılığında olsunlar; bundan bizi alıkoymak diye bir dertleri olmasın. Güçleri oranında katılacaklarına bizi biraz inandırsınlar her şeyimizi onlara verelim. Geçmişleri ne olursa olsun hepsine bu cepheye gelin diyoruz. Bu cephe gerçek bir savaş cephesidir. Halkımızın savaşı bu cephenin silahıyla kazanılacaktır. Parti silahı öncünün silahıdır, halkı yönetir. Halkın öz silahı, siyasi silahı onun cephesidir. Mutlaka bu cephesi içinde doğru temelde ve uygun biçimde örgütlenecektir. Sıradan yurtseverliği olandan tutalım en kararlı savaşçılara, duayla katılmaktan tutalım bütün ailesini, varını, canını feda edecek olanlara kadar hepsinin içinde yer alacağı bu savaş ve savaş cephesine herkesi çağırıyoruz.

Bugün üç temel silahımız; Parti-Cephe-Gerilla silahlarımızdır. Denilebilirki tarihte muhtaç olup da bir türlü halkımızın öz çıkarları temelinde bulamadığımız, kullanamadığımız silahlardır bunlar. Bugün bu silahları içiçe, yerli yerinde ve iyi hazırlamış olarak kazanmış bulunuyoruz. Halkımızın en yiğitleri ve savaşmak isteyenleri gerillada birleşecekler; Partizan savaşımını, gerilla savaşımını geliştirecekler. Bunun için dağlarımız çok engin ve insanlarımız da çok iyi savaşçıdır. Bu nedenle bu savaşım aracımız gelişecektir. Halkımız, gelişkin çalışanlarıyla, büyük birlik ihtiyacını Ulusal Kurtuluş Cephesinde birleşerek giderecektir. Büyük birlikten uzaklaştırılmış bulunan, birbirlerine karşı kışkırtılmış olan ve daha da kışkırtılmak istenen halkımız, büyük birlik ruhunu, irade birliğini ve direnişçi kişiliğini bu araç etrafında gerçekleştirecektir. Bu nedenle Ulusal Kurtuluş Cephesi için her şeyini verecektir. Bunda yoğunlaşmak için ne evinden, ne malından, ne mülkünden, ne çalışmasından ve ne de ailesinden vazgeçmesi gerekir ama cepheli olabileceğine de kendisini karar sahibi kılmalı ve cepheye girmelidir. Yine yurt dışında ve yurt içinde çalışacağız, fakat hepimiz mutlaka bir cephe çalışanı olacağımızı unutmayacağız.

Biz, bu yıllarımızı, tarihimizin hiçbir döneminde karşılaşmadığımız bir savaş yılı haline getirmek istiyoruz. Bunun için de bütün yeteneklerimizi ayaklandıracağız ve görülmemiş başarılara ulaşacağız. Bundan daha soylu, daha yüce, daha çekici bir çağrı ve bunun gerçekleşmesi için harcadığımız çabalar, emekler kadar daha değerli bir emek olamaz. O halde bunun karşılığı son derece mükemmel, yerinde ve anlamlı verilmelidir.

Halkımızı, Partimizin bilenmiş, kanıtlanmış ve eğer iyi kullanılırsa zafere götürebilecek öncülüğü etrafında, yine büyük ihtiyaç duyduğu kendi öz savaşım aracı olan, onu birlik ihtiyacını, irade keskinliğini ve uyum kabiliyetini gösteren Ulusal kurtuluş Cephesinde birleşmeye, savaşı en üst düzeyde geliştirmek isteyen halkımızın en yiğit ve en fedakar ögelerini en sonuç alıcı ve kendi iradesini yerine getirmede, birliğini kurmada, pekiştirmede, korumada vazgeçilmez silahı olan gerilla savaşımına katılmaya, onu güçlendirmede üzerine düşeni yapmaya çağırıyoruz!

Bu konuda bütün Parti militanlarımızın, her zamankinden daha fazla gelişkin olmalarını, yeteneklerini bu dönemde görülmemiş biçimde olağanüstü ayaklandırarak sınır tanımayan bir direnişçiliği büyük bir siyasi ustalıkla birleştirmelerini, her ne koşul altında olursa olsun vazgeçilmez olan önderlik görevlerini her sahada layıkıyla yerine getirmelerini, halkımızın savaşımını bu tarihi dönemde başarıyla ilerletmeyi büyük bir görev aşkıyla, sorumlulukla ve başarıyla yürütmelerini istiyoruz.

Parti, Cephe ve Ordu silahlarıyla daha çok savaşmak ve daha büyük başarılar kazanmak için ileri!..

Kürdistan'da Aile Kurumu, Kadın Hakları...

Baştarafı 20. Sayfada

bilmelidir.

Çoğunuz bu gerçekleri bildiğiniz halde, ailenize dokunmuyor, bu yapıya teğet bile geçmiyorsunuz. Doğru bir tutum değil bu. Ve onlara bir yarar da getirmiyor. Biraz daha otoriter olmak, biraz daha ailenin içinde bulunduğu vehameti düşünerek onlara dikkatli ve duyarlı olmalarını tembihlemek ve bunu sağlamlaştırmak önemli bir siyasal görevdir. Bunlar düşmüş insanlardır, düşürülmüşlerdir, sizin uyarılarınıza ihtiyaçları vardır. Bunu yapalım. Öyle anlaşarak değil, dikkatli ve radikal bir tarzda yapalım. Aile birliklerimizin önüne bunu güçlü bir görev olarak koyalım. Bu konuda kampanyalarımızı güçlendirelim ve böylece düşmanın oynadığı büyük oyunu tersine çevirelim. Aile bir yurtseverlik ocağına dönüştürülürse; her aile bir Parti örgütüne, yani her aile bir hücreye dönüştürülürse; Kürdistan kurtulmuş demektir. Ve bu başarılamasa kurtuluşun çok zor olacağını veya ailenin devrimcileşmesiyle orantılı olarak savaşın gelişeceğini belirtmek gerekir.

Bunun bir parçası olarak kadın-erkek ilişkilerine biraz yönelirsek; bizde bu ilişkilerin ana merkezi, bir aile kurmak biçiminde gelişiyor. Biz de kurulan her kadın-erkek ilişkisi mutlaka yarım saat sonra aile kurmayı akla getiriyor. Yani kadın-erkek ilişkilerinde sosyallık, siyasallık son derece zayıftır. Çoğunuzda iki birey olarak bir ilişkiden bile bahsedemeyiz. Kadına yaklaşımda mutlaka sonucu böyle-şöyle olması gereken bir nesne olarak akla gelir; ya hemen duygusallık başlar ya da hemen gayrimeşru bir ilişki akla gelebilir. Ve tabii ki, bu yaklaşım da hemen kişiyi düşürür. Yine toplum da buna zaten damga basmaya hazırdır. Biraz el ele, biraz göz göze geldi mi "filan oğul, filan kız şöyle yaptı, artık onun işi bitti" derler. Demek istediğim, ilişkilerde korkunç uçurum sözkonusudur. Bu yüzden ilişki yok denecek kadar azdır. Özellikle köylerde bir köylünün evlendiğinde ancak bir erkekle kalması sözkonusu olabilir. Hatta buluşması ondan önce sanmamki bir delikanlı ve bir köy büyüğü ile, bir kişiyle sağlıklı bir tartışması, görüşmesi ve konuşması olsun.

Bu kadar az sosyal bir durum yaşanıyor. Bırakalım köy delikanlısını-kızını, kendimize biraz göz gezdirdiğimizde göreceğiz ki arpa boyu kadar yol alınmamıştır. Yani iddialar bu kadar çürük kendine, fazla güvenemiyorlar. Hep bir suçluluk psikolojisiyle bu tür şeylere yaklaşıyorlar. Gerçekten kadın-erkek ilişkisi, aile içinde tanınmaz bir haldedir. Erkeğin bütün uğraşısı, kadını kendisine çok iyi bağlı hale getirmek, iyi bir kul, köle halinde tutmaktır. Onun bütün aile içi siyasetçiliğinin merkezi de budur. Zaten ondaki eğemenlik kültürü, erkeklik gururu denilen olay böyle gelişiyor.

Erkek olmanın altını eşelim; bu bir cinsel olaydan, cinsel özellikten öteye bir boyun eğdirme ilişkisidir. Erkeklik; bizde sanıldığı gibi bir cinsel taraf olarak değil, daha çok boyun eğdiren taraf olarak, bir tanıma kavuşur. "Erkek adam boyun eğdiren adamdır. Erkek adam ailede reisliğini sürdüren adamdir." sözünün sık sık söylendiği bilinmektedir.

Fakat, bunu basit bir boyun eğdirme olarak görmeyelim. Biraz önce belirtildiği gibi, boyun eğdirme ona düzen tarafından öğretilmiştir. Düzen boyun eğdirme görevini yürütürken, bunun etkisi en fazla aile erkeği üzerinde kendisini gösterir. Aile erkeği boyun eğmenin kefaretini ailede, kadından çıkartır. Yani ailede küçük bir despot olma bizim erkeğin biricik marifetidir. Ve bu konuda büyük bir mücadele olduğunu da hemen belirtelim.

Boyun eğdirmek öyle kendiliğinden olmaz. Cinsler arası önemli savaş odağıdır bu. Ve bu savaşta çoğunlukla erkek, para, iş, mal sahibi olduğu için hep üste çıkar. Bir de geleneksel olarak bu kadına aşılanır. Bu, boyun eğme böyle gelişir ve gerçekleşir. Fakat kötü bir gerçekleşme tarzıdır. Erkek toplumda gördüğü her türlü baskının, horlanmanın ve adam yerine konulmanın etkisini evinde beylik efendilik taslayarak gidermeye çalışır.

Bu erkekliğin nemenem bir şey olduğunu daha yakından görmek gerekir. Bu kendini tatmin ve hakimiyet duygusu aslında devrimci siyasi hakimiyetin önünde de bir engeldir. Erkek devrimci örgütde, siyasi, sosyal ilişkilerde önder olmak yerine ailedeki gibi bir şef olmayı kendisi için daha uygun buluyor. Bizde niye önderlik duyguları gelişmiyor? Niye sosyal, siyasal önderlik gelişmiyor? İşte, nedenlerini burada aramak gerekiyor. Bizde militan bir önder gibi davranmaktan çok aile içindeki bir şef gibi hareket ediyor. Kendisini müthiş bir tatmin etme duygusu kaplıyor ve bir bastırmacılığa, tasarrufçuluğa yöneliyor. İşte, burada siyasal önderlik yerine şeflik gelişir. Bir aile yöneticiliği ortaya çıkar. Siyasi bir önder düzeyine yükselebilmek için her şeyden önce bu sahte erkeklik ve kadınlık duygusunun yıkılması gerekir.

Devrimci faaliyetlerde, erkekliğin bu biçiminin fazla ciddiye alınır bir yanının olmaması; erkekliğin bu biçimde yaşamaması gerekiyor. Erkeğin aile içinde kendisine hakimiyet öğesi olarak önem atfetmesinin bir yandan boyun eğmecilik veya sömürücü baskıcı düzenin ideolojik-politik taşıyıcısı olma, diğer yandan her türlü köleleştirici etkisinin sahibi olması gibi tehlikeli sonuçları vardır. Aile içinde boyun eğdiren erkek, her zaman boyun eğen erkektir de. Bu konuda çocuklara köleliği aşılayarak toplumda her türlü gerici rejimin sosyal zeminini, sosyal bağlantılarını kuran da erkektir. Dolayısıyla erkeğin sorunu, çoğumuzun zannettiği gibi öyle ileri bir konum da değildir. Köleliğin en tehlikeli yataklarından, özelliklerinden birisinin odağı durumundadır. Tabii ki bu yaklaşımlar, özellikle devrimcilikle fazla ilişkisi olmayan erkeklerde; belkide eleştiri ile karşılanacaktır. Erkeklerin bu biçimde eleştirisi onun kişiliğine bir saldırı olarak anlaşılacaktır. Biz bu kişiliğe, yani bir cins, erkek olduğu için değil, baskı ve sömürü mekanizmasında kötü bir rol icraa ettiği için eleştiri yöneltiyoruz. Onun bu konudaki sahteliğinin, efeliğinin yıkılması gerektiği, bunda bir kazanç bir yarar olmadığı için, onun bu özelliklerinin paramparça edilmesi için bunu yapıyoruz. Evet, bu özellik yıkılsın, ondan sonra toplum içinde, aile içinde dolaşsın, namusu, onuru böyle anlamak zorundadır. Bunun adı nedir? Doğru bir siyasal önderliktir. Yani aile içinde efelik, hakimiyet yerine siyasi bir mücadelede önderlik ihtiyacı ortaya çıkacaktır. Aileyi bir örgüt gibi, kendisini de bir örgüt başkanı görme yerine; sosyal konularda bir örgüt arar, siyasi ilişkilerde bir örgüt arar ve ona bir önder olmaya çalışır. İşte, bu nedenden ötürü eleştiriyle bu anlayışın parçalanması onun özelliklerini sosyalleştirir ve siyasallaştırır.

Tabii ki bu da, bizim için çok ciddi bir devrimci gelişmenin başlaması demektir. Onun için Türkiye'de erkeğin güzel bir aile kurması ve iyi bir aile reisl olması için muazzam bir ideolojik propaganda yürütülüyor. Bir Özal bile nasıl bir aile reisi olduğunu, nasıl iyi bir aileden geldiğini her gün basına manşet biçiminde yansıtıyor. Tabii toplumu bu şeklide hazırlıyor ve iyi bir aile reisi, nasıl olunacağına örnek sunuyorlar. Böylelikle düzenlerini rahatça işletmek istiyorlar.

Bunun karşıtı olan kadının durumuna gelince, gerek aile içinde olsun, gerekse de toplumda olsun konumunu daha da yitirmiş bir durumdadır. Marifeti böyle olan bir toplumsal düzen içinde aile, kadının her şeyidir. Kadın aile içinde bu rolün bir fügüranı durumundadır. Yani reis etrafında nasıl dönüp dolaşır, nasıl hizmet edilir, tamamen buna göre hazırlandığı için onun durumu daha da siliktir. Dolayısıyla rolü sönüktür.

DEVAM EDECEK

Eskişehir Zindan Direnişçilerinin Halkımıza ve Kamuoyuna Duyurusu

"İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENMİŞTİR"

Sorunlarımızı içeren bu mektupta, gerekli düzenlemeleri yaparak yayınlayabilecek dergilere vermenizi rica edeceğiz.

Genel olarak cezaevlerinde var olan sorunların bir kısmını, belki de büyük bir kısmını halen Eskişehir Özel Tip Cezaevinde yaşamaktayız. Birçok cezaevinde sorun olmaktan çıkmış, uzun süreden beri mahkumlar lehine çözümlenmiş birçok konunun halen bu cezaevinde sorun boyutuna ulaşan biçimiyle karşı karşıyayız.

Birçok cezaevinde çözümlenen, fakat burada sorun olarak karşımızda duran konulardan bahsederken, devletin genel olarak cezaevlerine ilişkin politikasını yadsımak istemiyoruz. Özellikle 12 Eylül sonrası cezaevlerinde insanlık onuruna yönelik ve onu ortadan kaldırarak kişiliksiz, kendi kendini inkar eden, robotlaşmış birer insan yaratma politikasını (hem de en yoğununu) yaşamış olan bizler, özellikle devlete bu konuda düşen payı hiç unutmamacasına belleklerimize kazıdık. Daha doğrusu, belleklerimize coplarla, dipçiklerle, falakalarla, küfürlerle, tekme-tokatlarla kazındı ve hala da kazınmak istenmeye devam edilmektedir.

Bir yanda devletin -yumuşamış da olsa (fiziki işkenceyi sistemli yapmayan)- halen eski politikasının süregelen devamı, diğer yandan, "sen vur da, ben öldüreyim" anlayışına sahip, özünde insanlık düşmanı yerel yöneticilerin (cumhuriyet savcıları, cezaevi müdürleri) varlığı, cezaevleri yaşamını çekilmez hale getirmektedir.

İşte özünde insanlık düşmanı olan, ama özelde ise azgın bir devrim düşmanlığını ve kinini güden yerel yöneticilerden biri de Eskişehir Cumhuriyet Savcısı Cengiz Çetin'dir.

"Sizler devlet düşmanısınız, bir de kalkmış devletten bir şeyler istiyorsunuz" diyecek kadar devletine bağlı ve bahçeyi tek başına dolaşmaya mahkum ettiği bir tutkuyla, "Ne öyle zibidi gibi dolaşıyorsun?" diyecek kadar da insana saygılı(!) bir cumhuriyet savcısıdır Cengiz Çetin.

Bir yandan sol siyasi mahkumlara (tek tip elbise giyen ve giymeyenlere) en fazla 8 kişi olmak kaydıyla 3 saatlik havalandırma hakkı tanırken (o da birkaç açlık grevi pahasına kazanılmış bir haktır), diğer yandan cezaevinde var olan birkaç sağ görüşlü tutukluya sabahtan akşama kadar havalandırma hakkı tanıyacak kadar eşitlikçi bir cumhuriyet savcısıdır Cengiz Çetin. Çünkü yeri geldiğinde "tek tip elbiseyi giydirmekteki maksadımız" ya da "sizleri 15'er dakika havalandırmaya çıkarmamız hep eşitliği savunmamızdandır" diyebilecek kadar eşitlikçidir.

Sadece insanca yaşamak istiyoruz ve diyoruz ki, insanca yaşamamız önüne konulan engelleri ölümler pahasına da olsa aşmaya kararlıyız...

Cumhuriyet Savcısı Cengiz Çetin'in devrimcilere düşmanlığının örneklerini saymakla bitiremeyiz. Tabii meziyetlerini de! Cezaevinde yılbaşı için kantinde satılacak kartların kaç çeşit olması gerektiğini hesaplayacak kadar düzenli bir yaşam yanlısıdır. Asker kökenli olmasından gerek, hemen bir fermanla, "kantinde 3 çeşit kart satılacak" diye buyurmuştur. Ve Cengiz Çetin, bakanlık cezaevlerinde kışlık elbiselerin (palto, parka, vs.) içeriye alımı yerel yöneticilerin insiyatifindedir diye açıklama yaparken, bu dağ başında, Eskişehir'e yaklaşık 20 km uzaklıkta kartal yuvası gibi kurulmuş cezaevinde bizler üşümeyelim diye tezelden bir fermanla, "kışlık giysiler tek tip elbisenin altından giyilecektir" diyerek, soğuktan üşütüp hasta olmamızı engellemek istemiştir. Kendi insiyatifinde olan parka, palto sorununu kendince bu şekilde çözümleyerek, bizleri ne kadar sevdiğini bir kez daha dişlerini gıcırdatarak göstermiştir.

Genel olarak bakanlığın cezaevlerine ilişkin belirlediği yaşam biçimi, bu özel tip cezaevinde Savcı Cengiz Çetin, müdür Şakir Turgay, 2. müdürler Mahmet İnci, Zeki ..., ve Nuh ...'un kişilikleriyle de bütünleşince, her şey insanca yaşama isteğimiz önüne canavar gib dikiliyor. Öyle ki, zaman zaman da başvurduğumuz, ölümü önümüze seçenek olarak koyduğumuz eylemlere girmekle karşı karşıya kalıyoruz.

Sadece insanca yaşamak istiyoruz ve diyoruz ki, insanca yaşamamız önüne konulan engelleri ölümler pahasına da olsa aşmaya kararlıyız. Verdiğimiz ve vereceğimiz her ölü sorumluların boynuna asılmış birer değirmen taşı olacaktır.

Bizlerin sağlığını ve hayatını tehlikeye atanları, şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da vicdanlarıyla başbaşa bırakacağız. Tarih, her zaman olduğu gibi, bundan sonra da halk düşmanlarını gerektiği biçimde yargılayıp cezasını verecektir.

Onun için, sadece insanca yaşamak istiyoruz derken, kurum, bakanlık veya devlet sorumlularının vicdanlarına değil, "her gün açlık grevine gidiyorlar; hapse düştüler, yine de durmadılar; yine ne istiyorlar" gibi sorularla yönlendirilmek istenen halkımıza sesleniyoruz.

Ve halkımıza; açlık grevlerinde, işkence tezgahlarında çektiğimiz acılar, verdiğimiz şehitler için bizlere acıması değil, insanlık onurumuza sahip çıkma direncimizin daha iyi kavranması için, sadece insan olarak yaşamak istiyoruz, diyoruz.

Bunca acılar, ölüler; hanlar hamamlar, kervansaraylar için, herhangi bir mevki ya da kişisel bir çıkar için değil, sadece insanlık onurumuz için, insanca yaşamak içindir; isteklerimiz o kadar fazla birşey değil. Cezaevini bırakın biz yönetelim, ya da bizi dışarı çıkarın da demiyoruz. Sadece içinde yaşadığımız koşulların düzeltilmesi ve bir siyasi mahkum olduğumuzun unutulmaması gerekir diyoruz. Şimdi, ortadan kaldırıldığında herkesin rahat edeceği sorunları sıralamak istiyoruz.

1. 12 Eylül ile birlikte uygulamaya konulan tek tip elbise, düşüncede tek tip insan yaratma politikasının biçimdeki uygulanışıdır. 12 Eylül, her türlü yöntemlerini uyguladığı cezaevlerinde, vahşetin doruk noktasında bile tek tip insan yaratamamıştır. İnsanlık onuru işkenceyi yenmiştir. O halde, işin biçimsel yanıyla kurtarılmaya çalışılması ve tek tipte ısrar edilmesi boşuna bir çabadır. Düşüncede tek tipleşmeyen, insanlık onuruna sahip çıkan her siyasal tutuklu ya da hükümlü, tek tip elbiseye karşı çıkmaya, onu giymemeye devam edecektir. Onun için, asıl bizler Adalet Bakanı Oltan Sungurlu'ya "sabır" diliyoruz. Çünkü onun direnişi insanlık onuruna karşı olacak ve bu uğurda geçireceği her gün onu insanlıktan biraz daha uzaklaştıracaktır; eğer biraz insanlığı kalmışsa, türünün utancı, yüzkarası yapacaktır.

2. Birçok cezaevinde çözümlenen havalandırma sorunu burada halen var olan sorunlar içerisindedir. En fazla 8 kişi ile 3 saat havalandırmaya çıkabiliyoruz. Şu anda her katta 8 kişi var. İleride cezaevinin nüfusu artarsa (ki, kapasite 500 kişilik, mevcut yaklaşık 180 kişi), o zaman her gelen kişi, havalandırmaya çıkmamızdan giden dakikaları beraberinde götürecektir. Onun için şu anda varılan 3 saatlik süre statik değil, aleyhimize değişen bir durumdadır. Gerek Cumhuriyet Savcısının, gerekse cezaevi idaresinin havalandırma konusundaki politikası, devrimcileri en kısa süre için havalandırmaya çıkarmak, sağ görüşlüleri ise sürekli, gün boyu havalandırmaya çıkarmaktır. Böyle olunca da, havalandırma sorunu temel sorun olarak önemini korumaktadır.

3. Tek tip elbise giymediğimiz için, hiçbir görüşe çıkarılmıyoruz. Bu uygulama, esasında, ailelerimizi bize karşı kışkırtmaya yöneliktir. Bu cezanın asıl hedefi ailelerimizdir. Zaten, açık ya da kapalı görüşlerde ziyaretçi sayısı ne kadar az olursa olsun, görüşe çıkanlar doğru dürüst görüşme fırsatı bulamıyor. Şu anda cezaevindeki yaklaşık 180 kişinin beşte üçü tek tip elbise giymiyor. Bir de bizim görüş imkanımız olsa, görüş sorununu bu kafayla nasıl çözümleyecekler. Mutlaka en düşük zaman süresinde eşitlik sağlamaya çalışılacaklar. Yoksa aksi durumda, zaman daha çok ve imkan fazla insani olur ki, o da insan olmayanların hoşuna pek gitmez.

4. Tek tip elbise nedeniyle avukatlarımızla görüşemiyoruz. Bu durum, gerekçeli kararları daha yeni gelmiş, davası yargıtayda görülmeye başlamış arkadaşlar için savunma hakkının engellenmesini de içermektedir. Tek tip elbise bahanesiyle kasıtlı olarak idarecilerin ideolojisine (faşist) uygun bir davranışla savunma hakkımız engelleniyor.

5. Koğuşlarda, yemeklerimizi masa olmadığından, beton üstünde, yerde yiyoruz. Masa ve sandalye temini, tüm ısrarlara rağmen gerçekleştirilmemiştir.

6. Ancak ikinci dereceye kadar olan akrabalarımızla mektuplaşmamıza izin verilmektedir. Değişik cezaevlerinde olan yakınlarımızla (kardeş, baba, oğul, ana eş) yazışmamız dahi yasaklanmıştır. Bizleri daracık odalara fiziki olarak hapsettikleri yetmiyormuş gibi, düşünsel olarak da aynı çerçeve içerisine sığdırmak istiyorlar. Mektup sınırı, duvarlarla bir türlü sağlanamayan tecritin kısmen de olsa hayat bulmasına yöneliktir. Zaten buraya geldiğimiz 10 ay içerisinde 2 defa üçer aylık -toplam 6 ay- mektup cezası almamız da bunun somut ifadesidir. Ailelerimizle tek bağımız mektup; o da yasaklandı mı her şey tamamdır. Onun için bol bol mektup cezası veriyorlar.

7. Tüm cezaevinde TV-radyo sorunu çözümlenmesine rağmen, burada halen bunlar yoktur. Cumhuriyet Savcısı, "TV'yi siz alın, hibe edin" diyor. Oysa bunlar cezaevlerinin birer lüks eşyası değil, zorunlu ihtiyaçlarıdır. Ama salt bize eziyet olsun diye, bu ihtiyaçların karşılanması çeşitli nedenlerle engelleniyor.

8. Yemekler gün geçtikçe bozuluyor. Bunun tek çözümü, madem bakanlık bize bakmıyor, o zaman dışarıdan eşya alınmasıdır. Ya da, ısrarla "giyin" dedikleri tek tip elbiseye harcanan para, onun yerine yiyeceğe harcansın. Böylece birçok sorun da çözümlenmiş olur. Dışarıdan yiyecek alımı serbest olsun ve içeriye tüp veya benzeri ocaklar verilsin.

9. Tek tip elbiseye bağlı olarak, acil durumlarda bile elbise giymedikçe hastaneye götürülmüyoruz. Herhangi bir ölüm veya sakatlık durumunda bunun yegane sorumluları Cumhuriyet Savcısı, cezaevi müdürleri ve cezaevi doktoru Murat Kozanoğlu'dur.

10. Bölge olarak iklim koşullarının çok sert olması nedeniyle, yataktan çıkamaz hale geldik. Bunun için kışlıklarımızın veya paltolarımızın verilmesi gerekir. Ama Cumhuriyet Savcısı, insiyatifinde olan bu konuda bile başarılı bir direniş sergileyerek, çizgisindeki tutarlılığını gösteriyor. Bir parça insan olmak, kurt kanından taviz verme anlamına geliyor olsa gerek.

11. Cezaevi içerisinde fotoğraf çektiremiyoruz. Yalnızca belgeler için, idarenin ihtiyaç duyduğu şeylere ait fotoğraflar çekiliyor. Normal fotoğraf çektiremiyoruz. Çektirenler de ailelerine gönderemiyorlar. Tabii, bu normal çektirme de tek tip elbise giyme koşulu ile oluyor.

12. İnsan Hakları Derneği'ne ve benzerlerine gönderdiğimiz mektup ya da kartlar, cezaevine ilişkin baskı veya işkenceleri anlattığımız için geri iade ediliyor. Mektup ya da kartlarda sadece övgülere izin veriliyor. Bunun dışında söylenecek her söz kuşkuludur. Ve mektubun iadesi veya imhası için yeterlidir.

Son zamanlarda özellikle Adana cezaevinden buraya gelen arkadaşlara bol bol 6 aylık bakanlık onaylı hücre cezaları veriliyor. Cumhurbaşkanlığı Devlet Denetleme Komisyonu tarafından bile yaşanması kesin yasaklanan Adana ölüm hücrelerinde kalmayı reddeden insanlar, yıllarca bu hücrelerde kaldıkları yetmiyormuş gibi, devlet yetkililerinin de karşı çıktıkları bir şeye karşı çıktıkları için hem orada hücrede yattılar, hem de burada 6 ay hücrede yatmaktadırlar. Hücre cezaları, bu arkadaşlara değil, Adana ölüm hücrelerini kullanmakta ısrar eden Cumhuriyet Savcısı Ali Galip Dinçer başta olmak üzere, cezaevi müdürü Mehmet Aydoğdu ve cezaevi bölük komutanı Hulusi Dönmezer'e verilmeliydi.

Sorunlarımızı kısa ve öz olarak sıralamaya çalıştık. Biliyoruz, bu koşulların düzeltilmesinin asıl yükünü bizlerin omuzlaması gerekiyor. Ama demokratik kurumların ve halkımızın desteği de yadsınamaz. Gerekli ilgiyi göstermenizi rica ediyoruz.